

รายงานการวิจัย
เรื่อง
แนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรม
ของประเทศไทยสู่แลนด์

โดย
ดร. กาสัก เตชะชั้นหมาก
ส่วนวิจัยและพัฒนา สถาบันวัฒนธรรมศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

เสนอต่อ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

ดร. รุ่ง แก้วแดง เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
ดร. พิสิษฐ์ เจริญวงศ์ ที่ปรึกษากลุ่มงานศิลปะและวัฒนธรรม

ผู้วิจัย

ดร. กาสัก เต๊ะชั้นหมาก

บรรณาธิการ

นางสาวสุทธาสินี วัชรบูล

ผู้ประสานงาน

นางสาวสายวรุณ บุญคง

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

กลุ่มงานศิลปะและวัฒนธรรม

ผู้อำนวยการ นางสาวสุทธาสินี วัชรบูล

คณะทำงาน นายถวัลย์ มาศจรัส นางสาวสายวรุณ บุญคง
นางกัลยานี ปฎิมาพรเทพ นางสาววัลภา เล็กวัฒนานนท์
นางโชติกา วรรณบุรี นายจิตเกษม พัฒนาศิริ
นางจตุพร หาญวรรณวงศ์

ผู้จัดพิมพ์ต้นฉบับ นางสาวบุศรา บุญเกิด

เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรของชาติให้คุ้มค่า
หากท่านไม่ใช้หนังสือเล่มนี้แล้ว
โปรดมอบให้ผู้อื่นนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

379.2 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ส691ร รายงานการวิจัยเรื่อง แนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศ
นิวซีแลนด์/ กาสัก เต๊ะชั้นหมาก. กรุงเทพมหานคร : 2544.

..... หน้า

ISBN

1. การดำเนินงานวัฒนธรรม – วิจัย
2. การดำเนินงานวัฒนธรรม – นิวซีแลนด์
3. กาสัก เต๊ะชั้นหมาก
4. ชื่อเรื่อง

รายงานการวิจัยเรื่อง แนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2544

จำนวน 3,000 เล่ม

จัดพิมพ์เผยแพร่ กลุ่มงานศิลปะและวัฒนธรรม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ถนนสุขุทัย ดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

โทร. 668-7123 ต่อ 2322, 669-7735

โทรสาร 668-7275

Web Site : <http://www.onec.go.th>

สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ (02) 886-5039 โทรสาร (02) 881-9857

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

นิวซีแลนด์เป็นประเทศในเครือจักรภพ มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย มีประชากรรวมทั้งสิ้นประมาณ 3.7 ล้านคน ร้อยละ 85 อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบท ประชาชนส่วนใหญ่เป็นชาวยุโรป เกือบร้อยละ 80 เป็นชาวเมารีประมาณร้อยละ 13 และชาวเกาะแปซิฟิกประมาณร้อยละ 5 และอีกส่วนหนึ่งมีผู้อพยพที่เป็นชาวเอเชีย ระบบเศรษฐกิจของนิวซีแลนด์ขึ้นอยู่กับภาคเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการบริการอื่นๆ ในขณะที่ในส่วนของวัฒนธรรมก็เจริญเติบโตอย่างมีความสำคัญควบคู่กัน มีการจ้างงานประมาณร้อยละ 5 ของปริมาณแรงงาน

ชาวเมารี ชาวเกาะแปซิฟิก และยุโรป ล้วนมีส่วนร่วมในการก่อร่างวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ซึ่งมิได้เป็นของชาวโพลินีเซียน หรือชาวตะวันตกด้านหนึ่งด้านเดียว แต่เป็นแหล่งหลอมรวมความต่างของหลากหลายเผ่าพันธุ์ให้เป็นหนึ่งเดียวภายใต้บุคลิกลักษณะในแบบของนิวซีแลนด์

ศิลปะดั้งเดิมของชาวเมารีถือเป็นศิลปะชนเผ่าในแถบแปซิฟิกที่ยากจะหาผู้มาเทียบเคียงได้ ลวดลายที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์และความเชี่ยวชาญในงานศิลปะของชนเผ่าที่ก่อเกิดเป็นผลงานงดงามมากมาย

หนึ่งในงานส่งออกที่สำคัญที่สุดของนิวซีแลนด์ ได้แก่ ผลงานศิลปะที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของศิลปินชาวนิวซีแลนด์ งานวิจิตรศิลป์ของนิวซีแลนด์ถูกมองในแง่ศักยภาพการลงทุน ห้องแสดงศิลปะมีภาพเขียนใหม่ๆ อยู่เสมอ ฉะนั้นในปัจจุบันป้ายสินค้า "ผลิตในนิวซีแลนด์" จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของสินค้าที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัวและมีคุณภาพในระดับสูง

การดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ โดยสังเขปเป็น ดังนี้

1. การกำหนดความหมายและขอบเขตในการดำเนินงานวัฒนธรรม

รัฐบาลนิวซีแลนด์ได้แสดงถึงความเข้าใจดีต่อความหมายของวัฒนธรรมในความหมายที่กว้างที่สุดของวัฒนธรรมที่หมายถึงวิถีชีวิตของคนในสังคม ที่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างในวิถีชีวิต ซึ่งรวมถึงปรากฏการณ์ต่างๆ ซึ่งแสดงออกถึงความสำคัญและอัตลักษณ์ของวิถีชีวิต แต่ในการดำเนินงานวัฒนธรรมนั้น รัฐบาลได้เลือกที่จะกำหนดความหมายและขอบเขตในการดำเนินงานวัฒนธรรมไว้อย่างเฉพาะตามที่รัฐบาลมีหน้าที่รับผิดชอบ โดยกำหนดขอบเขตการดำเนินงานไว้ที่ศิลปะ วัฒนธรรม และมรดกเท่านั้น นโยบายด้านศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งประกาศโดยรัฐบาล ได้แสดงให้เห็นถึงภารกิจหน้าที่ในการพัฒนาทั้ง 2 ส่วนสำคัญ ที่แยกออกจากกันแต่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการดำเนินกิจกรรม คือ กิจกรรมทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นเรื่องของศิลปะและส่วนที่เกี่ยวข้องต่างๆ เป็นการสร้างสรรค์ที่เป็นการแสดงออกและถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกโดยที่มิได้เป็นไปเพื่อรายได้หรือเพื่อการค้า โดยจะก่อให้เกิดผลตอบแทนทางสังคมที่มุ่งหวังให้ชาวนิวซี

แลนด์ทั้งมวลมีความสุข และความภาคภูมิใจในอัตลักษณ์และมรดกวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ และอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นธุรกิจ การค้าและการขายได้ซึ่งมาจากพื้นฐานการคิดสร้างสรรค์และทรัพย์สินทางปัญญา โดยมุ่งหวังจะให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เป็นรายได้หลักของประเทศ

2. สิทธิและหน้าที่ทางวัฒนธรรม

ชาวนิวซีแลนด์ยอมรับความเป็นพหุสังคม และเห็นว่าความแตกต่างหลากหลายของชนชาติและกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ทำให้เกิดความร่ำรวยทางวัฒนธรรม และเห็นว่าวัฒนธรรมเมารีเป็นส่วนสำคัญของอัตลักษณ์ของนิวซีแลนด์ในฐานะเป็นทุนทางวัฒนธรรม รัฐบาลได้ให้ความสำคัญของสิทธิทางวัฒนธรรมของชาวเมารีและชนเผ่าต่างๆ โดยปฏิบัติตามพันธะตามสนธิสัญญาแห่ง Waitangi ที่ทุกคนเผ่ามีสิทธิในการดำรงรักษา ปกป้อง และพัฒนาวัฒนธรรมทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต ทั้งที่เป็นโบราณคดีและที่ตั้งทางประวัติศาสตร์ ภาษาเมารีได้รับการยอมรับให้เป็นภาษาราชการควบคู่กับภาษาอังกฤษ รัฐบาลไม่ต้องการให้ทวีวัฒนธรรมถูกละทิ้งไป แต่ต้องการให้คำจำกัดความใหม่เพราะถ้าวัฒนธรรมและมรดกของเมารีได้รับการยอมรับและสนับสนุนจะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ

ผลงานที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะและวัฒนธรรมที่เป็นต้นแบบได้รับการปกป้องและคุ้มครองลิขสิทธิ์โดยสมบูรณ์ทั้งในทางแพ่งและทางอาญาตามกฎหมายลิขสิทธิ์ และศาลลิขสิทธิ์เป็นการเฉพาะ

3. การจัดระบบและโครงสร้างการบริหารงานวัฒนธรรม

นิวซีแลนด์จัดระบบการบริหารงานวัฒนธรรมโดยใช้รูปแบบของประเทศเครือจักรภพ โดยรัฐบาลจะตั้งหน่วยงานขึ้นมารับผิดชอบการดำเนินงานเป็นเรื่องราว แล้วจัดงบประมาณสนับสนุน และตั้งคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่ตามที่กำหนด โดยสามารถตัดสินใจและดำเนินนโยบายได้อย่างเบ็ดเสร็จ โดยที่รัฐจะไม่เข้าไปแทรกแซงมากนัก

การบริหารงานวัฒนธรรมอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรมและมรดก มีหน้าที่ให้คำแนะนำรัฐบาลในเรื่องความสำคัญของวัฒนธรรมและมรดก และช่วยรัฐบาลในการจัดหาและจัดการกับแหล่งทางวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ชาวนิวซีแลนด์ทั้งปวง บริหารโดยเงินทุนรัฐบาลที่สนับสนุนองค์กรในภาควัฒนธรรม

ผู้ที่มีส่วนผลักดันความสำเร็จของภาควัฒนธรรมประกอบด้วยปัจเจกชน คือ ศิลปิน ผู้มีความสามารถพิเศษ คนทำงานวัฒนธรรม ผู้พัฒนาผลผลิต ผู้ตีความหมายมรดก ผู้จัดการวัฒนธรรม นักการตลาด และบุคคลที่อยู่ในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ องค์กรสาธารณะ และองค์กรเอกชน

นโยบายวัฒนธรรมเป็นไปเพื่อเกื้อหนุนยุทธศาสตร์การลงทุนในการคิดสร้างสรรค์ เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งในโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการพัฒนาวัฒนธรรม พัฒนาผลผลิตและบริการทางวัฒนธรรม รวมทั้งการสร้างตลาดทั้งในและต่างประเทศ

ยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานวัฒนธรรมเน้นที่แหล่งการคิดสร้างสรรค์ มรดกและอัตลักษณ์ต่างๆ กับโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกทางวัฒนธรรม ซึ่งสนับสนุนนักคิดสร้างสรรค์ในการสร้างและพัฒนาผลผลิตและบริการทางวัฒนธรรม ที่ก่อให้เกิดความสุขแก่ชาวนิวซีแลนด์ทั้งปวง รวมทั้งสร้างความแข็งแกร่ง และความมั่นใจในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมต่างๆ กับการสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการจ้างงาน ซึ่งจะก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความมั่งคั่งร่ำรวย

4. การสนับสนุนและการลงทุนทางวัฒนธรรม

ศิลปะและวัฒนธรรมได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่งในนิวซีแลนด์ รัฐบาล องค์กรท้องถิ่น ภาคเอกชน ห้องแสดงงานศิลปะเอกชน และกลุ่มในชุมชนยอมรับความสำคัญของศิลปะและมรดกวัฒนธรรมของชาติ และมีส่วนในการสนับสนุน

ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในเรื่องวัฒนธรรมคิดเป็น 142 เหรียญต่อคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 27 ตลอดทศวรรษ 3 ใน 4 ของค่าใช้จ่ายของรัฐบาลเป็นงบประมาณที่ได้รับจากงบประมาณที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ประมาณ 1 ใน 5 ได้รับจากนิวซีแลนด์ออนแอร์ และประมาณร้อยละ 9 ที่จัดสรรให้โดยคณะกรรมการเงินช่วยเหลือของสลากกินแบ่งนิวซีแลนด์ ในขณะที่รัฐบาลท้องถิ่นได้ใช้จ่ายด้านวัฒนธรรมประมาณร้อยละ 8 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดของท้องถิ่น ส่วนใหญ่เป็นค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนห้องสมุดและพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น ส่วนการใช้จ่ายในเรื่องวัฒนธรรมของครัวเรือนเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม คิดเป็นร้อยละ 5 ของการใช้จ่ายรวม และคิดเป็นร้อยละ 2.8 ของ GDP

การลงทุนทางวัฒนธรรมมาจากรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น บริษัทและปัจเจกชน ซึ่งล้วนแต่ซื้อสินค้าและบริการจากภาคศิลปะและวัฒนธรรม และสนับสนุนทรัพยากร เพื่อช่วยพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจและในการส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม รัฐบาลพิจารณาเห็นว่าศิลปะและวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ จะทำให้เกิดความมั่งคั่ง และสร้างสรรค์งาน เพื่อความเจริญเติบโตในด้านอุตสาหกรรม จึงลงทุนมากกว่า 80 ล้านเหรียญในภาควัฒนธรรมในปี 2000/2001 เพิ่มจากงบประมาณปกติที่จัดให้ 598 ล้านเหรียญ และจะให้เงินทุนเพิ่มขึ้นมากกว่า 20 ล้านเหรียญในแต่ละปี ตลอด 3 ปีข้างหน้า ในขณะที่การลงทุนจากส่วนท้องถิ่นในด้านศิลปะและวัฒนธรรมมีอัตราการเพิ่มขึ้นใน 3 ปี ที่ผ่านมา ประมาณ ร้อยละ 11 ต่อปี

ภาคเอกชนทั้งปัจเจกชนและบริษัทเป็นองค์ประกอบของเศรษฐกิจที่มีส่วนสำคัญอย่างมาก

ในกิจการวัฒนธรรม และอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ และในปัจจุบันมีการซื้อประมาณร้อยละ 70 ของผลผลิตทั้งหมด

การลงทุนเพื่อการผลิตจากต่างประเทศ แนวโน้มที่สำคัญในช่วง 3 ปี ที่ผ่านมา การเพิ่มขึ้นของการลงทุนของนักลงทุนจากต่างประเทศในการผลิตภาพยนตร์ ผลตอบแทนหลักของการลงทุนนี้ไม่ใช่เพียงรายได้ที่เกิดจากการส่งออก แต่เป็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ทักษะ ความรู้สึกที่ดี และโอกาสใหม่ๆ ในทางธุรกิจ

ภาพรวมของการบริจาคเพื่อการกุศลของกองทุนเพื่อการกุศลต่างๆ ในภาควัฒนธรรมมีจำนวนน้อยมาก แต่ยังมีโอกาส

5. อุตสาหกรรมวัฒนธรรม

นิวซีแลนด์ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ในฐานะที่เป็นส่วนของการเป็นพลังทางเศรษฐกิจที่อยู่บนพื้นฐานของการคิดสร้างสรรค์และทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อให้ได้มาซึ่งผลกำไรอย่างยั่งยืน ความหลากหลายของกิจกรรมซึ่งมีจุดเริ่มจากการคิดสร้างสรรค์ ทักษะและความชาญฉลาดของแต่ละบุคคล

จากการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ทำให้สามารถคาดการณ์ได้ว่า การสร้างสรรคงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์จะเจริญเติบโตได้เร็วกว่าในเศรษฐกิจในภาพรวม โดยจะเพิ่มอย่างรวดเร็วในเมืองใหญ่ โดยจะก่อให้เกิดผลผลิตอยู่ในช่วงร้อยละ 3-8 ของ GDP

รัฐบาลได้ใส่ใจต่อการพัฒนาทั้งในส่วนของกิจการวัฒนธรรมเพื่ออนุรักษ์และก่อให้เกิดความยั่งยืนในกิจกรรมทางศิลปะและวัฒนธรรม ที่ชาวนิวซีแลนด์ทั้งหมดจะสามารถมีความสุขและก่อให้เกิดความเข้มแข็งและความมั่นใจในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ไปพร้อมกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้มแข็งและยั่งยืนของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะสามารถสนับสนุนความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความ มั่งคั่งของนิวซีแลนด์

6. เครือข่ายทางวัฒนธรรม

การดำเนินงานวัฒนธรรมได้ยึดยุทธศาสตร์หลักสำคัญของความเป็นเครือข่ายและหุ้นส่วน โดยได้จัดเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรม ทั้งในระดับนานาชาติโดยการเป็นสมาชิกที่แข็งขันของ UNESCO และได้มีข้อตกลงและความร่วมมือทางวัฒนธรรมในระดับทวีปภาคีและพหุภาคีกับประเทศต่างๆ ในระดับชาติ จัดให้มีคณะรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาวัฒนธรรม และใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาความเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและเอกชน ในระดับท้องถิ่นใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาเป็นกลุ่มเชื่อมโยงกัน โดยการเห็นพ้องกันของรัฐบาลกลางและท้องถิ่น ภาคเอกชน ศิลปิน และอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ โดย

ยอมรับว่าภาควัฒนธรรมยังขึ้นอยู่กับได้โดยการผสมผสานกันระหว่างปัจเจกชน องค์กรการกุศล การสนับสนุนจากองค์กร การสนับสนุนจากรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น และแรงงานอาสาสมัคร

7. คุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรม

นิวซีแลนด์มีการดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าประชาชนจะได้บริโภคงานวัฒนธรรมที่มีคุณภาพและมาตรฐาน จึงจัดดำเนินการเพื่อควบคุมคุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรมใน 2 ลักษณะ กล่าวคือหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบในการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานในผลผลิตทางวัฒนธรรมของสมาชิก เช่น สมาคมผู้พิมพ์หนังสือควบคุมดูแลมาตรฐานในวิชาชีพของสมาชิก สมาคมนักเขียนนิวซีแลนด์ ตรวจสอบคุณภาพงานของนักเขียนนิวซีแลนด์ เพื่อยกระดับความเป็นมืออาชีพ และส่งเสริมการปฏิบัติที่ยุติธรรมแก่คนอื่น ๆ เป็นต้น ในขณะที่รัฐบาลรับผิดชอบดูแลควบคุมคุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรมโดยใช้มาตรการทางกฎหมาย เพื่อตรวจตราสิ่งทีออกเผยแพร่ที่จะเป็นอันตรายต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

8. การสร้างสรรค์วัฒนธรรม และการวัฒนธรรมศึกษา

นิวซีแลนด์ได้นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการขับเคลื่อน ทั้งกิจกรรมวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการสร้างสรรค์เพื่อเป็นพลังในการสร้างผลผลิตและสร้างความคล่องตัวในการตลาด การพัฒนาและการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเหล่านี้เป็นแกนหลักทางธุรกิจของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการสร้างสรรค์ โดยมองว่าศิลปะมีใช้เพียงแค่การสื่อความคิดเท่านั้น แต่เป็นหนทางที่จะเกิดความคิดและสร้างสรรค์ความคิด การคิดสร้างสรรค์ของปัจเจกชนเป็นหัวใจของกระบวนการทั้งหมด การฝึกอบรมและความสามารถพิเศษเป็นองค์ประกอบและเป็นความจำเป็นร่วมกัน

รัฐบาลได้นำศิลปะเข้าไปในหลักสูตร ทั้งในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา โดยให้ความสนใจที่นาฏศิลป์ การละคร ดนตรี และทัศนศิลป์ เพื่อวัตถุประสงค์แห่งความสำเร็จอย่างพึงพอใจของแต่ละบุคคล และได้จัดให้มีการศึกษาและฝึกอบรมเป็นพิเศษทางวัฒนธรรมในระดับมหาวิทยาลัย และโพลีเทคนิคโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการตลาด ซึ่งจะทำให้เกิดผลตอบแทนทางด้านเศรษฐกิจเน้นการพัฒนาความเป็นมืออาชีพและสนับสนุนในส่วนของการคิดสร้างสรรค์ของปัจเจกชนจากงานอาชีพของเขา โดยพยายามทำให้เปลี่ยนจากการอาชีพ เป็นกิจการและเป็นอุตสาหกรรมในที่สุด

รัฐบาลได้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ทางวัฒนธรรม เพื่อเสริมในการคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม กล่าวคือ หน่วยงานพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ จัดหาผู้มีความสามารถพิเศษใหม่ๆ ให้เข้าสู่อุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์ เพื่อคิดค้น

และสนับสนุนนโยบายที่เน้นความต้องการทางศิลปะและบุคคลในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ในทุกสาขาอาชีพ รวมทั้ง การช่วยศิลปินในการสร้างงานด้วยตนเอง และธุรกิจขนาดเล็ก

นอกจากนั้นการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมรัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ ยังถือเป็นหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ที่จะต้องดำเนินงานในส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น วงออเคสตราเยาวชน โรงเรียนนาฏศิลป์ โรงเรียนการละคร พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ได้เปิดโปรแกรมสำหรับโรงเรียนเชื่อมโยงกับหลักสูตร เป็นการเสริมประสบการณ์ในห้องเรียน โดยพยายามทำให้พิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งทรัพยากรในการสอนและจัดโอกาสสำหรับการเรียนรู้ที่ตื่นเต้น สนุกสนาน โดยได้เตรียมไว้สำหรับการเรียนในโรงเรียน การเรียนนอกห้องเรียน เป็นต้น

9. ความร่วมมือทางวัฒนธรรมกับต่างประเทศ

นิวซีแลนด์มีข้อตกลงทางวัฒนธรรมกับประเทศต่างๆ ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีโครงการแลกเปลี่ยนระหว่างนิวซีแลนด์กับญี่ปุ่นเพื่อการศึกษาซึ่งมีวัฒนธรรมรวมอยู่ด้วย รัฐมนตรีวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์เป็นสมาชิกของสภารัฐมนตรีวัฒนธรรมแห่งออสเตรเลีย ซึ่งเป็นเวทีที่รัฐมนตรีวัฒนธรรมของสมาพันธ์รัฐออสเตรเลีย และรัฐต่างๆ จะมาประชุมเพื่อพิจารณาประเด็นนโยบายร่วมกันทุกปี นิวซีแลนด์มีข้อตกลงทางวัฒนธรรมอย่างเป็นทางการในระดับรัฐบาลต่อรัฐบาล กับฝรั่งเศสและอิตาลี นิวซีแลนด์เป็นสมาชิกที่แข็งขันของ UNESCO รวมทั้งมีข้อตกลงในการร่วมกันผลิตภาพยนตร์กับสหราชอาณาจักร แคนาดา อิตาลี ฝรั่งเศสและออสเตรเลีย

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย

จากการศึกษาการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์แล้วพบจุดเด่นและข้อดีของการดำเนินงานที่น่าจะนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทยดังนี้

1. ระบบบริหารงานวัฒนธรรม

ประเทศไทยอาจพิจารณาให้ความสำคัญกับงานด้านวัฒนธรรมในระดับสูงเช่นเดียวกับนิวซีแลนด์ โดยอาจจะจัดให้มีคณะรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาวัฒนธรรมเพื่อให้กระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับเรื่องวัฒนธรรมได้มาประสานงานกันในระดับนโยบาย และรัฐบาลอาจพิจารณาจัดตั้งกระทรวงที่รับผิดชอบในการดำเนินงานด้านศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรมขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อรองรับการลงทุนในเรื่องของศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรมที่จะมีใช้จะได้ผลตอบแทนเพียงแต่ความสุข และความเจริญงอกงามทางจิตใจของคนในชาติแค่นั้น แต่จะมีผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ การบริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม

รวมทั้งการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อศึกษาและเยี่ยมชมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมต่างๆ ที่มีอยู่มากในเมืองไทย ในขณะที่เดียวกันก็ต้องทำความเข้าใจและเสริมบทบาทขององค์กรปกครองท้องถิ่นในการรับผิดชอบการดำเนินงานวัฒนธรรมอย่างจริงจังด้วย

2. การดำเนินงานวัฒนธรรม

สมควรที่ประเทศไทยจะต้องตัดสินใจกำหนดความหมายและขอบเขตการดำเนินงานวัฒนธรรมของชาติให้ชัดเจน และมีขอบเขตที่ครอบคลุมเรื่องที่จะดำเนินการ โดยอาจจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะต้องการกำหนดเป้าหมายผลตอบแทนทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจควบคู่กันให้ชัดเจน และมีลำดับความสำคัญอย่างไร ซึ่งจะเกี่ยวข้องไปถึงการตัดสินใจในการดำเนินงาน และการลงทุนในเรื่องต่างๆ ทั้งในส่วนของอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี หนังสือ และอื่นๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดการจ้างงาน และการสร้างงานด้วยตนเอง ซึ่งจะก่อให้เกิดรายได้จากการขายสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมจำนวนมาก

3. ระบบการสนับสนุนและการลงทุนทางวัฒนธรรม

ประเทศไทยน่าจะต้องให้การสนับสนุนงานวัฒนธรรมของชาติ ทั้งในส่วนของงบประมาณที่ควรจะได้รับเพิ่มขึ้น งบประมาณสนับสนุนในลักษณะกองทุนต่างๆ ทั้งกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม และกองทุนอื่นๆ ที่ควรจะต้องเพิ่มขึ้น ที่ควรจะมีมากพอที่จะนำมาใช้ในการดำเนินงานวัฒนธรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องได้อย่างจริงจัง รวมทั้งการนำกำไรที่ได้จากการขายสลากกินแบ่งรัฐบาลซึ่งเป็นเงินที่จะนำมาใช้ในกิจการสาธารณะต่างๆ ควรจะนำมาใช้ในกิจการด้านศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกทางวัฒนธรรมในสัดส่วนที่มากพอสมควร รวมทั้งการสนับสนุนจากองค์กรปกครองท้องถิ่นในเรื่องวัฒนธรรม เช่น ห้างสมุด พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลควรมีนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องการลงทุนและการสนับสนุนการลงทุนทางวัฒนธรรม ที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

นิวซีแลนด์สนใจเรื่องการลงทุนจากต่างประเทศในกิจการอุตสาหกรรมวัฒนธรรมในนิวซีแลนด์มาก โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เพราะนอกจากจะได้ผลตอบแทนต่างๆ แล้วยังก่อให้เกิดการเพิ่มพูนความรู้และทักษะในอุตสาหกรรมนั้นๆ ด้วย ซึ่งประเทศไทยควรจะนำความคิดและวิธีการนี้มาประยุกต์ใช้บ้าง

4. อุตสาหกรรมวัฒนธรรม

ประเทศนิวซีแลนด์เป็นตัวอย่างหนึ่งของประเทศที่มียุทธศาสตร์ในการลงทุนในอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมที่เป็นอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์อย่างชัดเจนมาก ในการวางแผนมีการศึกษาและสำรวจข้อมูล มีการพัฒนานโยบายและยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานวัฒนธรรม มีการพัฒนายุทธ

ศาสตร์สำหรับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และอื่นๆ อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานวัฒนธรรมใน 10 ปีข้างหน้า รวมทั้งการเสนอแนวทางในการพัฒนาด้านทัศนศิลป์ จนทำให้มีข้อมูลที่จะนำมากำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ในการลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน

ในส่วนของประเทศไทยนอกจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่น่ารายได้หลักเข้าประเทศ โดยส่วนหนึ่งใช้ทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรมที่เรามีอยู่อย่างมากมาย (ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม) เป็นพื้นฐานแล้ว แต่น่าจะได้รับการพิจารณาส่งเสริมให้มากกว่านี้ ส่วนในอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของคนไทยยังไม่มีชัดเจนมากนักกว่าได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐมากนักน้อยเพียงใด ภาครัฐจะมีจุดยืนให้ชัดเจน ทั้งนี้รวมทั้งอุตสาหกรรมวัฒนธรรมด้านอื่น ๆ ด้วย

ถ้าพิจารณาในส่วนของการจ้างงานจากอุตสาหกรรมวัฒนธรรมแล้ว สมควรที่จะต้องหยิบยกเรื่องการจ้างงาน หรือการสร้างงานด้วยตนเองในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมต่างๆ มาพิจารณาและให้การส่งเสริมสนับสนุนให้มากยิ่งขึ้น เพื่อรองรับการจ้างงานและการสร้างงานด้วยตนเองในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมที่คนไทยมีพื้นความรู้ ความชำนาญเป็นพิเศษ เช่น งานหัตถกรรม การออกแบบ ดนตรี และอื่นๆ

5. การสร้างสรรค์วัฒนธรรมและการวัฒนธรรมศึกษา

ประเทศนิวซีแลนด์ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมอย่างยิ่ง โดยการตั้งหน่วยงานที่เรียกว่า Creative New Zealand ขึ้น ทำหน้าที่ในการคิดและสร้างสรรค์วัฒนธรรมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของทัศนศิลป์ และได้รับงบประมาณเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งประเทศไทยควรจะต้องให้มีหน่วยงานในลักษณะนี้เพื่อทำหน้าที่ในการสร้างสรรค์วัฒนธรรมของไทยเช่นกัน

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ก
บทนำ	1
บทที่ 1 คน วัฒนธรรม และศิลปะ : ข้อมูลเบื้องต้น	5
บทที่ 2 การดำเนินงานวัฒนธรรม	11
1. การกำหนดความหมายและขอบเขตในการดำเนินงานวัฒนธรรม	11
2. สิทธิและหน้าที่ทางวัฒนธรรม	13
3. การจัดระบบและโครงสร้างการบริหารงานวัฒนธรรม	17
4. การสนับสนุนและการลงทุนทางวัฒนธรรม	40
5. อุตสาหกรรมวัฒนธรรม	49
6. เครือข่ายทางวัฒนธรรม	57
7. คุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรม	58
8. การสร้างสรรค์วัฒนธรรม และการวัฒนธรรมศึกษา	59
9. ความร่วมมือทางวัฒนธรรมกับต่างประเทศ	65
บทที่ 3 ข้อเสนอแนะสำหรับนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย	67
บรรณานุกรม	72

บทนำ

การศึกษาวิจัย

เรื่องแนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์

1. ความเป็นมาและความสำคัญ

วัฒนธรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับสังคมของความเป็นชาติ ดังที่ปรากฏตามพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ว่า "การรักษาวัฒนธรรมคือการรักษาชาติ" แต่หากพิจารณาในรายละเอียด จะพบว่าคนโดยทั่วไปเข้าใจความหมายและความสำคัญของวัฒนธรรมในนัยที่แตกต่างกันอย่างไรก็ตาม การศึกษาด้านวัฒนธรรมของมนุษย์ก็มีมาช้านานแล้วจนกระทั่งเกิดแนวคิดต่างๆ สำหรับในเรื่องของความหมายนั้น นักวิชาการทางมนุษยวิทยาและสังคมวิทยาได้มีการบัญญัติความหมายไว้หลากหลาย Kroeber และ Kluckhohn ได้รวบรวมความหมายของวัฒนธรรมที่นักวิชาการสาขาต่าง ๆ ได้บัญญัติไว้ในหนังสือ "Culture" โดยได้จำแนกความหมายออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ นิยามเชิงพรรณนา เชิงประวัติศาสตร์ เชิงบรรทัดฐาน และเชิงจิตวิทยา เมื่อรวบรวมและสรุปความหมายของทุกกลุ่มก็ทำให้มองเห็นภาพรวมว่า วัฒนธรรมมีความหมายรวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตที่เด่นชัดของสังคม ซึ่งมีการถ่ายทอดจากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนอีกรุ่นหนึ่ง ประกอบด้วยความรู้ ความเชื่อ คุณธรรม กฎระเบียบ ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนมรดกที่มนุษย์สร้างสรรค์และประดิษฐ์ขึ้น อันได้แก่ ปรัชญา วรรณกรรม ศิลปะ สิ่งก่อสร้าง เครื่องมือเครื่องใช้ สิ่งเหล่านี้โดยสรุปก็คือผลผลิตของมนุษย์ที่กลายมาเป็นแบบแผนของพฤติกรรมและวัตถุสิ่งของที่ผสมผสานเป็นกฎเกณฑ์และมาตรฐานของสังคมนั่นเอง จากการบัญญัติความหมายของวัฒนธรรมดังกล่าวมา นอกจากเป็นการสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมที่กระจ่างชัดขึ้นแล้ว ยังเชื่อมโยงให้เห็นถึงความสำคัญของวัฒนธรรมที่ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย วัฒนธรรมมิได้มีความสำคัญแต่เพียงเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างหลักที่ยึดเหนี่ยวความเป็นชาติไว้เท่านั้น แต่มีคุณค่าอีกหลายประการต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม อันได้แก่ สิ่ง que แสดงถึงอัจฉริยภาพของมนุษย์ในการดำรงชีวิตจากการคิดค้นเทคนิคใหม่ๆ ในการปรับใช้สิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณค่า วัฒนธรรมเป็นเครื่องมือควบคุมสังคม สร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของสังคมมนุษย์ รวมทั้งเป็นเครื่องแสดงถึงความเหมือนและความแตกต่างกันของสังคมมนุษย์ด้วย หากสังคมที่กล่าวถึงคือสังคมระดับชาติ ก็อาจสรุปได้ว่าวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อความมั่นคงของชาติ การสร้างสังคมอันพึงประสงค์ และสะท้อนอัตลักษณ์ของชาตินั้นด้วย

จากความหมายและความสำคัญของวัฒนธรรมที่มีต่อความมั่นคงและความสงบสุขของสังคมที่เป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศให้เจริญและยั่งยืนต่อไป จึงเป็นภาระของทั้งรัฐและประชาชนที่พึงดูแลงานวัฒนธรรมของชาติ ในส่วนของประเทศไทย รัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศในทุกฉบับที่ผ่านมาได้ระบุถึงภาระหน้าที่ดังกล่าว สำหรับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ที่เป็นฉบับปัจจุบันก็ได้กำหนดแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับงานวัฒนธรรมไว้ในมาตรา 73 ซึ่งกำหนดให้รัฐต้องอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น รวมทั้งในมาตรา 81 ที่กำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวยังได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของประชาชนชาวไทยที่พึงมีต่อวัฒนธรรมของชาติเอาไว้ด้วย ดังที่ปรากฏในมาตรา 46 ที่กำหนดเป็นสิทธิของบุคคลในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ ในมาตรา 69 ได้กำหนดเป็นหน้าที่ของชาวไทยในการพิทักษ์ปกป้องและสืบสานศิลปะวัฒนธรรมของชาติ และในมาตรา 289 ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ขององค์กรปกครองท้องถิ่นในการที่จะต้องรับผิดชอบการดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่น ถึงแม้ในปัจจุบันจะมีองค์กรภาครัฐรับผิดชอบงานวัฒนธรรมของชาติ รวมทั้งการกำหนดนโยบายแผนงาน และกิจกรรมเพื่อรองรับการดำเนินงานวัฒนธรรมตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายก็ตาม แต่จากการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ก็ได้มีการกำหนดบทบาทและโครงสร้างขององค์กรระดับกระทรวง ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านการศึกษา วัฒนธรรมและศาสนาขึ้นใหม่ โดยในส่วนของงานด้านวัฒนธรรมและการศาสนา นั้น รัฐจะเพิ่มบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุน และจะเอื้อโอกาสให้ประชาชนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมรับผิดชอบงานวัฒนธรรมของชาติมากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงจะส่งผลให้มีการปรับเปลี่ยนบทบาทของภาครัฐตลอดจนระบบบริหารและการดำเนินงานวัฒนธรรมไปจากเดิมเป็นอย่างมาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยกระบวนการศึกษาวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นเหตุผลและหลักการมาสนับสนุนการดำเนินการปรับเปลี่ยนดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงพิจารณาเห็นว่าเพื่อให้การกำหนดนโยบายและแผนงานด้านวัฒนธรรมมีความเหมาะสมกับสภาพของสังคม และสามารถรองรับกับการพัฒนาประเทศในอนาคต รวมทั้งสอดคล้องกับการปฏิรูปด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม จึงเห็นควรดำเนินการศึกษาแนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ ซึ่งมีการกำหนดบทบาทของภาครัฐและการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมในลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาปรับใช้ในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศไทย เพื่อประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายและแผนงานในอนาคตที่เหมาะสมต่อไป

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อศึกษาวิจัยสภาพและรูปแบบการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์
- 2.2 เพื่อเสนอแนะแนวทางการนำข้อดีของการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ มาปรับใช้กับประเทศไทย

3. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร โดยมุ่งเน้นศึกษารูปแบบการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ สิทธิและหน้าที่ทางวัฒนธรรม ระบบการบริหารการดำเนินงาน บุคลากร ระบบการสนับสนุนงานวัฒนธรรม อุสาหกรรมวัฒนธรรม เครือข่ายทางวัฒนธรรม คุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรม ความร่วมมือด้านวัฒนธรรมระหว่างประเทศ และการสร้างสรรค์วัฒนธรรมและการศึกษา ข้อมูลที่ศึกษาจากเอกสารจะนำมาผสมผสานกับข้อมูลจากการสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้รู้และผู้มีประสบการณ์ และนำมาวิเคราะห์ข้อดีของการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ เพื่อจัดทำเป็นข้อเสนอแนะและแนวทางในการปรับใช้ให้เหมาะสมกับการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศไทย

4. วิธีการและขั้นตอน

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าและประมวลข้อมูลจากเอกสาร วารสาร หนังสือ และข้อมูลที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 4.1 กำหนดกรอบความคิด หลักการและวางแผนการดำเนินงาน
- 4.2 ดำเนินการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ ทั้งที่เป็นเอกสาร วารสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต โดยศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ที่กำหนดไว้
- 4.3 ดำเนินการสอบถามและสัมภาษณ์ผู้รู้และผู้ที่มีประสบการณ์ในการดำเนินงานวัฒนธรรม ทั้งที่เกี่ยวข้องกับประเทศนิวซีแลนด์และประเทศไทย
- 4.4 ประมวลข้อมูลที่ได้จากข้อ 4.2 และ 4.3 ทั้งข้อมูลเฉพาะของประเทศนิวซีแลนด์และเปรียบเทียบกับข้อมูลของประเทศไทย
- 4.5 จัดทำร่างรายงานการวิจัย
- 4.6 นำเสนอร่างรายงานการวิจัยต่อกรรมการ เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
- 4.7 ปรับปรุงพัฒนารายงานการวิจัย

4.8 นำเสนอรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

วัฒนธรรม หมายถึง แบบแผนการประพฤติ การปฏิบัติของสังคมที่เกิดจากการสร้างสรรค์ สิ่งสม และถ่ายทอดของสังคม มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาได้ตามองค์ประกอบของสังคม ซึ่งเป็นระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสังคม และมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม

แนวทางและรูปแบบการดำเนินงานวัฒนธรรม หมายถึง แนวความคิด หลักการ ระบบ และโครงสร้างการบริหาร การกำหนดนโยบายและแผน การจัดองค์กร แนวปฏิบัติในการดำเนินงาน บุคลากร งบประมาณ กลไกการบริหาร การควบคุมคุณภาพและมาตรฐาน

6. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- 6.1 ได้ทราบแนวทางและรูปแบบการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์
- 6.2 แนวทางการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศไทย เพื่อนำไปกำหนดเป็นนโยบายและแผนงานด้านวัฒนธรรมของไทยในอนาคตที่เหมาะสมต่อไป

บทที่ 1

คน วัฒนธรรมและศิลปะ : ข้อมูลเบื้องต้น

นักมานุษยวิทยาเชื่อว่าชนเผ่าเมารีเดินทางมานิวซีแลนด์ด้วยเรือแคนู ในราวศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสต์ศักราช ตำนานของชนเผ่านี้บอกเล่าเรื่องราวที่แตกต่างกันมากมาย ว่าด้วยต้นกำเนิดของทุกชีวิตท่ามกลางความนิ่งเงียบของคืนวันมืดมิดอันยาวนาน จากครอบครัวยุคบุกเบิกโดย Rangī เป็นบิดาแห่งท้องนา และ Papa คือมารดาแห่งพื้นที่ปลูกพืช Tane เทพเจ้าแห่งป่าได้ประพรม Rangī ด้วยดาวสุริยา ดวงจันทร์และดวงดาว และมอบพืชพันธุ์ธัญญาหารและสรรพสัตว์ให้เป็นของขวัญแก่ Papa ก่อนจะปรุงแต่งจักรวาลใหม่แห่งนี้ด้วยแสงสว่างและสีสันทัน แต่ความอาดูรของ Rangī ที่ต้องพลัดพรากจากคู่ชีวิต ทำให้น้ำตาไหลรินล้นก่อนเกิดมหาสมุทรและทะเลสาบ

นิวซีแลนด์เป็นประเทศในเครือจักรภพ มีการปกครองในระบบประชาธิปไตย มีรัฐบาลที่มาจากรัฐสภา ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง นิวซีแลนด์ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศออสเตรเลีย ประกอบด้วยเกาะใหญ่ ๆ 2 เกาะ คือ เกาะเหนือ และเกาะใต้มีพื้นที่รวมทั้งสิ้น 270,500 ตารางกิโลเมตร มีประชากรรวมทั้งสิ้น 3,700,000 คน ร้อยละ 85 อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบท ซึ่งเป็นเมืองที่มีประชากรมากกว่า 1,000 คน ในเขตชนบท โดยมี Auckland เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุด มีประชากรอาศัยอยู่ร้อยละ 29 มีการปกครองท้องถิ่นที่แบ่งกันระหว่างสภาแห่งภูมิภาค (regional councils) สภาท้องถิ่น (district councils) และสภาเมือง (city councils)

ในปี ค.ศ.1840 ได้มีการลงนามในสนธิสัญญา Waitangi (Treaty of Waitangi) ระหว่างชาวเมารี (Maori) ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของดินแดนนิวซีแลนด์กับพระราชินีแห่งประเทศอังกฤษ ข้อตกลงนั้นมีสาระสำคัญ 3 ประการ คือ

1. หัวหน้าของสมาพันธ์ของเผ่าต่าง ๆ ในนิวซีแลนด์ รวมทั้งที่กระจายกันอยู่ และหัวหน้าเผ่าอิสระที่ไม่ได้เข้าร่วมในสมาพันธ์ ยอมยกดินแดนให้พระราชินีแห่งประเทศอังกฤษอย่างสมบูรณ์
2. พระราชินีแห่งประเทศอังกฤษยืนยันและรับรองต่อหัวหน้าและชาวเผ่าในนิวซีแลนด์ และยอมรับสิทธิในความเป็นครอบครัวและปัจเจกชนที่จะไม่ถูกรบกวนในเรื่องของที่ดินและสิ่งก่อสร้าง ป่าไม้และการประมง และสมบัติต่าง ๆ ที่ได้สะสมไว้ แต่พระราชินีมีสิทธิที่จะซื้อตามความสมัครใจที่จะขายของผู้ที่ครอบครองตามราคาที่จะได้มีการตกลงกัน
3. พระราชินีแห่งประเทศอังกฤษได้ขยายการคุ้มครองและให้สิทธิและสิทธิพิเศษในการเป็นคนในบังคับของอังกฤษ

ระบบเศรษฐกิจของนิวซีแลนด์ขึ้นอยู่กับภาคเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการบริการอื่นๆ ในขณะที่ในส่วนทางวัฒนธรรมก็เจริญเติบโตอย่างมีความสำคัญควบคู่กัน มีการจ้างงานประมาณร้อยละ 5 ของปริมาณแรงงาน

ประชาชนส่วนใหญ่ของนิวซีแลนด์เป็นชาวยุโรป (ถูกชนเผ่าเมารีขนานนามว่า Pakeha) ชาวอังกฤษเป็นพวกแรกที่อพยพเข้ามาในนิวซีแลนด์เมื่อกว่า 200 ปีมาแล้ว ปัจจุบันประชาชนเกือบร้อยละ 80 เป็นชาวยุโรปดั้งเดิม เป็นชาวเมารีประมาณร้อยละ 13 และชาวเกาะแปซิฟิกประมาณร้อยละ 5 โดยตั้งแต่ทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา มีผู้อพยพที่เป็นชาวเอเชียปรากฏให้เห็นทั่วไปในเมืองขนาดใหญ่

ชาวเมารี ชาวเกาะแปซิฟิก และ Pakeha ล้วนมีส่วนร่วมในการก่อร่างวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ซึ่งมิได้เป็นของชาวโพลินีเซียน หรือชาวตะวันตกด้านหนึ่งด้านเดียว แต่เป็นแหล่งหลอมรวมความต่างของหลากหลายเผ่าพันธุ์ให้เป็นหนึ่งเดียวภายใต้บุคลิกลักษณะในแบบของนิวซีแลนด์

จากการที่นิวซีแลนด์เปลี่ยนนโยบายการเข้าเมืองในปี 1980 จากเดิมที่อนุญาตให้เฉพาะคนผิวขาวเข้าประเทศได้ ไปเป็นนโยบายที่ปฏิบัติต่อผู้อพยพชาวเอเชียและแปซิฟิกอย่างดีขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อนิวซีแลนด์ จากการทำสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดพบว่า ชนเผ่าเมารีซึ่งเป็นคนพื้นเมืองดั้งเดิมของประเทศมีอยู่ราว 1 ใน 8 ของประชากรทั้งหมด กระนั้นเพราะผลจากนโยบายการหลอมรวมชนเผ่าต่าง ๆ ให้เป็นหนึ่งเดียวของรัฐบาล ทำให้ชนเผ่าเมารีวิตกกังวลต่อการอยู่ร่วมกันระหว่างพวกตนกับผู้เข้ามาตั้งรกรากใหม่ และพยายามที่จะหาทางเข้าไปมีส่วนร่วมในการพิจารณานโยบายมากขึ้น

ชาวเกาะในแปซิฟิกเป็นตัวแทนของชุมชนทางจริยธรรมใหญ่ที่สุดอีกกลุ่มหนึ่งในนิวซีแลนด์ จากการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดพบว่า มีชาวเกาะแปซิฟิกอยู่ราวร้อยละ 4 ของประชากรทั้งหมด จำนวนเพิ่มขึ้นจาก 14,000 คนในปี 1961 เป็น 153,000 คน ในปี 1991 โดยชาวเกาะเหล่านี้มีเชื้อสายโพลินีเซียน กระทรวงกิจการด้านเกาะแปซิฟิกมีหน้าที่สนับสนุนชาวเกาะแปซิฟิกให้ปรับตัวเข้ากับชีวิตความเป็นอยู่ในแบบนิวซีแลนด์ และทำงานเพื่ออุดช่องว่างในด้านการศึกษา และคุณค่าทางวัฒนธรรม การขยายตัวของกลุ่มภาษาของชาวเกาะในแปซิฟิกเป็นไปอย่างรวดเร็ว จากที่มีภาษาหลากหลายอยู่ราว ๑๔ ภาษาในปี 1987 เพิ่มขึ้นมากกว่า 200 ภาษาในปัจจุบัน

ชาวเกาะซามัวเป็นชุมชนชาวเกาะขนาดใหญ่ที่สุดในนิวซีแลนด์ มีประชากรทั้งสิ้นเกือบ 70,000 คน ยังคงรักษาระบบครอบครัวขยาย และความเลื่อมใสในศาสนจักรไว้มั่นแฉ่งแกร่งกว่าชาวเกาะคุก หรือชนเผ่าเมารี

ชาวเกาะคุก ตองก้า และอื่น ๆ ชาวเกาะคุกประมาณ 27,000 คน อาศัยอยู่ในนิวซีแลนด์และเกือบทั้งหมดจะไม่แบ่งแยกตัวเองออกจากชนเผ่าเมารี เพื่อเรียนรู้ถึงภาษาเฉพาะของท้องถิ่นและวัฒนธรรม เข้าใจกันว่าแท้จริงแล้วภาษาเมารีเป็นภาษาต้นกำเนิดของภาษาคุก ชาวตองก้าจะแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ เหมือน

กับหมู่บ้านในบ้านเกิด ชาวอินุเกือบ 10,000 คน ที่อาศัยอยู่ในนิวซีแลนด์ยังคงรักษาภาษาและเอกลักษณ์ของตนเองไว้อย่างเหนียวแน่น ชาวโตเกเลาเป็นหนึ่งในนักเล่นกีฬาทัวของแปซิฟิก โดยแก่นเรื่องมักจะมุ่งเน้นการรักษาขวัญกำลังใจของมนุษย์ท่ามกลางสภาพชีวิตที่แสนประหลาด ชาวเมลานีเซียน พิจิ ได้เพิ่มขึ้น 2 เท่า เป็น 30,000 คน ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา Fiji Day คือวันที่ชาวพิจิจะมาร่วมเฉลิมฉลองด้วยการโห่การร่ำรำ จากการประมาณการของรัฐบาลคาดว่าชาวหมู่เกาะแปซิฟิกจะขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าในอีก 30 ปีข้างหน้า

ในปี 1992 รัฐบาลนิวซีแลนด์ได้จัดตั้งหน่วยให้บริการกิจการด้านเชื้อชาติเพื่อติดต่อให้ข้อมูล ข่าวสาร และให้คำแนะนำทางกฎหมายกับกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ที่มีอยู่มากกว่า 50 กลุ่ม คิดเป็นจำนวน 155,000 คน ที่ไม่ใช่คนอังกฤษ และชนพื้นเมืองเกาะแปซิฟิก ซึ่งนิวซีแลนด์เปิดรับเข้าประเทศ ในช่วงไม่กี่ปีมานี้มีชาวเอเชียอพยพมาอยู่ในนิวซีแลนด์มากถึงร้อยละ 20 ของผู้อพยพทั้งหมด เมื่อเทียบกับชาวเกาะแปซิฟิกร้อยละ 29 และชาวยุโรปร้อยละ 10

ผู้อพยพต่าง ๆ เคลื่อนย้ายจากแถบตัวเมืองของนิวซีแลนด์ไปสู่สถานที่ที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ โดยทางการแล้วนิวซีแลนด์เป็นประเทศที่มี 2 วัฒนธรรม แต่โดยทางปฏิบัติกลับเป็นดินแดนที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย

เมื่อ 40 ปีก่อนชาวเมารีซึ่งเป็นชนพื้นเมืองจริง ๆ จะไปอยู่ห่างไกลในเขตชนบท มาถึงช่วงทศวรรษ 1990 คนเมารีได้กระจายตัวเข้ามาอยู่ในเขตเมือง เริ่มมาทำธุรกิจและงานอาชีพอื่น ๆ ศาลาประชาคมซึ่งเป็นสถานที่พบปะและประกอบพิธีกรรมของเมารีมีปรากฏให้เห็นโดยทั่วไป มาถึงศตวรรษที่ 20 ลักษณะเด่นของวัฒนธรรมเมารีในยุคนี้พัฒนามาเป็นวัฒนธรรมที่ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมของชาวโพลินีเซียน คนเมารีหันมาสวมเสื้อผ้าของชาวยุโรป ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แต่อย่างไรก็ตามคนที่ยึดมั่นในภูมิหลังของเมารีก็จะรับเอาวัฒนธรรมของยุโรปมาปฏิบัติตามแบบของเมารี ทุกงานจะจัดแบบเมารีที่ค่อนข้างจะแตกต่างจากงานที่จัดโดย Pakeha จะมีการกล่าวคำปราศรัยเป็นภาษาเมารี ร้องเพลงภาษาเมารี กล่าวคำคม หรือสุภาษิตสอนใจเป็นภาษาเมารี เป็นต้น ค่านิยมของความเป็นเมารีก็ยังคงอยู่ภายใต้เงาของความเป็นยุโรป ค่านิยมเหล่านี้ยังคงดำรงอยู่ในชีวิตสมัยใหม่ของคนเมารี และเนื่องจากปัจจุบันชน 2 เชื้อชาติหลักของประเทศ คือ ชาวยุโรป และชาวเมารีได้อาศัยอยู่ภายใต้ความเป็นนิวซีแลนด์เดียวกัน พิธีกรรมสำคัญของชาวเมารีก็ได้รับการยอมรับยกย่องใหม่ของ Pakeha มากขึ้นเรื่อย ๆ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดการเสื่อมถอยของการจ้างงานในท้องถิ่น ผนวกกับการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมในเมืองผลักดันให้ชาวเมารีต้องอพยพเข้ามาอยู่ในเมืองมากขึ้น จากที่ในปี 1945 ชาวเมารีมากกว่าร้อยละ 80 อาศัยอยู่ในชนบท แต่ภายในทศวรรษที่ 1980 ลดลงเหลือไม่ถึงร้อยละ 10 ชาวเมารีอพยพเข้ามาไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจกับสภาพชีวิตในเมือง หน่วยงานให้คำปรึกษาสำหรับ

ประชาชนและนักสังคมสงเคราะห์ได้พยายามให้การช่วยเหลือชาวเมารีในหลาย ๆ เรื่อง ปัจจุบันศาลทัวนิวซีแลนด์ให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ระบบการศึกษา มุ่งส่งเสริมการเรียนภาษาและวัฒนธรรมเมารี สถาบันหลักที่ช่วยเหลือชาวเมารีที่ประสบปัญหาในการปรับตัวคือ ศาลไวแตงกิ (Waitangi Tribunal) ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1975

ศิลปะดั้งเดิมของชาวเมารีถือเป็นศิลปะชนเผ่าในแถบแปซิฟิกที่ยากจะหาผู้มาเทียบเคียงได้ ลวดลายที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์และความเชี่ยวชาญในงานศิลปะของชนเผ่าที่ก่อเกิดเป็นผลงานงดงามมากมาย การเข้าถึงผลงานศิลปะและงานฝีมือของเมารีนั้น จำเป็นต้องเข้าใจในวัสดุที่ใช้เทคนิคงานฝีมือ ตลอดจนปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคมและศาสนาที่เป็นแรงบันดาลใจกับการทำงานศิลปะของชาวเมารี

งานศิลปะของชาวเมารีจะรวมทั้งงานไม้ หิน กระจุก เส้นใย ขนนก ผงสีที่ทำจากดินเหนียว และวัสดุจากธรรมชาติอื่น ๆ ในจำนวนนี้งานแกะสลักไม้มีความสำคัญมากที่สุด ทั้งนี้โดยพื้นฐานแล้ววัฒนธรรมเมารีถือเป็นวัฒนธรรมของการใช้ไม้เป็นวัสดุสำหรับงานศิลปะ

หนึ่งในงานส่งออกที่สำคัญที่สุดของนิวซีแลนด์ ได้แก่ ศิลปินของประเทศ ศิลปิน 2 คนที่มีชื่อเสียงทั่วโลก คือ นักเขียน Katherine Mansfield และจิตรกร Frances Hodgkins ในฐานะอัจฉริยะจากสายตาศิลปินภายนอก ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีด้านสารสนเทศ ศิลปินนิวซีแลนด์พยายามสร้างชื่อระดับนานาชาติ ในขณะที่ยังปักหลักอยู่ในประเทศ ช่วงทศวรรษที่ผ่านมาศิลปะและงานฝีมือของนิวซีแลนด์เริ่มแสดงอัตลักษณ์ของตนออกสู่โลกภายนอก เป็นอัตลักษณ์ที่ยังปรากฏอยู่ในแถบแปซิฟิกตอนใต้ ซึ่งแสดงชัดเจนผ่านงานวรรณกรรม ภาพยนตร์ และละครเวที สภาพประเทศที่เป็นเกาะซึ่งอยู่โดดเดี่ยวจากประเทศอื่นดูจะเป็นผลดี โดยเฉพาะเมื่อศิลปิน และนักดนตรีรู้สึกว่าคุณสามารถใช้ชีวิตและทำงานศิลปะที่นี่ได้ เพื่อกระจายงานของตนให้เป็นที่รู้จักในแถบอื่น ๆ

จากการเฟื่องฟูของตลาดหุ้นในทศวรรษ 1980 งานวิจิตรศิลป์ของนิวซีแลนด์ถูกมองในแง่ศักยภาพการลงทุน ห้องแสดงศิลปะมีภาพเขียนใหม่ ๆ อยู่เสมอ และพยายามจัดแสดงผลงานของศิลปินที่กำลังดัง มีศิลปินสตรีชาวเมารีบางคนที่แสดงความหวังใยแผ่นดิน ครอบครัวยุคใหม่ การต่อต้านสืผิว และการกีดกันทางเพศ ทั้งยังสะท้อนถึงการคืนมาของค่านิยมและความภูมิใจของเมารี

ในขณะที่นักเขียนชาวเมารีและชาวเกาะแปซิฟิกใต้ หลังสิ้นสุดยุคอาณานิคมได้สร้างสรรค์งานที่ส่งผลกระทบใหญ่หลวงต่อวรรณกรรมนิวซีแลนด์ในทศวรรษที่ผ่านมา Albert Wendt ได้รังสรรค์นวนิยายและเรื่องสั้นที่ให้แนวคิดใหม่ ๆ ที่บ่งบอกความเป็นคนนิวซีแลนด์ได้อย่างแท้จริง

ทิม พินน์ นักร้องนำวง Split Eng ได้นำดนตรีนิวซีแลนด์ออกสู่โลกภายนอก นิวซีแลนด์มีเครือข่ายสถานวิฑูไม่บ่อยและปัจจุบันผลงานของนักดนตรีท้องถิ่นก็มีโอกาสออกอากาศเพิ่มขึ้น ในขณะที่ผู้หลงใหลดนตรีคลาสสิกก็ไม่ผิดหวังกับวง New Zealand Symphony Orchestra และวงอื่น ๆ

มีโรงละครที่เป็นมืออาชีพตั้งมานาน 30 ปี นักเขียนบทละครชื่อดังที่ทำให้นักแสดงนิวซีแลนด์โด่งดังคือ Bruce Mason และเพราะนักแสดงและนักเขียนไม่สามารถอยู่รอดได้ด้วยอาชีพของตัวเองเพียงอย่างเดียว หลายคนจึงผลิตผลงานสลับไปมาระหว่างละคร ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ นักแสดงรุ่นใหม่บางคนนำผลงานแสดงตามถนน และโรงเรียนทำหน้าที่เป็นเวทีของการริเริ่ม โรงละคร The Watershed ใน Auckland จัดแสดงเฉพาะผลงานสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ส่วน The Depot ใน Wellington ก็เป็นเวทีสำหรับถ่ายทอดงานของเมารี มีสถานฝึกสอนการละคร เช่น โรงเรียนการละครนิวซีแลนด์ใน Wellington และโรงเรียนการแสดงและสาขาการละครในมหาวิทยาลัยใน Auckland

ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวนิวซีแลนด์ได้สร้างชื่อให้ประเทศไม่น้อย ภาพยนตร์สารคดีประสบความสำเร็จตั้งแต่ช่วงปลายทศวรรษ 1970 วงการภาพยนตร์สารคดีได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการภาพยนตร์ จนทำให้มีภาพยนตร์สารคดีดี ๆ ออกมามากมาย ปัจจุบันภาพยนตร์เรื่องใหม่ ๆ ของนิวซีแลนด์คว่ำรางวัลในเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติ ทศวรรษที่ผ่านมาผู้กำกับสตรีรุ่นใหม่หลายคนได้รับการยกย่องในระดับนานาชาติ ปัจจุบันมีภาพยนตร์ต่างประเทศหลายเรื่องถ่ายทำในนิวซีแลนด์ เพราะเล็งเห็นประโยชน์ของต้นทุนที่ถูกกว่าและสถานที่ถ่ายทำที่สวยงาม

รากฐานการเต้นรำในนิวซีแลนด์ยังเป็นบัลเลต์ ทุกสัปดาห์เด็กหญิงชายนับพันคนจะฝึกบัลเลต์เพื่อเข้าโรงเรียน New Zealand School of Dance หรือ Royal New Zealand Ballet ซึ่งอยู่ใน Wellington Royal New Zealand Ballet กำลังลำบากจากการรักษาสมดุลระหว่างความอยู่รอดทางการค้าและศิลปะ ความอยู่รอดของการเต้นรำร่วมสมัยก็อยู่ในภาวะน่าห่วง

ชาวนิวซีแลนด์กว่าครึ่งหนึ่งชำนาญการทำเครื่องปั้นดินเผาจากดินเหนียว ผู้อพยพจากยุโรปได้นำทักษะงานช่างติดตัวมาด้วย ในระหว่างศตวรรษ 1950 และ 1960 การทำเครื่องปั้นดินเผาเป็นที่นิยม ในปลายทศวรรษ 1970 เครื่องปั้นดินเผาเริ่มแหวกไปจากสีดินทรงแข็งต้นแบบเดิม ๆ ช่างปั้นเริ่มทดลองทั้งในแง่สี สัน รูปทรง และการใช้ไฟเข้าช่วย

ไม่น่าแปลกที่นิวซีแลนด์ซึ่งมีแกะมากมายจะถือเอาการปั่นฝ้าย ทอผ้า และงานศิลปะที่ทำจากเส้นใยอื่น ๆ เป็นงานฝีมือชั้นสูง ผู้เชี่ยวชาญด้านทอผ้าไม่น้อยพัฒนาฝีมือขึ้นมาทำผ้าม่านทอมือที่เป็นศิลปะชั้นดี นอกจากนี้ยังพยายามฟื้นฟูศิลปะการถักปอซึ่งเป็นศิลปะดั้งเดิมของเมารีด้วย ในปัจจุบันช่างฝีมือหลายคนทั้งเมารี และ Pakeha หันมาแกะสลักไม้ กระจก รวมทั้งหินสีเขียว ซึ่งมีแต่ดั้งเดิม เพื่อรังสรรค์รูปแบบงานศิลปะที่เป็นอัตลักษณ์ของชาวแปซิฟิก ไม่ก็เอาอย่างศิลปะดั้งเดิมของเมารี ศิลปะการเป่าแก้ว และการทำกระจกสี Stained glass ได้พัฒนาจนจัดให้เป็นงานศิลปะชั้นสูง

ในขณะที่ทอแก้วหลายแห่งใน Auckland แยกไม่ออกว่าเป็นสมัยปลายศตวรรษที่ 20 หรือไม่ แต่ตึกรามบ้านช่องที่ตั้งโดดเด่นในกรุงเวลลิงตันถือเป็นตัวอย่างอันดีของงานสถาปัตยกรรมร่วมสมัย อาคาร

พิพิธภัณฑ์ใหม่ในชื่อ Te Papa Tongarewa ก็สะท้อนถึงอิทธิพลของการออกแบบที่ฝังรากลึกอยู่ในวัฒนธรรมของแปซิฟิก ผู้ผลิตเริ่มตระหนักในความสำคัญของการแข่งขันในตลาดโลกที่เน้นสินค้าที่ออกแบบสวยและบรรจุหีบห่อดึงดูดใจ ฉะนั้นในปัจจุบันป้ายสินค้า "ผลิตในนิวซีแลนด์" จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของสินค้าที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัวและมีคุณภาพในระดับสูง

บทที่ 2

การดำเนินงานวัฒนธรรม

ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์ ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. การกำหนดความหมายและขอบเขตในการดำเนินงานวัฒนธรรม
2. สิทธิและหน้าที่ทางวัฒนธรรม
3. การจัดระบบและโครงสร้างการบริหารงานวัฒนธรรม
4. การสนับสนุนและการลงทุนทางวัฒนธรรม
5. อุตสาหกรรมวัฒนธรรม
6. เครือข่ายทางวัฒนธรรม
7. คุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรม
8. การสร้างสรรค์วัฒนธรรมและการวัฒนธรรมศึกษา
9. ความร่วมมือทางวัฒนธรรมกับต่างประเทศ

ซึ่งในแต่ละประเด็นมีรายละเอียด ดังนี้

1. การกำหนดความหมายและขอบเขตในการดำเนินงานวัฒนธรรม

นิวซีแลนด์ได้ ให้กล่าวถึง คำว่า “วัฒนธรรม” ว่ามีความหมายในหลายลักษณะ ทั้งอย่างกว้าง ในความหมายที่กว้างที่สุด คือ วัฒนธรรมครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างในวิถีชีวิตของชาติ หรือประชาชน รวมถึง ปรากฏการณ์ต่างๆ ซึ่งแสดงออกถึงความสำคัญและอัตตลักษณ์ของวิถีชีวิต อาหาร กีฬา และอื่นๆ

แต่ในการดำเนินงานวัฒนธรรม รัฐบาลนิวซีแลนด์ได้กำหนดขอบเขตของวัฒนธรรมอย่างเฉพาะ ตามที่รัฐบาลมีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการเผยแพร่ การส่งเสริม หรือการอนุรักษ์มรดก วัฒนธรรมและศิลปะ

กระทรวงวัฒนธรรมได้สำรวจทัศนคติของชาวนิวซีแลนด์ต่อวัฒนธรรม เมื่อปี 1994 ซึ่งเป็นการสำรวจครั้งแรก พบว่าชาวนิวซีแลนด์ส่วนใหญ่เห็นว่าวัฒนธรรมเป็นการผสมผสานกันของศิลปะการแสดง ทัศนศิลป์ มรดก วรรณกรรม และเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นวิถีชีวิตของนิวซีแลนด์ โดยมีวัฒนธรรมเมารีเป็นส่วนสำคัญในความเป็นอัตตลักษณ์ของชาติ และมีส่วนในการสนับสนุนความเป็นชาติ ชาวนิวซีแลนด์ทั้งหมดเห็นด้วยว่าวัฒนธรรมทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น รวมทั้งให้ความรู้สึกในความเป็นอัตตลักษณ์ และเห็นว่าความสำเร็จของศิลปินในทุกๆ ด้าน ช่วยทำให้ชาวนิวซีแลนด์ภาคภูมิใจ

ข้อค้นพบจากการสำรวจในปี 1994 แสดงว่าชาวนิวซีแลนด์เห็นว่าวัฒนธรรมและกิจกรรมทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน ข้อค้นพบแสดงให้เห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและการศึกษาศิลปะ การรู้คุณค่าของวัฒนธรรมเมารี และต้องได้รับการเอาใจใส่จากสื่อต่างๆ และความเข้ามามีส่วนร่วมของรัฐบาล

ผลการสำรวจพบว่าชาวนิวซีแลนด์เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมและกิจกรรมทางวัฒนธรรม ผลประโยชน์ได้กระจายไปยังทุกกลุ่มอาชีพและก่อให้เกิดรายได้ ร้อยละ 84 ยอมรับว่าได้รับความสุขจากวัฒนธรรมและกิจกรรมทางวัฒนธรรม

- ชาวนิวซีแลนด์ส่วนใหญ่ (มากกว่าร้อยละ 90) เห็นด้วยว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมช่วยให้ชีวิตของประชาชนดีขึ้น ช่วยทำให้คนในชุมชนท้องถิ่นได้รวมตัวกัน และช่วยทำให้ได้แสดงความเป็นตัวตนของชาวนิวซีแลนด์ออกมา
- มากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 54) ยังคงต้องการกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่มากขึ้น
- เกือบทั้งหมด (ร้อยละ 96) เห็นว่าความสำเร็จของศิลปินนิวซีแลนด์ในสาขาต่างๆ ได้ทำให้เกิดความรู้สึกแห่งความภาคภูมิใจ
- มากกว่าร้อยละ 80 เห็นว่าวัฒนธรรมและกิจกรรมวัฒนธรรมของเมารี เป็นส่วนสำคัญของความเป็นอัตลักษณ์ของนิวซีแลนด์
- ร้อยละ 96 คิดว่าสิ่งก่อสร้างและสถานที่ทางประวัติศาสตร์ควรได้รับการดูแลคุ้มครอง
- ร้อยละ 88 เห็นว่าความแตกต่างหลากหลายของชนชาติ และกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ทำให้เกิดความร่ำรวยทางวัฒนธรรม
- ร้อยละ 82 เชื่อว่ารัฐบาลควรให้การส่งเสริมสนับสนุนวัฒนธรรมและกิจกรรมวัฒนธรรม
- ร้อยละ 73 เชื่อว่าควรมีการสนับสนุนจากภาคเอกชน

และจากการสำรวจในปี 1997 พบว่า

1. ร้อยละ 62 ตอบว่าตัวเขาเองมีความรู้สึกที่รุนแรงต่ออัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมซึ่งเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 27 จากการสำรวจในปี 1994
2. ร้อยละ 84 ที่กล่าวว่าสนใจในวัฒนธรรมและกิจกรรมทางวัฒนธรรม โดยจำนวนผู้ที่สนใจ "มาก" เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 27 (จากร้อยละ 23 ในปี 1994) ในขณะที่มีเพียงร้อยละ 16 ที่ไม่สนใจ

3. เมื่อเปรียบเทียบความสนใจติดตามกิจกรรมทางวัฒนธรรมในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์และวิทยุ กับความสนใจติดตามกีฬา ธุรกิจ และการทำสวน พบว่า การติดตามเรื่องวัฒนธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญตั้งแต่ปี 1994 แต่ยังคงต่ำกว่าเรื่องการกีฬา ธุรกิจ และการทำสวน

2. สิทธิและหน้าที่ทางวัฒนธรรม

ถึงแม้ว่าประชาชนของนิวซีแลนด์ส่วนใหญ่จะเป็นชาวยุโรปถึงเกือบร้อยละ 80 แต่ด้วยความที่ชาวเมารีซึ่งมีอยู่ประมาณร้อยละ 13 นั้นถือว่าเป็นเจ้าของเกาะมาแต่เดิม ในขณะที่เดียวกันก็ยังมีชาวหมู่เกาะแปซิฟิกอื่นๆ อีกหลายเผ่า ดังนั้นรัฐบาลจึงให้ความสำคัญของสิทธิทางวัฒนธรรมของชาวเมารี และชนเผ่าต่างๆ กล่าวคือ

2.1 ทศนคติของชาวนิวซีแลนด์ในเรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรม

จากการสำรวจทัศนคติของชาวนิวซีแลนด์ต่อวัฒนธรรม เมื่อปี 1994 จะเห็นว่าชาวนิวซีแลนด์ส่วนใหญ่ยอมรับและเห็นความสำคัญของความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม กล่าวคือ

- ร้อยละ 88 เห็นว่าความแตกต่างหลากหลายของชนชาติ และกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ทำให้เกิดความร่าเริงทางวัฒนธรรม
- มากกว่าร้อยละ 80 เห็นว่าวัฒนธรรมและกิจกรรมวัฒนธรรมของเมารี เป็นส่วนสำคัญของความเป็นอัตลักษณ์ของนิวซีแลนด์

2.2 มาตรการและการดำเนินการ

รัฐบาลให้การยอมรับความสำคัญในวัฒนธรรมและมรดกของเมารีตามพันธะในสนธิสัญญาแห่ง Waitangi โดยระบุลำดับความสำคัญและเป้าหมายในปี 1999 ไว้ว่า

“รับรองความสำคัญของสนธิสัญญา Waitangi โดยสร้างความชื่นใจโดยนโยบายและการกระทำของรัฐบาลที่จะสร้างความไว้วางใจที่ดี เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพระราชินีกับเมารี และเพื่อให้ประสบผลสำเร็จในเรื่องนี้จึงจะมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการเจรจาและดำเนินการอย่างบริสุทธิ์ยั่งยืนและให้สามารถจัดตั้งสถานที่ที่เป็นประวัติศาสตร์แห่งความคับข้องใจได้ รวมทั้งการยกระดับสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของชาวเมารี”

เพื่อให้ข้อตกลงในสนธิสัญญานี้สามารถบังคับใช้ได้จริงจึง นโยบายด้านมรดก

ทางวัฒนธรรมของรัฐบาลจึงเน้นย้ำโดยสนธิสัญญานานาชาติที่กำหนดให้รัฐบาลยอมรับการแสดงออกและอัตตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาวเมารี ตัวอย่างเช่น

- ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (1948) ข้อที่ 22 ซึ่งเป็นสิทธิของทุกคนที่มีอิสระในการเข้าร่วมในวิถีชีวิตวัฒนธรรมของชุมชนและได้รับความสุขจากศิลปะ
- ข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางการเมืองและความเป็นพลเมือง (1976) ข้อที่ 27 ที่กำหนดว่าชนกลุ่มน้อยจะต้องไม่ได้รับการปฏิเสธในการที่จะมีความสุขกับวัฒนธรรม ศาสนาและภาษาของตน
- รัฐบาลได้ให้สัตยาบันต่อข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับความสัมพันธ์เป็นพิเศษของวัฒนธรรมและมรดกของชนพื้นเมืองดั้งเดิม ข้อตกลงของ ILO ของ 169 กลุ่มชนพื้นเมือง ชนเผ่าและประเทศอิสระปี 1989 ข้อ 2(b) ได้อ้างอิงถึงการส่งเสริมสิทธิอย่างสมบูรณ์และจริงจังในทางสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมของชนพื้นเมืองที่จะยอมรับอัตลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของชนพื้นเมืองเหล่านั้น
- รัฐบาลเห็นพ้องในหลักการของร่างปฏิญญาของสหประชาชาติเกี่ยวกับสิทธิของชนพื้นเมืองดั้งเดิมในการที่จะฟื้นฟูวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม ซึ่งรวมถึงสิทธิในการธำรงรักษา ปกป้อง และพัฒนาวัฒนธรรมทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต ทั้งที่เป็นโบราณคดีและที่ตั้งทางประวัติศาสตร์

รัฐบาลได้รับหลักการของสนธิสัญญานี้เป็นแกนกลางในการพัฒนานโยบายวัฒนธรรมและแหล่งทรัพยากรและอธิปไตยของชาวเมารีต่อการพัฒนาทรัพยากรของชาวเมารี

กฎหมายการกระจายเสียง ปี 1989 ได้กำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการกระจายเสียง (Broadcasting Commission) ในการนำเสนอและพัฒนาอัตตลักษณ์และวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ส่งเสริมภาษาเมารีและวัฒนธรรมเมารี ในปี 1993 ได้ริเริ่มให้ใช้ภาษาเมารีอย่างจริงจังในการกระจายเสียง มีการส่งเสริมภาษาเมารี และวัฒนธรรมเมารีโดยการทำการสนุ่ๆ เพื่อออกอากาศ

วิทยุและโทรทัศน์เมารีเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำให้ภาษาเมารีสำคัญ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเมารียังเป็นภาษาในชีวิตประจำวัน

เมารีเอาจริงเอาจังกับการคงไว้ซึ่งสิทธิในการกระจายเสียงของสนธิสัญญา Waitangi สถานีวิทยุ 20 สถานี แต่ละสถานีกระจายเสียงเป็นภาษาเมารีวันละ 9 ชั่วโมง

2.3 อัตตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

(1) นิวซีแลนด์ยอมรับความเป็นพหุวัฒนธรรมในสังคมนิวซีแลนด์ โดยยอมรับวัฒนธรรมของยุโรป เมารี หมู่เกาะแปซิฟิก และชาวเอเชีย

(2) นิวซีแลนด์ให้ความสำคัญกับอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในฐานะแหล่งทรัพยากรทางสังคมและเศรษฐกิจ คือ พูนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) จะทำให้เกิดความเป็นปึกแผ่นของสังคม ซึ่งสามารถทำหน้าที่ในหลายลักษณะ เช่น เครือข่าย ปทัสถาน และความเชื่อมั่นที่จะทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน ในบริบทเศรษฐกิจ ความสำเร็จทางเศรษฐกิจ อยู่บนคุณภาพของวัฒนธรรม การคิดสร้างสรรค์ต้องอยู่บนพื้นฐานความรู้ที่ลุ่มลึก อัตลักษณ์เป็นแก่นสารของความรู้ ชาวนิวซีแลนด์จะต้องยอมรับการเพิ่มขึ้นของความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรม เพราะจะเป็นการเพิ่มการให้ความหมายในกระบวนการวัฒนธรรมและสนับสนุนการคิดสร้างสรรค์ให้มากขึ้น

Maori tanga เป็นอัตลักษณ์ของเมารีที่สืบทอดโดยประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา และจิตวิญญาณของเมารี ในขณะที่ Iwi tanga เป็นลักษณะเฉพาะของ iwi เป็นเวลาหลายปีที่รัฐบาลพยายามให้สิทธิแก่เมารี ในการจัดการกับกิจกรรมของตนเอง ได้มีการเน้นหนักที่สถานะของ iwi ในกรณีนี้ Maoritangi ทำให้ความเป็นเมารียังคงอยู่ Iwi ก็จะช่วยเพิ่มความเข้มแข็งให้กับอัตลักษณ์ของเมารีด้วย

จากการมอบบริการต่างๆ ไปยังองค์กรท้องถิ่นหรือองค์กรของเมารีทำให้บทบาทของ iwi ได้รับการเน้นย้ำขึ้น กฎหมายการพัฒนาชุมชนเมารี (The Maori Community Development Act 1962) ได้จัดตั้งสถานิวซีแลนด์เมารี (New Zealand Maori Council) ขึ้นเพื่อทำหน้าที่ควบคู่กับสันนิบาตเพื่อสร้างความเท่าเทียมกันของคุณภาพชีวิตที่ดีของสตรีชาวเมารี ในการส่งเสริมสนับสนุน และช่วยเหลือเมารีในการอนุรักษ์ พื้นฟู และสืบทอดการสอนศิลปะ หัตถกรรม ภาษา วงศ์วาน และประวัติศาสตร์ของเมารี เพื่อให้วัฒนธรรมเมารีคงอยู่ตลอดไป

การคุ้มครองและพัฒนาวัฒนธรรมและมรดกของเมารีในฐานะเป็นพื้นฐานของอัตลักษณ์ของเมารี เป็นเรื่องแรกของภารกิจที่เกี่ยวข้องกับเมารีในสนธิสัญญา Waitangi ชาวเมารีมีความใส่ใจที่เพิ่มขึ้นต่อการปกป้องและพัฒนาวัฒนธรรมและมรดกของตน

ในสนธิสัญญา Waitangi ได้กำหนดขั้นตอนในการใช้ภาษาเมารี ผู้พิพากษาพิเศษและศาลให้ชาวเมารีใช้ภาษาของตน และกฎหมายภาษาเมารี (Maori Language Act 1987) ก็สนับสนุนการยอมรับในสถานะของภาษาเมารีนี้

รัฐบาลสนับสนุนวัฒนธรรมและมรดกเมารีในฐานะวัฒนธรรมดั้งเดิมของนิวซีแลนด์ รัฐบาลดำเนินการโดยสมมุติฐานว่าอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชน

ซึ่งเป็นหนึ่งในสิทธิและประโยชน์พิเศษของประชาชนภายใต้ข้อที่ 3 ของสนธิสัญญาที่ชาวนิวซีแลนด์ทุกคนมีสิทธิได้รับ

วัฒนธรรมและมรดกของเมารีได้รับการยอมรับในเป้าหมายและความสำคัญในรัฐบาลปัจจุบัน กล่าวคือได้กำหนดว่า

“พวกเราภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของนิวซีแลนด์และจะเผยแพร่ อุปถัมภ์และปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม มรดกทางประวัติศาสตร์ และมรดกทางสิ่งแวดล้อมของเรา โดยการเน้นที่ความสำเร็จ โดยการสร้างกิจการ การคิดสร้างสรรค์และทักษะของประชาชน และการสร้างความเชื่อมั่นต่อนานาชาติ ซึ่งจะเป็นการสร้างสถานะของนิวซีแลนด์ในฐานะผู้นำ”

รัฐบาลกลางที่จะทำงานอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เพื่อความคงอยู่ของภาษาเมารีและพัฒนาภาษาเมารี ภาษาเมารีนี้เชื่อมต่อกับอัตลักษณ์ มรดกวัฒนธรรมและศิลปะของเมารี โดยมักจะกล่าวกันว่ารากของวัฒนธรรมเมารี คือ ภาษา

มีอุตสาหกรรมต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น เพื่อส่งเสริมภาษาเมารี ได้แก่ แก่นักพิมพ์ การกระจายเสียง และการแปล เป็นที่น่าเสียดายว่าภาษา ยังไม่ได้เข้าไปยังภาคศิลปะและวัฒนธรรม ยังคงเป็นเพียงการเขียนของมือสมัครเล่นเท่านั้น

มีความเชื่ออย่างมั่นคงว่าการจะทำให้ทั้งเมารี และไม่ใช้เมารีมีทัศนคติและมีค่านิยมที่ดีต่อภาษาเมารี จะต้องทำให้ภาษาเมารีและภาษาอังกฤษเป็นภาษาคู่กัน และให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมนิวซีแลนด์

คณะกรรมการภาษาเมารี มีบทบาทหลักในการปกป้องและส่งเสริมภาษาเมารีหน้าที่หลัก คือ การริเริ่ม พัฒนา ประสานความร่วมมือ ทบทวน แนะนำ และช่วยเหลือการดำเนินการตามนโยบาย สนับสนุน และวัดผลการปฏิบัติตามปฏิญญาที่กำหนดให้ภาษาเมารีเป็นภาษาราชการของนิวซีแลนด์ในปี 1987

2.4 ลิขสิทธิ์

ลิขสิทธิ์ในนิวซีแลนด์เป็นไปตามกฎหมายลิขสิทธิ์ปี 1994 ภายใต้การบริหารของกระทรวงพาณิชย์ ที่ส่งผลให้งานที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ และวัฒนธรรม ได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์อย่างสมบูรณ์กล่าวคือ

- งานเขียน การแสดง ดนตรี และงานศิลปะ ลิขสิทธิ์จะคงอยู่ต่อไปอีก 50 ปี ตามปฏิทินหลังจากที่เจ้าของผลงานได้เสียชีวิตแล้ว

- การบันทึกเสียงและภาพยนตร์ ลิขสิทธิ์จะคงอยู่ 50 ปีตามปฏิทินนับจากผลงานนั้นได้สร้างขึ้น
 - การกระจายเสียงและโปรแกรมในเคเบิล ลิขสิทธิ์คงอยู่ 50 ปีตามปฏิทินหลังจากผลงานนั้นได้ออกอากาศหรือบริการในเคเบิล
 - การบรรณาธิการสิ่งพิมพ์จะคงอยู่ 25 ปีตามปฏิทินนับจากการพิมพ์ครั้งแรก
- การบังคับใช้เป็นทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาในทางอาญา อาจถูกปรับถึง 50,000 เหรียญและจำคุก 3 เดือน โดยการตัดสินของศาลลิขสิทธิ์

3. การจัดระบบและโครงสร้างการบริหารงานวัฒนธรรม

3.1 ความรับผิดชอบของรัฐบาลต่องานวัฒนธรรม

รัฐบาลได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของชาวนิวซีแลนด์ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดยได้เริ่มก่อตั้งสถาบันมรดกแห่งชาติ (National Heritage Institutions) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอสมุดแห่งชาติ และหอจดหมายเหตุแห่งชาติในปัจจุบัน ในปลายทศวรรษที่ 19 ได้มีการจัดตั้งพิพิธภัณฑสถานในภูมิภาคต่างๆ ห้องแสดงงานศิลปะและห้องสมุดขึ้นจำนวนมาก โดยเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลท้องถิ่น ที่ต้องการจะดำรงไว้ซึ่งความเป็นมาในประวัติศาสตร์ ในขณะที่เดียวกันรัฐได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระจายเสียง ซึ่งได้ขยายออกไปอย่างกว้างขวางและทั่วถึงแล้วตั้งแต่ปี 1925

การสนับสนุนของรัฐบาลต่อศิลปะเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในทศวรรษที่ 1940 โดยการจัดตั้งวงซิมโฟนีแห่งชาติ และกองทุนวรรณกรรมนิวซีแลนด์ขึ้น และยังได้ริเริ่มสิ่งต่างๆ อีกในครึ่งศตวรรษต่อมา เช่น สภาศิลปะพระราชินีอลิซาเบธที่ 2 (ในปี 1963) ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนเป็นสภาศิลปะแห่งนิวซีแลนด์ (ในปี 1994) และเปลี่ยนเป็นหน่วยการคิดสร้างสรรค์นิวซีแลนด์ในปัจจุบัน คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งนิวซีแลนด์ (ในปี 1978) และคณะกรรมการกระจายเสียง (NZ On Air) (ในปี 1989)

ในทศวรรษ 1970 ได้เน้นการสนับสนุน “ศิลปะชั้นสูง” โดยมีโครงสร้างและนโยบายที่จะสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมในภูมิภาคต่างๆ ของนิวซีแลนด์และในชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ อย่างกว้างขวาง นโยบายมุ่งไปสู่การมีส่วนร่วมของชุมชน โดยการสนับสนุนคนทำงานวัฒนธรรม ซึ่งนโยบายนี้สะท้อนออกมาเป็นความคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมในระดับนานาชาติของ UNSECO

ส่วนที่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลทำให้นโยบายวัฒนธรรมก้าวหน้าไปมากนี้ คือ พลังทางกฎหมายที่เกิดขึ้นจากข้อตกลง Waitangi ตั้งแต่ปี 1975 องค์การที่เป็นของรัฐได้รับการจัดตั้งขึ้น หรือจัดโครงสร้างใหม่ซึ่งถูกกำหนดให้เป็น 2 วัฒนธรรมควบคู่กัน คือ ให้เกิดความผลประโยชน์ที่ยุติธรรมของเมารี (Maori) และไม่ใช่เมารี (non-Maori) ในการดำเนินงานและการจัดสรรแบ่งปันทรัพยากร

ในขณะที่การปฏิรูปเศรษฐกิจในทศวรรษ 1980 ทำให้มีการตัดการช่วยเหลือของรัฐบาลในด้านต่างๆ แต่การสนับสนุนในด้านวัฒนธรรมยังคงมีอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะใน 10 ปีหลังนี้ ได้มีการมุ่งเน้นความรับผิดชอบทางด้านเงินทุนที่ได้รับจากกองทุนสาธารณะ และกระจายการสนับสนุนไปตามความต้องการของประชาชนอย่างยุติธรรม สัดส่วนของทุนจากประชาชนสำหรับงานวัฒนธรรมได้เปลี่ยนไปจากการรับผิดชอบของรัฐบาลเมื่อมีการดำเนินการสลากกินแบ่งรัฐบาล ในช่วงเวลานั้นวัฒนธรรมแห่งกระแสโลกาภิวัตน์ได้ก่อให้เกิดการตื่นตัวในการถกเถียงกันในเรื่องของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์

ความเกี่ยวข้องของรัฐบาลในด้านวัฒนธรรมค่อยๆ ลดลงในช่วงเวลาหลายทศวรรษ โดยได้มีหน่วยงานของรัฐหลายหน่วย เข้ามาดูแลเป็นเรื่องๆ ไป จนกระทั่งได้จัดตั้งกระทรวงวัฒนธรรม (The Ministry of Cultural Affairs) ขึ้นในปี 1991 และภายใต้การกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อผลของพื้นที่โดยตรง (Strategic Result Areas) รัฐบาลได้ระบุความจำเป็นที่จะต้องกำหนดกรอบนโยบายเพื่อกระตุ้นและยืนยันการเกิดขึ้น และการแผ่ขยายของอัตลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์

3.2 การจัดระบบการบริหารงานวัฒนธรรม

นิวซีแลนด์จัดระบบบริหารงานวัฒนธรรมโดยใช้รูปแบบ “arm’s length” ตามแบบอย่างของประเทศเครือจักรภพ กล่าวคือ รัฐบาลจะตั้งหน่วยงานทางวัฒนธรรม สนับสนุนเงินทุนแก่หน่วยงานนั้น และแต่งตั้งคณะกรรมการของรัฐที่ต้องทำหน้าที่ตามที่รัฐบาลได้ออกกฎหมายให้ โดยหน่วยงานแต่ละแห่งสามารถจะตัดสินใจและดำเนินนโยบายได้อย่างเบ็ดเสร็จ โดยอนุญาตให้แต่ละแห่งพัฒนาไปโดยที่รัฐบาลไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวหรือแทรกแซงมากนัก

3.3 โครงสร้างการบริหารและการจัดการองค์กร

หน่วยงานของรัฐในระดับกระทรวงที่รับผิดชอบในด้านวัฒนธรรม เริ่มจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 1975 พัฒนามาเป็นกระทรวงวัฒนธรรม (Minister of Cultural Affairs) ในปี 1991 และกระทรวงวัฒนธรรมและมรดก (The Ministry for Culture and Heritage) ในปัจจุบัน (จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 กันยายน

1999) โดยรวมงานของกระทรวงวัฒนธรรมเดิมกับการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมที่ได้ขยายตัวกว้างขวางมากขึ้น ในปี 1999/2000 ได้รับงบประมาณประมาณ 1.4 ล้านเหรียญ โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

- จัดทำและเสนอแนะเชิงนโยบายในส่วนของวัฒนธรรมและมรดกเพื่อประกอบการตัดสินใจของรัฐมนตรี ซึ่งประกอบด้วยมาตรการทางกฎหมาย ข้อเสนอที่เป็นนโยบายสำคัญ และการพัฒนาและการริเริ่มที่มีผลอย่างสำคัญในส่วนของวัฒนธรรม
- จัดการและจ่ายเงินทุนของรัฐบาลไปยังหน่วยงานหรือองค์กรทางวัฒนธรรม และติดตามการทำงานขององค์กรต่างๆ นั้น
- จัดเตรียมการเจรจาต่างๆ ของรัฐมนตรี ซึ่งรวมถึงการเตรียมคำตอบเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของรัฐมนตรีและงานบริการทั่วไป เพื่อช่วยรัฐมนตรีในการปฏิบัติตามคำปฏิญาณที่

ให้ไว้

ต่อรัฐสภา

กระทรวงวัฒนธรรมและมรดก มีความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย

ต่างๆ ดังนี้

- กฎหมายสภาศิลปะแห่งนิวซีแลนด์ Toi Aotearoa, 1994
- กฎหมายพิพิธภัณฑสถานแห่งนิวซีแลนด์ Te Papa Tongarewa, 1992
- กฎหมายคณะกรรมการภาพยนตร์นิวซีแลนด์, 1978
- กฎหมายวง Symphony Orchestra, 1988
- กฎหมายสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์, 1993
- กฎหมายโบราณวัตถุ, 1975
- กฎหมายการกระจายเสียง, 1989
- กฎหมายจดหมายเหตุ, 1957
- กฎหมายอนุสาวรีย์สงครามแห่งชาติ, 1992
- กฎหมายพื้นที่ Massey-Burial, 1925

การจัดโครงสร้าง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

- (1) กลุ่มนโยบายยุทธศาสตร์
 - ทำหน้าที่จัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่สำคัญในแต่ละปี
- (2) กลุ่มติดตามและกำกับดูแลการดำเนินงาน

ติดตามและกำกับดูแลการดำเนินการตามนโยบาย และการดำเนินงานของหน่วยงานและองค์กรต่างๆ ที่ได้รับงบประมาณตามมติของรัฐสภา

(3) หน่วยประสานการดำเนินงาน

กระทรวงวัฒนธรรมและมรดกบริหารโดยเงินทุนรัฐบาลที่สนับสนุนองค์กรในภาควัฒนธรรม คณะกรรมการภาพยนตร์ (New Zealand Film Commission) พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ (Museum of New Zealand) หน่วยการคิดสร้างสรรค์ (Creative New Zealand) วงซิมโฟนีออเคสตรา (New Zealand Symphony Orchestra) หอภาพยนตร์แห่งชาติ (New Zealand Film Archive) คณะบัลเลต์ (Royal New Zealand Ballet) และสมาคมเพื่อศิลปะการแสดงดั้งเดิมของเมารี (Traditional Maori Performing Art Society) โดยรัฐบาลสนับสนุนให้องค์กรต่างๆ ทั้ง 7 องค์กรนี้รวมประมาณ 38 ล้านเหรียญ ในปี 1998/1999 โดยพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ คณะกรรมการภาพยนตร์ หน่วยการคิดสร้างสรรค์และวงซิมโฟนีออเคสตรา ซึ่งเป็นของรัฐ โดยที่แต่ละองค์กรมีคณะกรรมการอิสระที่ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและมรดก หอภาพยนตร์แห่งชาติ คณะบัลเลต์ และสมาคมเพื่อศิลปะการแสดงดั้งเดิมของเมารี เป็นองค์กรภาคเอกชนที่สนับสนุนโดยรัฐบาล

การจัดโครงสร้างการบริหารและการจัดองค์กรทางวัฒนธรรม เขียนเป็นแผนภูมิได้ดัง

นี้

พิพิธภัณฑ์สถาน
แห่งชาติ

หอจดหมายเหตุ
ภาพยนตร์แห่งชาติ

คณะบัลเลต์
นิวซีแลนด์

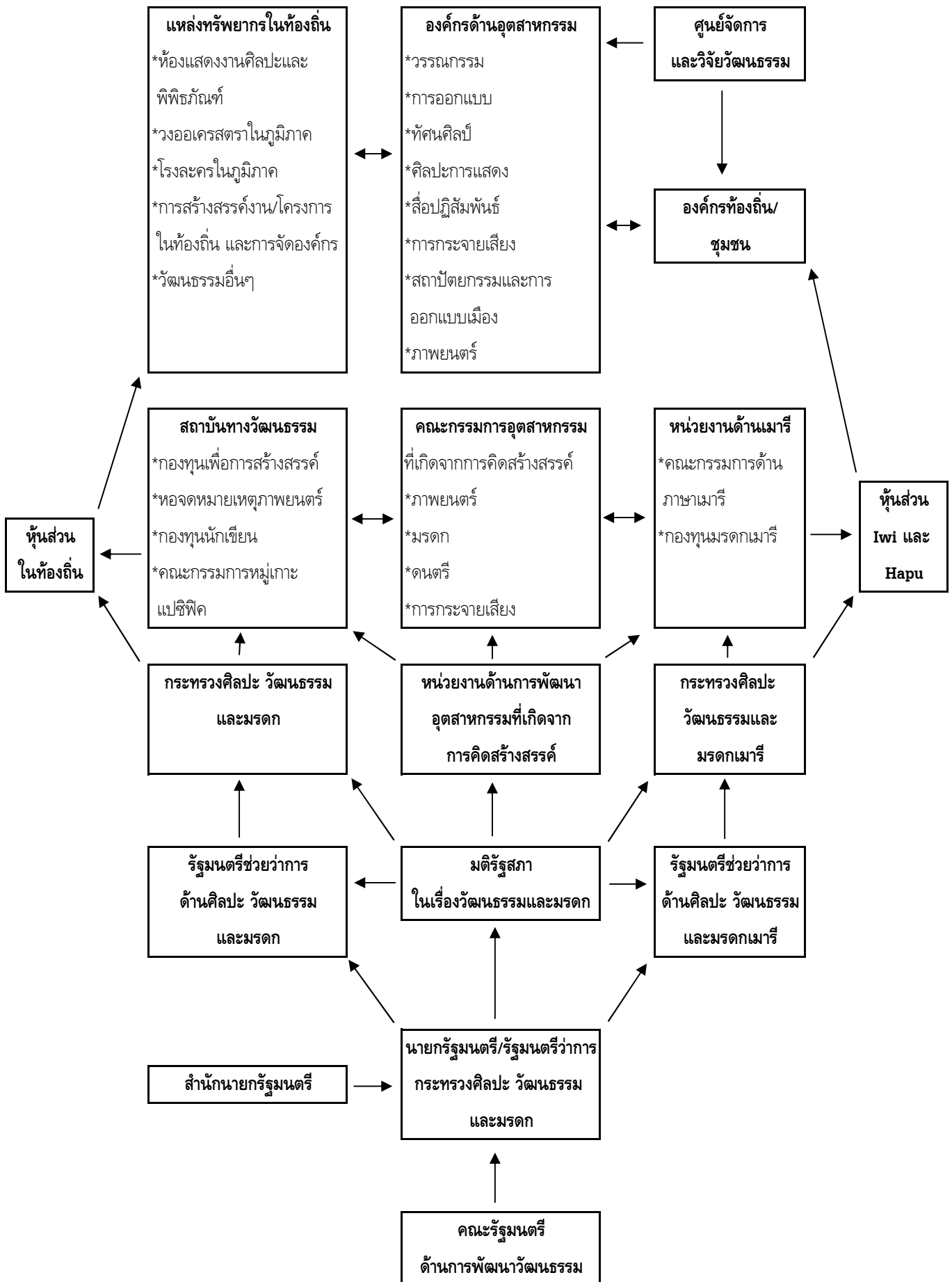
สมาคมเพื่อ
ศิลปะการแสดง
ดั้งเดิมของเมารี

คณะกรรมการ
อุตสาหกรรมทาง
ดนตรี

หอจดหมายเหตุ
แห่งชาติ

หมายเหตุ : พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ คณะกรรมการภาพยนตร์ หน่วยการคิดสร้างสรรค์ และวงออเครตรา เป็นของรัฐ แต่มีคณะกรรมการอิสระให้ข้อเสนอแนะในการดำเนินการ ส่วนหอภาพยนตร์แห่งชาติ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ คณะบัลเลต์ และสมาคมเพื่อศิลปะการแสดงดั้งเดิมของเมารี เป็นองค์กรภาคเอกชนที่สนับสนุนโดยรัฐบาล

แผนภูมิที่ 2 รูปแบบการดำเนินงานวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ตามข้อเสนอเพื่อการดำเนินการในอนาคต

ความมุ่งหวังตั้งใจของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาตินิวซีแลนด์ (Te Papa)

ตามแผน 3 ปี (2000/2001; 2001/2002; 2002/2003)

คำขวัญที่ว่าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเป็นของเรา “Te Papa Our Place” ประสบผลสำเร็จเพราะชาวนิวซีแลนด์ถึงร้อยละ 99 รู้จักและจำได้ โดยที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาตินี้เป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวทั้งจากในและต่างประเทศ จะต้องไปชม

เงินทุน รัฐบาลได้ประกาศที่จะเพิ่มทุนพิพิธภัณฑสถานใน 3 ปีข้างหน้า โดยเพิ่ม 1 ล้านเหรียญสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ และ 9 ล้านเหรียญ เพื่อเป็นทุนในการใช้จ่ายเพื่อจัดหาสิ่งของมาเพิ่มเติม

พันธกิจ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาตินิวซีแลนด์ เป็นเวทีของชาติที่จะนำเสนอ อารมณ์และรักษามรดกทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมและความรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีในคุณค่าของทรัพย์สินสมบัติในอดีต ความร่ำรวยในปัจจุบันและการท้าทายสู่อนาคต

หลักในการดำเนินการ

- จัดกิจกรรมร่วม 2 วัฒนธรรม โดยจัดกิจกรรมของทั้งวัฒนธรรมเมารีและวัฒนธรรมปัจจุบัน
- เน้นผู้บริโภค ความต้องการและความคาดหวังของผู้บริโภค เป็นสิ่งที่คำนึงถึงสิ่งแรก เพื่อให้เกิดความพึงพอใจแก่ผู้บริโภคและผู้มาเยี่ยมชม
- กิจกรรมต่างๆ จะจัดขึ้นภายใต้การดูแลของนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ
- ผู้มาใช้บริการจะต้องเสียค่าบริการเพื่อประโยชน์ของผู้ใช้และบริการและเป็นเงินทุนที่ทำให้พิพิธภัณฑสถานดำเนินการต่อไปได้
- นำเสนอความเป็นนิวซีแลนด์ และการประกอบกันขึ้นเป็นอัตลักษณ์ของนิวซีแลนด์ และมรดกทางวัฒนธรรมโดยเรื่องราวและวัตถุสิ่งของต่างๆ

คณะกรรมการอุตสาหกรรมทางดนตรี (Music Industry commission)

การจัดตั้งคณะกรรมการอุตสาหกรรมทางดนตรีได้รับการประกาศให้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลในการสร้างอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ของคณะกรรมการ เพื่อสนับสนุนการแต่งเพลงร่วมสมัยของนิวซีแลนด์ การจัดแสดง การบันทึกเสียง และการจัดจำหน่าย คณะกรรมการนี้เป็นเวที (forum) สำหรับอุตสาหกรรมทางดนตรี โดยทำงานเป็นผู้สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการอุตสาหกรรม

รัฐบาล ได้สนับสนุนเงินทุน 20 ล้านเหรียญ (โดยนายกรัฐมนตรีเป็นผู้มอบเมื่อ 23 มิถุนายน 2000) ซึ่งเป็นการลงทุนเพื่ออนาคตของดนตรีร่วมสมัยของนิวซีแลนด์ โดยใช้วิธีการทางอุตสาหกรรมเพื่อเป็นฐานรองรับการเพิ่มขึ้นของการผลิตดนตรีของนิวซีแลนด์ เพื่อผลประโยชน์ทางสังคม ทางเศรษฐกิจ และรายได้จากต่างประเทศ

คณะกรรมการอุตสาหกรรมดนตรี ตั้งขึ้นเพื่อใช้ความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและเงินทุน เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพในทางดนตรีและทางการค้า บริหารงานโดยคณะกรรมการบริหาร ซึ่งทำหน้าที่จัดเตรียมและเสนอกิจกรรมต่อรัฐบาล คณะกรรมการประกอบด้วยศิลปิน นักการศึกษา นักจัดรายการวิทยุ ครูดนตรี ผู้แทนสมาคมวิทยุกระจายเสียง นักบันทึกเสียงอิสระ ผู้แทนสมาคมอุตสาหกรรมบันทึกเสียง เป็นต้น

โครงการเงินทุนพิพิธภัณฑน์ภูมิภาค

การทรวงได้เสนอนโยบายต่อรัฐบาลในการให้การช่วยเหลือโดยโครงการเงินทุนพิพิธภัณฑน์ภูมิภาค โดยรัฐบาลได้ยอมรับว่าพิพิธภัณฑน์ภูมิภาคมีความสำคัญต่อการอนุรักษ์และนำเสนอมรดกวัฒนธรรมนิวซีแลนด์ และได้เก็บรวบรวมสิ่งสำคัญของชาติไว้

โครงการสถิติทางวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรมและสำนักงานสถิติแห่งชาติได้ทำงานร่วมกันในการตรวจสอบคุณภาพของข้อเสนอในภาควัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ และได้พิมพ์เผยแพร่ในเดือนพฤศจิกายน 1995

หน่วยการคิดสร้างสรรค์ (Creative New Zealand)

หน่วยการคิดสร้างสรรค์ หรือคณะกรรมการศิลปะ (The Art Council of New Zealand) จัดตั้งปี 1994 โดยได้รับเงินทุนจากกระทรวงทางวัฒนธรรมและคณะกรรมการเงินทุนสลากกินแบ่งรัฐบาล โดยทำหน้าที่เป็นหน่วยงานที่สนับสนุนกิจกรรมทางศิลปะในนิวซีแลนด์ อย่างกว้างขวางในทุกสาขา มีโครงการวิจัยและข้อเสนอเพื่อการสนับสนุนศิลปะ ได้ให้การสนับสนุนศิลปะในระดับชุมชนโดยการเป็นหุ้นส่วนกับ 74 องค์กรชุมชน ในแผนงานของชุมชนที่มีความคิดสร้างสรรค์

เมื่อสิ้นงบประมาณ 1997 (30 มิถุนายน) ได้ใช้เงินทั้งสิ้น 20.15 ล้านเหรียญในการสนับสนุน

ห้องแสดงงานศิลปะและพิพิธภัณฑ์

ในนิวซีแลนด์มีพิพิธภัณฑ์และห้องแสดงงานศิลปะสาธารณะประมาณ 600 แห่ง ส่วนใหญ่เป็นแหล่งสะสมที่มีขนาดเล็ก เน้นเกี่ยวกับภูมิภาคและท้องถิ่น มากกว่าร้อยละ 60 ของพิพิธภัณฑ์และห้องแสดงงานศิลปะได้รับเงินทุนจากรัฐบาลท้องถิ่น โดยคณะกรรมการสลากกินแบ่งรัฐบาลสนับสนุนทุนในการดำเนินการ

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ (Te Papa)

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติเปิดดำเนินการอีกครั้งหลังจากปิดซ่อมแซม เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1998 หลังจากเปิดได้ 12 เดือน มีผู้ไปเยี่ยมชมมากกว่า 2 ล้านคน ทำหน้าที่แสวงหาช่องทางในการบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนนิวซีแลนด์

สถานที่ทางประวัติศาสตร์

กองทุนสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของนิวซีแลนด์ เป็นหน่วยงานนำของประเทศที่เกี่ยวข้องกับมรดกมาตั้งแต่ปี 1955 ปัจจุบันมีสถานะเป็นหน่วยงานอิสระ คณะกรรมการกองทุนมีหน้าที่ในการส่งเสริมการกำหนด การคุ้มครอง การอนุรักษ์ และการรักษา แหล่งทางประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ซึ่งรวมทั้งสิ่งก่อสร้างและแหล่งโบราณคดี พื้นที่ทางประวัติศาสตร์และ Wahi tapu ซึ่งเป็นสถานที่พิเศษที่มีความสำคัญ สถานที่ประกอบพิธีกรรม และสถานที่ที่สำคัญของเมารี คณะกรรมการมรดกเมารี ให้คำแนะนำและการสนับสนุนในส่วนที่ความสำคัญกับเมารี มีกองทุนของเมารี ชื่อว่า Pouhere Taongē ซึ่งแปลว่า เสาหลักซึ่งผู้กรวดทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดไว้

จดหมายเหตุ

หอจดหมายเหตุแห่งชาติ เป็นหน่วยที่ใหญ่ที่สุดของประเทศที่เป็นที่เก็บข้อสนเทศเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และการพัฒนาของนิวซีแลนด์ เมื่อนำเอกสารมาเรียงต่อกันจะยาว 86,152 เมตร มีแผนที่และแผนผัง 507,000 ชิ้น ภาพถ่าย 1.4 ล้านแผ่น แหล่งสะสมขนาดใหญ่ของภาพยนตร์ วีดิทัศน์ งานศิลปะ โปสเตอร์ ไมโครฟิล์ม และวัตถุสิ่งของอื่น ๆ

หอจดหมายเหตุแห่งชาติจัดดำเนินการตามความต้องการของรัฐบาลกลาง และเป็นหลักฐานสนับสนุนการทำงานของรัฐบาลกลางในทางการเมือง การค้าขาย การตัดสินใจในเรื่องที่รับผิดชอบ

ต่างๆ ด้วยข้อมูลหลักฐานที่มีจำนวนมากจึงสามารถเป็นหลักฐานสนับสนุนในเรื่องสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ การทหาร กฎหมาย เทคนิควิธี และการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ

เมื่อถึงวันที่ 1 ตุลาคม 2000 หอจดหมายเหตุแห่งชาติจะเป็นหน่วยงานอิสระ เพื่อทำหน้าที่จัดทำและดูแลมาตรฐานในการจัดทำบันทึกของรัฐบาล และจะพัฒนาเป็นการบันทึกด้วยอิเล็กทรอนิกส์ โดยรัฐบาลจะจัดเงินทุนให้มากขึ้น

หอภาพยนตร์แห่งชาติ เป็นกองทุนการกุศลที่จัดตั้งขึ้นในปี 1981 เพื่อรวบรวมและอนุรักษ์ภาพประวัติศาสตร์ของนิวซีแลนด์ที่เคลื่อนไหวได้ และทำให้สามารถเข้าถึงและศึกษาได้ ได้รวบรวมหลักฐานที่สำคัญเพื่อการอ้างอิงกว่า 30,000 ชื่อเรื่อง ตั้งแต่ปี 1895 ถึงปัจจุบัน ประกอบด้วยเอกสาร ภาพยนตร์สารคดี ภาพยนตร์สั้น ภาพเคลื่อนไหว ภาพยนตร์ข่าว รายการโทรทัศน์ การโฆษณา และภาพยนตร์สมัครเล่น

ศิลปะการแสดงและภาพยนตร์

วงซิมโฟนีออเคสตรา (New Zealand Symphony Orchestra -NZSO) เป็นของรัฐบาล ประกอบด้วยผู้เล่น 95 คน และคณะผู้บริหาร 23 คน ในปัจจุบันเป็นวงออเคสตรายืนอยู่ในระดับนานาชาติ มีศิลปินและผู้อำนวยการเพลงที่มีชื่อเสียงโดดเด่นในระดับนานาชาติ เปิดการแสดงปีละมากกว่า 100 ครั้ง ในปีงบประมาณปี 1998/1999 ได้รับงบประมาณ 9.99 ล้านเหรียญ

วงดนตรี (Chamber Music New Zealand) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 1950 เป็นวงดนตรีบรรเลงหลักของนิวซีแลนด์ ในปี 1998 เปิดบรรเลง 90 ครั้ง รายได้หลักมาจากการจำหน่ายบัตรชมการแสดง และส่วนหนึ่งจาก Creative New Zealand และการสนับสนุน

วงนักร้องประสานเสียง (New Zealand Choral Federation -NZCF) มีสมาชิกจำนวน 335 คน จากชุมชน วงบรรเลง เยาวชน โบสถ์ และโรงเรียน มีชื่อเป็นภาษาเมารีว่า Te Kotahitanga Manu Reo Aotearoa ซึ่งแปลว่า เป็นคณะนักร้องประสานเสียงของนากานาฮานิิดของนิวซีแลนด์ มีเป้าหมายที่จะสนับสนุนการร้องประสานเสียงในทุกๆ รูปแบบและเพื่อให้แน่ใจว่าประสบการณ์จากการร้องเพลงเป็นกลุ่มจะเป็นประโยชน์ต่อชาวนิวซีแลนด์ทั้งหมด

สมาคมอุตสาหกรรมการบันทึกเสียง (Recording Industry Association of New Zealand -RIANZ) จัดตั้งขึ้นในปี 1995 เป็นสมาคมที่ไม่หวังผลกำไร สำหรับบริษัทบันทึกเสียงมากกว่า 50 บริษัท วัตถุประสงค์ในเบื้องต้นคือการสนับสนุนและทำให้เข้มแข็งในสิทธิทางกฎหมายของบริษัท

สมาชิก และศิลปินที่ได้บันทึกเสียงต่อมา ได้ทำหน้าที่ให้รางวัลดนตรีประจำปี และพิมพ์เผยแพร่เพลงที่ขายได้สูงสุด 50 อันดับแรกในแต่ละสัปดาห์

คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ (New Zealand Film Commission - NZFC) มีบทบาทในการสนับสนุนการมีส่วนร่วมและช่วยเหลือการสร้าง การส่งเสริม การเผยแพร่ และการจัดนิทรรศการของภาพยนตร์ที่ "ผลิตในนิวซีแลนด์ โดยคนนิวซีแลนด์ ในเรื่องราวของนิวซีแลนด์" ดำเนินการโดยการสนับสนุนเงินยืมและเงินทุน การขายและการตลาดของภาพยนตร์นิวซีแลนด์ และช่วยในการฝึกอบรมและพัฒนาความเป็นมืออาชีพในวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ในปีงบประมาณ 1998/99 ใช้จ่ายงบประมาณ 12.6 ล้านดอลลาร์ ตลอดระยะเวลา 20 ปี นับแต่คณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติจัดตั้งขึ้น ได้มีการผลิตภาพยนตร์สารคดีมากกว่า 120 เรื่องในนิวซีแลนด์ ในจำนวนนี้มากกว่า 70 เรื่อง ที่ได้รับเงินทุนจากคณะกรรมการภาพยนตร์แห่งชาติ

หนังสือและห้องสมุด

การพิมพ์หนังสือ นิวซีแลนด์มีอุตสาหกรรมการพิมพ์หนังสือที่เข้มแข็ง มีใช้การผลิตเพื่อตลาดท้องถิ่นเท่านั้น แต่เพื่อต้องการเพิ่มจำนวนของผู้ซื้อจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของหนังสือเพื่อการศึกษา ซึ่งมีประมาณร้อยละ 20 ของมูลค่าหนังสือที่จำหน่ายได้ทั้งหมด การจำหน่ายทางอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางใหม่ที่กำลังเติบโตของอุตสาหกรรมการพิมพ์หนังสือ ในปี 1998 ในนิวซีแลนด์มีสำนักพิมพ์ 715 แห่ง ในจำนวนนี้ประมาณ 100 แห่งที่พิมพ์หรือนำเข้าหนังสือพิเศษ ส่วนนอกนั้นเป็นส่วนราชการ องค์กรท้องถิ่น สมาคมประวัติศาสตร์ องค์กรธุรกิจ กลุ่มผลประโยชน์ และเอกชน

สมาคมผู้พิมพ์หนังสือของนิวซีแลนด์ (The Book Publishers Association of New Zealand -BPANZ) เป็นตัวแทนในการดูแลผลประโยชน์ของสมาชิกในเรื่องการส่งออก ลิขสิทธิ์ การฝึกอบรมและมาตรฐานในวิชาชีพ และได้ร่วมมือกับสภาการวิจัยทางการศึกษาของนิวซีแลนด์ (New Zealand Council for Educational Research) ดำเนินการใช้จ่ายในเรื่องหนังสือด้านการศึกษาในแต่ละปี

สมาคมนักเขียนนิวซีแลนด์ (New Zealand Society of Authors -PEN NZ Inc) มีจุดมุ่งหมายในการตรวจสอบงานของนักเขียนนิวซีแลนด์ เพื่อยกระดับความเป็นมืออาชีพ และส่งเสริมการปฏิบัติที่ยุติธรรมแก่คนอื่นๆ สมาคมมีสมาชิกประมาณ 900 คน ในจำนวนนี้ประมาณ 500 คน ที่มีเรื่องยาวอย่างน้อย 1 เรื่องที่พิมพ์เผยแพร่

ห้องสมุด ห้องสมุดมีกระจายอยู่ทั่วประเทศ ตั้งแต่ห้องสมุดขนาดเล็กในโรงเรียน และชุมชนจนถึงระบบห้องสมุดขนาดใหญ่ ห้องสมุดเป็นที่ต้องการของคนนิวซีแลนด์ส่วนใหญ่ ซึ่งจะพบได้

จากมีห้องสมุดสาธารณะที่สนับสนุนโดยองค์ท้องถิ่นของ 74 เมืองและอำเภอ สนับสนุนบริการห้องสมุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของอำเภอนั้น

ห้องสมุดพบได้ในสถาบันการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยมหาวิทยาลัย 7 แห่ง ซึ่งมีห้องสมุดขนาดใหญ่และมีห้องสมุดหรือห้องอ่านหนังสือในโรงเรียนทุกแห่ง มีห้องสมุดพิเศษ และศูนย์ข้อมูลข่าวสารกว่า 30 แห่ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของหน่วยราชการ องค์กรธุรกิจและองค์กรอื่นๆ จากการพัฒนาของเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร และการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ง่าย ทำให้มีแหล่งเนื้อหาต่างๆ จากฐานข้อมูลและแหล่งสะสมในต่างประเทศจำนวนมาก

จากการบริหารที่เชื่อมโยงกันของหอสมุดแห่งชาติ และสมาคมข้อมูลข่าวสาร (Information Association) ได้ก่อให้เกิดการเชื่อมโยงแหล่งข้อมูลระหว่างห้องสมุดที่เป็นสมาชิก 250 แห่ง

นิวซีแลนด์เป็นหนึ่งในประเทศที่มีอัตราการอ่านหนังสือได้สูงที่สุด และการอ่านหนังสือเป็นกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่อยู่ในระดับสูงของคนนิวซีแลนด์

หอสมุดแห่งชาติ เป็นที่ปรึกษาหลักแก่รัฐบาลในเรื่องของห้องสมุดและข้อมูลข่าวสาร หอสมุดนี้ได้จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายในปี 1966 โดยให้มีหน้าที่ในการเก็บรวบรวม อนุรักษ์และจัดทำเอกสารมรดกของประเทศให้แก่ชาวนิวซีแลนด์ทุกคน โดยได้สนับสนุนการค้นคว้าที่เชื่อมโยงกับห้องสมุดต่างๆ จากคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และCD-ROM

หอสมุดได้จัดนิทรรศการและกิจกรรมสาธารณะต่างๆ เพื่อเป็นช่องทางให้เกิดการเข้าถึงและการตีความ การเก็บรวบรวมมรดกที่จัดโดยหอสมุด Alexander Turnbull ซึ่งเป็นแหล่งวิจัยระดับชาติในการเก็บรวบรวม ทั้งที่เป็นเอกสารสิ่งพิมพ์และวัสดุอื่นๆ โดยเฉพาะในเรื่องเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิวซีแลนด์และแปซิฟิก John Milton และช่วงเวลานั้น วรรณคดีอังกฤษ หนังสือที่พิมพ์อย่างง่าย การค้นพบและการสำรวจ และศิลปะและงานฝีมือในการทำหนังสือ ซึ่งเป็นสิ่งที่ Alexander Horsburgh Turnbull ซึ่งเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่งที่เสียชีวิตในปี 1918 ได้สะสมไว้และได้ยกให้เป็นสมบัติของชาติจำนวนประมาณ 55,000 ชิ้น รวมทั้งเอกสารที่เขียนด้วยมือ ภาพเขียนและภาพร่าง เปิดบริการเฉพาะนักวิจัยเท่านั้น

ยังมีส่วนอื่นๆ เช่น จดหมายเหตุการ์ตูนของนิวซีแลนด์และศูนย์ประวัติศาสตร์ จากคำบอกเล่า เป็นต้น

สมาคมห้องสมุดและข้อมูลข่าวสาร (Library and Information Association of New Zealand Aotearoa -LIANZA) เป็นหน่วยงานหลักสำหรับบริการห้องสมุดและข้อมูลข่าวสารในนิวซี

แลนด์ โดยเฉพาะบุคคลที่ทำงานในภาคห้องสมุดและข้อมูลข่าวสาร ซึ่งมีสมาชิกเป็นบุคคล 900 คน และสถาบัน 500 แห่ง ได้จัดพิมพ์เผยแพร่วารสาร "Library Life : Te Rau Ora" เป็นวารสารรายเดือนและ "New Zealand Libraries" เป็นวารสารรายไตรมาส 3 เดือน ได้จัดมอบรางวัลสำหรับหนังสือเด็กและการแข่งขันทางภาษาเมารี การแข่งขันเขียนเรื่องเป็นภาษาเมารีสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี

นอกจากนี้งานวัฒนธรรมจะพบได้ในหน่วยงานต่าง ๆ เช่น

- **กรมกิจการภายใน** - มีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์มรดกของนิวซีแลนด์ และตีความหมายคุณค่าในอดีตของมรดกนั้น
- **กระทรวงศึกษาธิการ** - รับผิดชอบในคุณภาพของการศึกษาสำหรับชาวนิวซีแลนด์ในทุกวิชา รวมทั้งวัฒนธรรม
- **กรมอนุรักษ์** - พัฒนานโยบายสำหรับสถานที่และแหล่งประวัติศาสตร์
- **กระทรวงพาณิชย์** - รับผิดชอบในการส่งเสริมการขายเสียงในวัฒนธรรมที่มีอิทธิพล

ต่อวิถีชีวิตของชาวนิวซีแลนด์

3.4 บุคลากรทางวัฒนธรรม

ผู้ที่มีส่วนผลักดันความสำเร็จของภาควัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ประกอบด้วย

- ปัจเจกชน ซึ่งประกอบด้วย ศิลปิน (ทุกแขนง) ผู้มีความสามารถพิเศษ คนทำงานวัฒนธรรม นักออกแบบ คนเขียนสคริปต์ บรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา ผู้พัฒนาผลผลิต ผู้ผลิต ผู้ตีความหมายมรดก ผู้จัดการวัฒนธรรม นักการตลาด และบุคคลที่อยู่ในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

- รัฐบาลกลาง / รัฐบาลท้องถิ่น
- องค์กรสาธารณะ / องค์กรการกุศล
- องค์กรเอกชน
- อาสาสมัคร

ซึ่งต้องการช่องทางที่จะไปยังเป้าหมายร่วมกัน ด้วยเหตุผลนี้ ยุทธศาสตร์จึงอยู่บนฐานของการเป็นหุ้นส่วนกันของบุคลากรและองค์กรต่างๆ เพื่อความสำเร็จ โดยการเห็นพ้องกันของรัฐบาลกลางและท้องถิ่น ภาคเอกชน ศิลปิน ผู้มีความสามารถพิเศษ และผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ การเป็นหุ้นส่วนกันอยู่บนพื้นฐานของหลักการสำคัญคือ

- ยอมรับว่าภาควัฒนธรรมในปัจจุบันยังขึ้นอยู่กับได้โดยการผสมผสานกันระหว่างปัจเจกชน องค์กรการกุศล การสนับสนุนจากองค์กร เงินบำรุงจากรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น รายได้จากทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดนานาชาติ และแรงงานอาสาสมัคร
- ยอมรับว่าการคิดสร้างสรรค์โดยปัจเจกชนเป็นหัวใจของกระบวนการทั้งหมด
- ยอมรับคุณค่าของทั้งกิจการวัฒนธรรมที่ไม่ให้ผลกำไรและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ที่มีกำไร
- ยอมรับสิทธิสัญญา Waitangi
- ยอมรับว่าความรับผิดชอบต่อการพัฒนาวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่จำเป็นหรือดีที่สุดในการพัฒนา
- ยอมรับศักยภาพของภาคเอกชนที่จะช่วยเหลือการพัฒนาในภาควัฒนธรรม
- ยอมรับทักษะและศักยภาพขององค์กรสาธารณะและองค์กรภาคเอกชน

2.5 นโยบายวัฒนธรรม

รัฐบาลมีภาระกิจหน้าที่ในการพัฒนาทั้ง 2 ส่วนสำคัญ ที่แยกออกจากกันแต่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการดำเนินกิจกรรม คือ

กิจการวัฒนธรรม (Cultural Enterprises) : เป็นส่วนของศิลปะในความหมายกว้าง เป็นกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่อเป็นการแสดงออก และถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกโดยที่มิได้เป็นไปเพื่อรายได้หรือเพื่อการค้า

อุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ (Creative Industries) : เป็นพลังทางเศรษฐกิจ ที่อยู่บนพื้นฐานของการคิดสร้างสรรค์และทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ที่ยั่งยืน ซึ่งทั้งสองส่วนนี้ มีกิจกรรมอย่างหลากหลายกว้างขวางที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการคิดสร้างสรรค์ ทักษะ และความเฉลียวฉลาดของปัจเจกชน

วัตถุประสงค์ของนโยบายวัฒนธรรม : เพื่อทำนุบำรุงและค้ำจุนศิลปะและกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความสุขแก่ชาวนิวซีแลนด์ทั้งปวง และรวมตลอดทั้งการสร้างความแข็งแกร่งและความมั่นใจในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม เท่าๆ กับการสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการจ้างงาน ซึ่งจะก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความมั่งคั่งร่ำรวย การดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์นี้จะก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทั้งในส่วนของกิจการวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ดังกล่าวข้างต้น

กรอบความคิดในการทำงาน สำคัญในกรอบยุทธศาสตร์การทำงานในเรื่องต่างๆ เป็นดังนี้

มรดกวัฒนธรรม : นิวซีแลนด์ไม่ได้มองมรดกวัฒนธรรมว่าเป็นเรื่องห่างไกลหรือสมบัติที่กำลังจะสูญสิ้นแต่มองว่าเป็นแหล่งทรัพยากรทางวัฒนธรรมของปัจจุบัน

อัตลักษณ์ : นิวซีแลนด์ให้ความสำคัญต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นสิ่งสนับสนุนหรือก่อให้เกิดอัตลักษณ์ที่ชัดเจน ซึ่งอัตลักษณ์เหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของสมบัติทางวัฒนธรรม และอัตลักษณ์เหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่ช่วยผลักดันให้เกิดกระบวนการสร้างสรรค์และเป็นแรงหนุนนโยบายวัฒนธรรมที่ได้พัฒนาขึ้นตลอดเวลา

การพัฒนานโยบายวัฒนธรรม : นโยบายวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ในปัจจุบันเกี่ยวพันยุทธศาสตร์การลงทุน กล่าวคือ การลงทุนในความคิดสร้างสรรค์ เพิ่มความแข็งแกร่งในโครงสร้างพื้นฐานพัฒนาวัฒนธรรม และผลิตผลและบริการของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งการสร้างตลาดทั้งในประเทศและตลาดต่างประเทศ

พลวัตของเศรษฐกิจวัฒนธรรม : ผลที่ได้จากยุทธศาสตร์การลงทุนนี้ จะก่อให้เกิดพลวัตของเศรษฐกิจวัฒนธรรมในภูมิภาค และในเมืองที่เป็นศูนย์กลาง

การพัฒนาผลผลิตและการร่วมลงทุน : ผลผลิตที่เกิดจากเศรษฐกิจวัฒนธรรมต่างๆ จะเพิ่มพูนขึ้น โดยปัจจัยจากแหล่งทรัพยากรภายนอก 2 ลักษณะ คือ

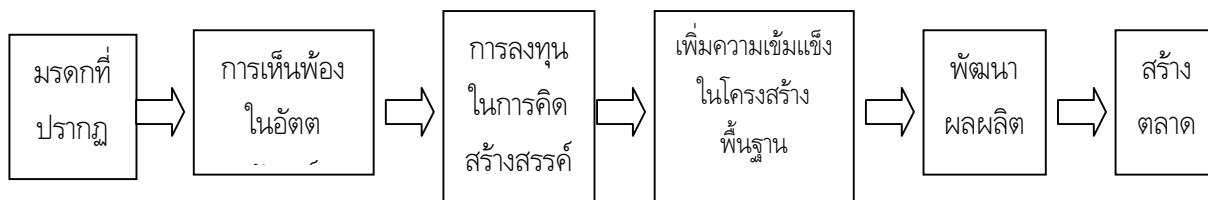
1. แหล่งทรัพยากรทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่รวมกันเข้าเพื่อพัฒนากิจการและโครงการที่จะเพิ่มพูนลักษณะพิเศษของความเป็นท้องถิ่น และส่งเสริมสนับสนุนให้มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจวัฒนธรรม
2. การดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศด้วยทักษะและความสามารถทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้ทุนต่างชาติเหล่านั้นมาดำเนินโครงการในนิวซีแลนด์ หรือลงทุนในผลผลิตของนิวซีแลนด์

ผลตอบแทนทางวัฒนธรรมและทางเศรษฐกิจ : พลวัตของเศรษฐกิจวัฒนธรรมก่อให้เกิดผลตอบแทนที่หลากหลาย กล่าวคือ

1. ผลตอบแทนทางวัฒนธรรมจากประสบการณ์ของชาวนิวซีแลนด์ในฐานะเจ้าของวัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นการสร้างความแข็งแกร่งให้อัตลักษณ์และช่วยในการสร้างการรวมตัวกันในสังคม และ
2. ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจากการบริโภคผลผลิตและบริการ จากทั้งในและต่างประเทศ

2.6 ยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานวัฒนธรรม

เน้นที่แหล่งของการคิดสร้างสรรค์ มรดก และอัตลักษณ์ เท่าๆ กับโครงสร้างพื้นฐานทางวัฒนธรรม ซึ่งออกแบบไว้สนับสนุนนักคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลผลิตและบริการทางวัฒนธรรม รวมทั้ง ศิลปินและคนที่ทำงานวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ บนพื้นฐานของงานที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาและนำเสนอผลผลิตสร้างสรรค์สู่ตลาดของผู้ใช้ ซึ่งรวมถึงคนเขียนสคริปต์ บรรณาธิการ และผู้ผลิตอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ผู้ตีความหมายมรดกและพัฒนาผลผลิต ผู้พิมพ์โฆษณา ผู้จัดการทางวัฒนธรรม และนักการตลาด ผู้มีความสามารถพิเศษในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ที่สำคัญ คือ ความต้องการที่จะทำให้แน่ใจและก่อให้เกิดประชาชนผู้มีทักษะระหว่างอาชีพทางวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

รายละเอียดของยุทธศาสตร์

วิสัยทัศน์

เพื่อให้รูปแบบและเนื้อหาแก่ชุมชนเพื่อการคิดสร้างสรรค์ในลักษณะของความคิดแนวใหม่

ผลลัพธ์ : การเสริมความเข้มแข็งของโครงสร้างพื้นฐาน - เพิ่มพลังให้แก่วัฒนธรรม

เมารี

เป้าหมายที่ 1 สร้างสรรค์ความเท่าเทียมและประสิทธิภาพของโครงสร้างพื้นฐาน

ทางวัฒนธรรม เพื่อให้แน่ใจว่ารัฐบาลกลางได้จัดโครงสร้างสำหรับภาควัฒนธรรมได้ตามหลักการพื้นฐานของสนธิสัญญา

วัตถุประสงค์ 1 : ใช้หลักการสนธิสัญญาเป็นแรงผลักดันการปฏิรูปโครงสร้างในภาควัฒนธรรม	ผู้รับผิดชอบ
จัดตั้งคณะรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาวัฒนธรรมประกอบด้วยรัฐมนตรีศิลปะ วัฒนธรรมและมรดก และรัฐมนตรีกิจการเมารี	นายกรัฐมนตรี
เพื่อให้เกิดความแน่ใจเกี่ยวกับนโยบายและโครงสร้างด้านวัฒนธรรม	คณะรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนา

<p>และมรดก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ยอมรับวัฒนธรรมและมรดกเมารียังคงอยู่ - สนับสนุนการเก็บรักษา การคุ้มครองและการพัฒนาความรู้ดั้งเดิมของเมารี ในวัฒนธรรมและมรดกเมารี - ปกป้องวัฒนธรรมและมรดกเมารี - สนับสนุนวัฒนธรรมและมรดกเมารีในฐานะเป็นหนึ่งในวัฒนธรรม และมรดกนิวซีแลนด์ เพื่อประโยชน์ของชาวนิวซีแลนด์ทั้งปวง - ยอมรับว่าเมารีสามารถพัฒนาวัฒนธรรมและมรดกของตนได้อย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ 	วัฒนธรรม
ยืนยันอย่างเป็นทางการถึงความสำคัญอย่างยิ่งยวดของศิลปะวัฒนธรรม และมรดก	นายกรัฐมนตรี
จัดตั้งรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านศิลปะและมรดกของเมารี และกระทรวงที่มีนโยบายและความรับผิดชอบต่อหน่วยงานและโครงการที่เน้น “โดยเมารีเพื่อเมารี”	นายกรัฐมนตรีโดยการเชื่อมโยงกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะ วัฒนธรรมและมรดก
สร้างความเข้มแข็งในบทบาทเชิงนโยบายของกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก

ผลลัพธ์ : การพัฒนาตลาดและผลผลิตใหม่

เป้าหมาย 2 : พัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างผลตอบแทนสูงสุดทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมจากอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ทั้งในและต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ 2 : ลงทุนในการคิดสร้างสรรค์	ผู้รับผิดชอบ
จัดตั้งหน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ และกองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก
วิจัยทักษะพื้นฐานในการสร้างความเข้มแข็งระหว่างอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์
จัดเตรียมยุทธศาสตร์การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของปัจเจกชน	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์
เพิ่มทักษะของศิลปิน คนทำงานวัฒนธรรม และคนใน	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิด

อุตสาหกรรมเพื่อการคิดสร้างสรรค์	สร้างสรรค์
พัฒนาช่องทางในการเข้าสู่อุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิด จากการคิดสร้างสรรค์
เชื่อมต่อแหล่งการลงทุนใหม่ ๆ (เช่น กองทุนพลังงาน)	-

วัตถุประสงค์ 3 : ส่งเสริมนวัตกรรมการพัฒนาเป็นกลุ่ม	ผู้รับผิดชอบ
อำนวยความสะดวก การจัดตั้งกลุ่มที่อยู่บนพื้นฐานของ อุตสาหกรรม	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิด จากการคิดสร้างสรรค์ / รัฐบาล ท้องถิ่น
วิจัยและพัฒนาแหล่งทรัพยากร	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิด จากความคิดสร้างสรรค์ / รัฐบาล ท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ 4 : สร้างตลาด	ผู้รับผิดชอบ
พัฒนาเครื่องหมายการค้าที่เป็นการบูรณาการอัตลักษณ์สำหรับ ผลผลิตและบริการของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของ นิวซีแลนด์	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิด จากการคิดสร้างสรรค์ / ผู้ผลิต อุตสาหกรรม
ใช้ตลาดในประเทศเพื่อทดลองสำหรับการพัฒนาผลผลิตและ บริการ	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิด จากการคิดสร้างสรรค์ / ผู้ผลิต อุตสาหกรรม
พัฒนาการบูรณาการยุทธศาสตร์การส่งเสริมการส่งออกของ สินค้าและบริการของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของ นิวซีแลนด์	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิด จากการคิดสร้างสรรค์ / ผู้ผลิต อุตสาหกรรม

ผลลัพธ์ : การยืนยันอัตลักษณ์

เป้าหมาย 3 ทำความกระฉับกระชวยให้เกิดความแน่ใจว่าการแสดงออกและผลประโยชน์ของนิวซีแลนด์มาจากความมั่นใจในวัฒนธรรมและการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งพัฒนาขึ้นจากความซาบซึ้งในมรดกของนิวซีแลนด์ และจากความรู้ลึกในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ 5 นำเสนอความร้ายของอัตตลักษณ์และวัฒนธรรม ของนิวซีแลนด์ผ่านสื่อกระจายเสียงสาธารณะ	ผู้รับผิดชอบ
แนะนำปรัชญาที่เปลี่ยนไปของการกระจายเสียง	รัฐมนตรีว่าการกระจายเสียง
แนะนำเครือข่ายวิทยุเยาวชนบนวิทยุสาธารณะ	รัฐมนตรีว่าการกระจายเสียง
สร้างความเข้มแข็งให้กับแหล่งทรัพยากรกระจายเสียงเมารี	รัฐมนตรีว่าการกระจายเสียง
แนะนำนักข่าวที่อุทิศตนเพื่อศิลปะและวัฒนธรรมทางวิทยุ และโทรทัศน์	TVNZ/Radio NZ

วัตถุประสงค์ 6 เพื่อสนับสนุนการเข้าถึงและสนับสนุนการทำ เข้าใจมากขึ้นในแหล่งทรัพยากรทางมรดกของ นิวซีแลนด์	ผู้รับผิดชอบ
จัดตั้งมรดกนิวซีแลนด์ออนไลน์และเสริมพลังให้ร่วมมือกันในการ ทำเป็นข้อมูลดิจิทัล ในปี 2010	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะ วัฒนธรรมและมรดก
พัฒนายุทธศาสตร์การประสานงานความร่วมมือและแผนเฉพาะ เรื่อง	มรดกนิวซีแลนด์ออนไลน์
ว่าจ้างภาคเอกชนที่เหมาะสมและดำเนินการโครงการ	มรดกนิวซีแลนด์ออนไลน์
จัดตั้งคณะกรรมการมรดก เพื่อช่วยในการพัฒนาผลผลิตและ พัฒนาการตลาด	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะ วัฒนธรรมและมรดก
พัฒนาเครื่องหมายการค้าที่บูรณาการอัตตลักษณ์สำหรับผลผลิต ทางมรดก และบริการของพิพิธภัณฑ์	คณะกรรมการมรดก
ใช้ตลาดในประเทศในการทดลองสำหรับการพัฒนาผลผลิตและ บริการ	คณะกรรมการมรดก
พัฒนายุทธศาสตร์การบูรณาการการส่งเสริมการส่งออกสำหรับ อุตสาหกรรมและบริการมรดกนิวซีแลนด์	คณะกรรมการมรดก
พัฒนาผู้มีหน้าที่ในการรักษาและโครงการของหอจดหมายเหตุแห่ง ชาติ และให้การสะสมเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานต่างๆ	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะ วัฒนธรรมและมรดก

วัตถุประสงค์ 7 : เพื่ออุปถัมภ์ระหว่างเมารีและไม่ใช่เมารี ในความเชื่อและทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับคุณค่าภาษาเมารี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนิวซีแลนด์	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกระจายเสียง /รัฐมนตรีช่วยการพัฒนาเมารี/คณะกรรมการภาษาเมารี
---	---

ผลลัพธ์ : เพิ่มพูนการคิดสร้างสรรค์

เป้าหมาย 4 : เพิ่มทักษะและรวมพลังผู้เชี่ยวชาญทางวัฒนธรรม เพื่อสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการพัฒนามืออาชีพ และการจ้างงานในศิลปะและกิจกรรมวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ 8 เพื่อให้ได้ศักยภาพในการคิดสร้างสรรค์สูงสุดโดยการศึกษา ฝึกอบรม และพัฒนาบุคลากร การพัฒนาปัจเจกชน	ผู้รับผิดชอบ
จัดตั้งกองทุนแหล่งทรัพยากรที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก
จัดตั้งหน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์
วิจัยทักษะที่อยู่บนความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์
พัฒนาโครงการเพื่อการสนับสนุนศิลปิน และคนทำงานสร้างสรรค์	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์
โครงการเพื่อยกระดับทักษะฝีมือให้ทันสมัยของศิลปิน และคนทำงานสร้างสรรค์	กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์

วัตถุประสงค์ 9 สร้างความมั่นคงให้แก่สถาบันระดับชาติ	ผู้รับผิดชอบ
ทำให้ New Zealand Symphony Orchestra และ Royal New Zealand Ballet และสถาบันระดับชาติอื่นๆ ให้อยู่ในระดับที่สามารถจะเติมเต็มหน้าที่ในระดับชาติของตน	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก

ผลลัพธ์ : การพัฒนาผลผลิตและตลาดใหม่ๆ

เป้าหมาย 5 : เสริมพลังการพัฒนาวัฒนธรรมภูมิภาค เพื่อกระตุ้นให้เกิดผลผลิตทางเศรษฐกิจวัฒนธรรมในภูมิภาคและศูนย์กลางเมืองใหญ่

วัตถุประสงค์ 10 รวมพลังภูมิภาควัฒนธรรมที่แตกต่างกันเพื่อเป็นฐานในการพัฒนายุทธศาสตร์ การสร้างผลผลิตและตลาดที่แตกต่างกัน	ผู้รับผิดชอบ
แก้ไขกฎหมายของรัฐบาลท้องถิ่น เพื่อเสริมพลังสภาของภูมิภาคและองค์กรท้องถิ่น ในการพัฒนาวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงรัฐบาลท้องถิ่น
พัฒนาเกณฑ์สำหรับการสนับสนุนเงินกู้แก่สถาบันท้องถิ่น ผ่านทางหน่วยงานรัฐบาลท้องถิ่น	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก
ดำเนินการและกำกับดูแลการร่วมกันของรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นในการสนับสนุนนโยบายสำหรับนักแสดงอาชีพ ออกเคสตราสถาบันศิลปะการแสดง พิพิธภัณฑสถาน และห้องแสดงศิลปะ	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศิลปะวัฒนธรรมและมรดก
จัดตั้งและสนับสนุนเครือข่ายผู้นำเสนอวัฒนธรรมโดยอยู่บนพื้นฐานของสิ่งอำนวยความสะดวกของวัฒนธรรมในภูมิภาคที่ยังใช้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

วัตถุประสงค์ 11 พัฒนาทักษะในการจัดการวัฒนธรรมในระดับชาติท้องถิ่นและภูมิภาค และในหน่วยงานและชุมชนเมารี	ผู้รับผิดชอบ
ระบุและสร้างความเป็นหุ้นส่วนกันของหน่วยงานต่าง ๆ	หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

4. การสนับสนุนและการลงทุนทางวัฒนธรรม

4.1 การสนับสนุนวัฒนธรรม

ศิลปะและวัฒนธรรมได้รับการสนับสนุนอย่างยิ่งในนิวซีแลนด์ รัฐบาล องค์กรท้องถิ่น
ภาค

เอกชน ห้างแสดงงานศิลปะเอกชน และกลุ่มในชุมชนยอมรับความสำคัญของศิลปะและมรดกวัฒนธรรมของชาติ และมีส่วนในการสนับสนุน

(1) ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในเรื่องวัฒนธรรมในทศวรรษ 1990

จากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาตินิวซีแลนด์ ซึ่งรายงาน ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2000 แสดงว่า ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในด้านวัฒนธรรมในปีงบประมาณ 1998/99 รวม 598 ล้านเหรียญ ในขณะที่รัฐบาลท้องถิ่นจ่าย 286 ล้านเหรียญ

ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในเรื่องวัฒนธรรมคิดเป็นต่อหัวของประชากรชาวนิวซีแลนด์เพิ่มขึ้นในทศวรรษ 1990 กล่าวคือ ในปี 1990/91 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 122 เหรียญต่อคน ในปี 1998/99 เพิ่มขึ้นเป็น 142 เหรียญต่อคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 27 ตลอดทศวรรษ

ล่าสุด (เมื่อสิ้นปีงบประมาณ - มีนาคม 1996) ได้ประมาณการในส่วนของการใช้จ่ายอุดหนุนสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมเป็นร้อยละ 2.8 ของ GDP

ประมาณ 3 ใน 4 (ร้อยละ 71) ของค่าใช้จ่ายของรัฐบาลในเรื่องวัฒนธรรมในปี 1998/99 เป็นงบประมาณที่ได้รับจากรัฐสภา 1 ใน 5 หรือ 122 ล้านเหรียญ ได้รับจากนิวซีแลนด์ออนแอร์ (NZ On Air) และได้รับร้อยละ 9 (51 ล้านเหรียญ) ของส่วนเงินช่วยเหลือด้านวัฒนธรรมที่จัดสรรให้โดยคณะกรรมการเงินช่วยเหลือของสลากกินแบ่งรัฐบาล

ค่าใช้จ่ายทางวัฒนธรรมจำนวนมากที่สุด คือการศึกษา โดยที่ใช้เงินเพื่อเด็กเล็กประมาณ 290 ล้านเหรียญ รองลงมาคือกิจกรรมวัฒนธรรม 43 ล้านเหรียญ และหอสมุดแห่งชาติ 35 ล้านเหรียญ

ในปีงบประมาณ 1998/99 รัฐบาลท้องถิ่นได้ใช้จ่ายด้านวัฒนธรรมประมาณ ร้อยละ 8 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดของท้องถิ่น ค่าใช้จ่ายทางวัฒนธรรมของรัฐบาลท้องถิ่นจะอยู่ที่ห้องสมุดในปี 1998/99 ห้องสมุดได้รับ 149 ล้านเหรียญ (มากกว่าครึ่งหนึ่งของค่าใช้จ่ายของรัฐบาลท้องถิ่นในเรื่องศิลปะและวัฒนธรรมของปีนั้น) และจ่าย 38 ล้านเหรียญในเรื่องพิพิธภัณฑ์

หน่วยงานกลางช่วยเหลือการพัฒนาวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ คือเงิน

กำไร

จากสลากกินแบ่งรัฐบาล โดยได้นำมาใช้ในการช่วยเหลือห้องแสดงงานศิลปะ พิพิธภัณฑ์ และองค์กรและโครงการทางวัฒนธรรม ซึ่งคณะกรรมการเงินทุนสลากกินแบ่งรัฐบาลนี้บริหารโดยกรมกิจการภายใน

(2) ค่าใช้จ่ายของครัวเรือนในเรื่องวัฒนธรรม

จากรายงานทางสถิติของนิวซีแลนด์เกี่ยวกับการใช้จ่ายในเรื่องวัฒนธรรมของครัวเรือนในปี 1996 เป็นข้อมูลยืนยันว่าชาวนิวซีแลนด์ให้ความสนใจกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างมาก กล่าวคือ เมื่อสิ้นเดือนมีนาคม 1996 ครอบครัวของนิวซีแลนด์ใช้จ่ายเงินถึง 1.9 พันล้านเหรียญ (ร้อยละ 5 ของการใช้จ่ายรวม) ไปเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม ซึ่งมากกว่าค่าใช้จ่ายในเรื่องเชื้อเพลิงและพลังงาน การเดินทางไปต่างประเทศ หรือเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย

ค่าใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมประกอบด้วย

- 438 ล้านเหรียญ สำหรับหนังสือ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร
- 62 ล้านเหรียญ สำหรับบัตรชมละคร บัลเลต์ และคอนเสิร์ต
- 65 ล้านเหรียญ สำหรับบัตรชมภาพยนตร์
- 106 ล้านเหรียญ สำหรับเพลงที่บันทึกเสียง
- 46 ล้านเหรียญ สำหรับแถบวิดีโอ

(3) ทศนคติของผู้สนับสนุนในเรื่องวัฒนธรรมใน 3 ปีข้างหน้า

ในเดือนพฤศจิกายน 1998 กระทรวงวัฒนธรรมได้ขอความร่วมมือจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ สํารวจทัศนคติของนักธุรกิจนิวซีแลนด์ เพื่อการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นในการสนับสนุนวัฒนธรรมใน 3 ปี ข้างหน้า พบว่า

- ส่วนใหญ่ของนักธุรกิจตั้งใจที่จะให้การสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมเพียง 1 กิจกรรม ใน 3 ปี ข้างหน้า
- มีแนวโน้มที่จะสนับสนุนเหตุการณ์ งานเทศกาล และหนึ่งในกิจกรรมทางวัฒนธรรม ต่างๆ
- ในระยะยาว -กิจกรรมที่ไม่ค่อยเห็นชัดเจน เช่น การจัดการ การเก็บสะสม หรือการอนุรักษ์จะได้รับความสนใจในการสนับสนุนน้อยกว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่นๆ

4.2 การลงทุนทางวัฒนธรรม

เงินที่ใช้ในการลงทุนทางวัฒนธรรมมาจากรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น บริษัท/ห้างร้าน

ปัจเจกชน องค์กรการกุศล และต่างประเทศ

(1) การลงทุนของรัฐบาลกลาง

เงินลงทุนของรัฐบาลกลาง เพื่อใช้จ่ายในศิลปะและวัฒนธรรมมาจาก
รายได้

ของรัฐบาลกลาง ผลกำไรจากสลากกินแบ่งรัฐบาล และค่าธรรมเนียมการกระจายเสียง

ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลกลางในส่วนของสิ่งก่อสร้างสิ่งของที่ถาวรลดลงจาก
ปี

1990/1991 ถึงปี 1993/1994 และได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปี 1994/1995 เมื่อมีการก่อสร้างอาคาร Te Papa และได้ตกลงอีกครั้งจนถึงปี 1998/1999 จากการประกาศงบประมาณเมื่อ 18 พฤษภาคม 2000 แสดงว่าอัตราการเพิ่มขึ้นได้ในปี 1999/2000 จะเท่ากับปี 1996/1997

รัฐบาลกลางได้ใช้จ่ายเงินกระจายไปบนพื้นฐานของงานเป็นลำดับ คือ ลง
ทุน

ในเรื่องการกระจายเสียง พิพิธภัณฑ์ หอแสดงศิลปะ หอสมุด และหอจดหมายเหตุ มาตรฐานวัฒนธรรม ศิลปะการแสดง (ดนตรี นาฏศิลป์ การละคร) ภาพยนตร์ ทัศนศิลป์ การเขียนและการพิมพ์ และอื่นๆ (หัตถกรรม การออกแบบ และสื่อผสม) โดยประมาณร้อยละ 76 ของการใช้จ่ายของรัฐบาลกลางไปสู่งานในระดับชาติ และกองทุนต่างๆ สูงสุดในปี 1996/1997 ถึงร้อยละ 83 และจากการประกาศในวันที่ 18 พฤษภาคม 2000 ประมาณร้อยละ 82 ในปี 1999/2000 และจะคงตัวอยู่ที่ประมาณร้อยละ 70 ในปี 2000/2001 และในระยะยาว

รูปแบบของการลงทุนของรัฐบาลกลางสามารถพิจารณาได้ว่ามีทิศทาง
อยู่

บนพื้นฐานของการตัดสินใจกระจายทรัพยากร กล่าวคือ

- รัฐบาลกลางสนใจให้เงินทุนเป็นพลังผลักดันมูลค่าโดยการสร้างโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกทางวัฒนธรรม
- เป็นการลงทุนในสถาบันระดับชาติและค่อยๆ น้อยลงตลอด 10 ปี ที่ผ่านมา
- การลงทุนในสถาบันระดับชาติได้ลดลงจากร้อยละ 75 ของการใช้จ่ายของ รัฐบาลกลางทั้งหมดในปี 1990/1991 เป็นร้อยละ 73 ในปี 1999/1991 และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 82 ในปี 1999/2000 และจะกลับมาเป็นร้อยละ 70-73 ในปีต่อไป
- ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลกลางในสถาบันระดับชาติและกองทุนขึ้นไปสูงสุดถึงร้อยละ 83 ของการใช้จ่ายในภาควัฒนธรรมของรัฐบาลกลางทั้งหมดในปี

1996/1997 โดยกองทุนต่างๆ ซึ่งหมายความว่าค่าใช้จ่ายของรัฐบาล กลางยังคงเน้นการก่อสร้างและการดำเนินงานต่อไป อย่างต่อเนื่อง โดย จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงในการใช้จ่าย เพื่อการพัฒนาศิลปิน กิจกรรม และอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

- รัฐบาลกลางได้ใช้จ่ายเพียงเล็กน้อยเพื่อการสนับสนุน องค์กรที่ไม่ใช่ระดับชาติ สถาบันทางวัฒนธรรมของเมารี และการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นพื้นฐานของการลงทุนทางวัฒนธรรม

ของรัฐบาลกลาง เมื่อรวมค่าใช้จ่ายในการกระจายเสียงพบว่า

- การก่อสร้างจะมีมูลค่ามากกว่าร้อยละ 50 ของการลงทุนอื่นทั้งหมด ในปี 1990/1991 และเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 70 ในปี 1994/1995 และยังคงเป็นร้อยละ

50

ในปี 1998/1999

- การลงทุนในโครงการอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ในปี 1998/1999

น้อยกว่าในปี 1990/1991

กล่าวได้ว่าผลตอบแทนที่มากที่สุดจากการลงทุนในภาควัฒนธรรมตลอด

ระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมาอยู่ที่อุตสาหกรรมก่อสร้าง

รัฐบาลประกาศการลงทุนหลักในศิลปะ วัฒนธรรม และมรดก

รัฐบาลพิจารณาเห็นว่าศิลปะและวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์จะทำให้เกิดความมั่งคั่ง และสร้างสรรค์งาน เพื่อความเจริญเติบโตในด้านอุตสาหกรรม ดังนั้น ในปี 2000/2001 นี้ จึงลงทุนมากกว่า 80 ล้านเหรียญในภาควัฒนธรรม และจะให้เงินทุนเพิ่มขึ้นมากกว่า 20 ล้านเหรียญในแต่ละปี ตลอด 3 ปีข้างหน้า โดยการจัดตั้งกองทุนเพื่อการผลิตภาพยนตร์ (Film Production Fund) คณะกรรมการอุตสาหกรรมดนตรี (Music Industry Commission) ที่ตั้งขึ้นเพื่อสนับสนุนเติบโตของเพลง popular

เงินทุนใหม่นี้จะช่วยให้เกิดความร่ำรวยทางวัฒนธรรมในนิวซีแลนด์ซึ่งจะก่อให้เกิดการสร้างสรรค์การทำงานและโอกาสในทางธุรกิจ โดย

- 20 ล้านเหรียญเป็นเงินทุนของหน่วยการคิดสร้างสรรค์นิวซีแลนด์

- 22 ล้านเหรียญ เป็นเงินทุนเริ่มต้นของกองทุนเพื่อการผลิตภาพยนตร์
- 2 ล้านเหรียญ เพื่อจัดตั้งคณะกรรมการอุตสาหกรรมดนตรี
- เพิ่ม 7 ล้านเหรียญต่อปี เป็นเงินทุนสำหรับนิวซีแลนด์ออนแอร์ ซึ่งรวมถึง 2 ล้านเหรียญ สำหรับงานที่เกี่ยวข้องกับดนตรี 5 ล้านเหรียญ สำหรับรายการโทรทัศน์ โดยเฉพาะรายการเด็ก ทำให้เงินเพิ่มเป็น 27,909 ล้านเหรียญ
- 3 ล้านเหรียญเป็นเงินทุนสำหรับวงซิมโฟนีออเคสตราในปีนี้ และจะเพิ่มให้เป็นพิเศษ 1.4 ล้านเหรียญในแต่ละปี
- เพิ่ม 2 ล้านเหรียญต่อปี สำหรับทุนดำเนินการของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ และเพิ่ม 9 ล้านเหรียญต่อปี สำหรับเงินกองทุน
- จ่าย 943,000 เหรียญ สำหรับหอภาพยนตร์นิวซีแลนด์เพื่อขยายการบริการ
- เพิ่มเงินสด 760,000 เหรียญให้กับ the Royal New Zealand Ballet เพื่อเสถียรภาพด้านการเงิน
- เพิ่มเงินสด 3 ล้านเหรียญ ให้กับกองทุนสถานที่ทางประวัติศาสตร์สำหรับกองทุนใหม่ คือ กองทุนเพื่อการอนุรักษ์ (Preservation Fund) กองทุนพัฒนามรดกเมารี (Maori Heritage Development Fund) และเพิ่มการจดทะเบียนมรดกระดับชาติ ซึ่งจะทำให้เงินงบประมาณสูงขึ้น 170,000 เหรียญในปีนี้และจะเพิ่มงบประมาณให้สูงขึ้น ปีละ 500,000 เหรียญในปีถัดไป
- 6.474 ล้านเหรียญ เพื่อพัฒนาห้องแสดงศิลปะแห่งใหม่ที่ Christchurch
- 300,000 เหรียญ เพื่อปฏิสังขรณ์แหล่งสำคัญทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการเล่นเรือที่ Picton
- กระทรวงวัฒนธรรมและมรดกได้รับเงินทุนเพิ่ม เพื่อยกระดับความสามารถในการจัดทำนโยบายวัฒนธรรม และให้ครอบคลุมหน้าที่ความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นในเรื่องมรดก รวมทั้ง พจนานุกรมบุคคลสำคัญนิวซีแลนด์ การจัดการอนุสรณ์ สถานแห่งชาติ ที่รับมาจากกรมกิจการภายใน ซึ่งทำให้งบประมาณประจำปีเพิ่มขึ้นจาก 1.74 ล้านเหรียญเป็นประมาณ 5 ล้านเหรียญ
- กระทรวงวัฒนธรรมและมรดกได้รับเงินเพิ่ม 80,000 เหรียญสำหรับการจัดทำนโยบายด้านการกระจายเสียง และอีก 400,000 เหรียญในปีหน้า และ

เพิ่มอีก 600,000 เหยี่ยว เพื่อยกระดับความสามารถในการจัดทำนโยบาย
วัฒนธรรม

ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่ได้จากการลงทุนครั้งนี้สามารถจะมีส่วนช่วย

อย่าง

สำคัญไม่เฉพาะสังคมที่ดีขึ้นเท่านั้น แต่จะทำให้เศรษฐกิจดีขึ้นด้วย การจ้างงานในภาควัฒนธรรมเพิ่มขึ้น
อย่างรวดเร็วกว่าภาคอื่นๆ คาดการณ์ว่าภาควัฒนธรรมมีส่วนช่วยให้ GDP ของนิวซีแลนด์เพิ่มขึ้น 4 พันล้าน
เหรียญต่อปี ภาควัฒนธรรมมีศักยภาพเป็นกำลังสำคัญในการเจริญเติบโตอย่างมีพหุมิติในภาคบริการ อุต
สาหกรรมที่อยู่บนฐานของการพัฒนาความสามารถพิเศษ ในเรื่อง การออกแบบ สถาปัตยกรรม แฟชั่น สื่อ
ใหม่ ๆ และอินเทอร์เน็ต

ชุดที่สร้างขึ้นจากมรดกและการคิดสร้างสรรค์ มีผลต่อเศรษฐกิจของนิวซี

แลนด์

Te Papa ส่งเสริมเศรษฐกิจของ Wellington การริเริ่มใหม่ๆ ในภูมิภาค เช่น ห้องแสดงงานศิลปะที่
Christchurch และการปฏิสังขรณ์ Edwin Fox ที่ Picton ทำให้เกิดผลกระทบในทางบวกขนาดใหญ่ต่อ
เศรษฐกิจภูมิภาค โดยการเพิ่มขึ้นของการท่องเที่ยวในภูมิภาคและการใช้จ่ายจากต่างประเทศ

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ เช่น โครงการ Lord of the Rings จะทำให้

เกิด

การสร้างงานและโอกาสใหม่ๆ การลงทุนของรัฐบาลในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จะมีศักยภาพมากมายใน
การส่งเสริมงานและโอกาสในอุตสาหกรรมนี้ และจะมีส่วนช่วยเศรษฐกิจนิวซีแลนด์ และรายได้จากการส่ง
ออก จากคณะกรรมการอุตสาหกรรมดนตรี ซึ่งเป็นผู้นำของอุตสาหกรรม จะก่อให้เกิดงาน โอกาสและรายได้
จากการส่งออกจากเพลง popular

การแยกกองทุนเพื่อการผลิตภาพยนตร์ออกจากคณะกรรมการภาพ

ยนตร์

นิวซีแลนด์ เพื่อเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่เป็นการค้ามากกว่าในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์นิวซีแลนด์ ดำเนิน
งานโดยองค์กรที่มีความพิเศษ โดยปัจเจกชนที่มีทักษะและประสบการณ์เฉพาะ การแยกกองทุนออกมา
เป็นพิเศษ โดยปัจเจกชนที่มีทักษะและประสบการณ์เฉพาะ จะเป็นการจำกัดบทบาทของรัฐบาลในการเสี่ยง
ของการลงทุนผลิตภาพยนตร์ เพื่อการค้า การแยกองค์กรออกจากกันจะไม่ใช้การบังคับ เพื่อให้เกิดความ
สมดุลในระหว่างการค้า และความจำเป็นทางวัฒนธรรม ทำให้สามารถเห็นอย่างชัดเจนในวัตถุประสงค์เพื่อ
การค้า ซึ่งจะทำให้คณะกรรมการภาพยนตร์นิวซีแลนด์คงไว้และสร้างความเข้มแข็งในจุดเน้น ในการพัฒนา
และงานวัฒนธรรมตามที่กฎหมายกำหนดไว้ การลงทุนด้วยเงินทุนก้อนใหญ่ จะก่อให้เกิดการพัฒนาตลาด

ในประเทศ และเป็นการสนับสนุนภาพยนตร์นิวซีแลนด์ในการพัฒนาคุณภาพภาพยนตร์ในตลาดนานาชาติ สิ่งแวดล้อมในประเทศที่ดี เป็นสิ่งสำคัญสำหรับวัตถุประสงค์ทางวัฒนธรรมที่ไม่ใช่การค้า

เงินทุนพิเศษสำหรับวงออเคเรสตรา จะทำให้ New Zealand

Symphony

Orchestra รับรองกิจการทางการศึกษาได้มากขึ้น แต่เงินทุนเบื้องต้นจะทำให้อยู่ในระดับที่สามารถดำเนินการต่อไปได้ รัฐบาลภูมิใจที่นิวซีแลนด์มีวงออเคเรสตราในระดับชาติที่สวยยอดและมีคุณภาพสูง โดยเชื่อว่าวงออเคเรสตรานี้จะเดินทางไปยังศูนย์กลางภูมิภาคต่างๆ เพื่อให้ชาวนิวซีแลนด์ได้ชื่นชม ถึงแม้ว่ารัฐจะต้องเสียค่าใช้จ่ายก็ตาม

รัฐบาลมีความตั้งใจจะช่วยอุปถัมภ์กิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างหลากหลาย

หลาย

และพิจารณาเห็นว่าดนตรีร่วมสมัยของนิวซีแลนด์มีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ วัตถุประสงค์จากคณะกรรมการ คือการอุปถัมภ์การแต่งเพลง popular การแสดง การบันทึกเสียง และการตลาด การสร้างเวทีสำหรับผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรม ดนตรี popular ร่วมสมัยของนิวซีแลนด์ทุกฝ่าย การพัฒนาและการส่งเสริมดนตรี popular ในระดับชาติและนานาชาติ จะเป็นการสนับสนุนอุตสาหกรรม และการแสดงบทบาทในการศึกษา

(2) การลงทุนจากส่วนท้องถิ่น

รูปแบบการลงทุน การใช้จ่ายของส่วนท้องถิ่นในด้านศิลปะและวัฒนธรรม

- อัตราการเพิ่มขึ้นใน 3 ปี ที่ผ่านมา ประมาณ ร้อยละ 11 ต่อปี
- การใช้จ่ายของส่วนท้องถิ่นมีมากกว่าการใช้จ่ายของรัฐบาลกลางทั้งในปี 1997/1998 และ 1998/1999 และจะเป็นเช่นนี้ไปอีกในปี 2000/2001
- การก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกยังมีมากกว่าค่าใช้จ่ายในการสร้างสถานที่ประชุม ห้องสมุด และพิพิธภัณฑ์ รวมประมาณ 50 ล้านเหรียญในปี 1998/1999
- ห้องสมุดยังคงใช้เงินประมาณร้อยละ 50 แต่ลดลงในเรื่องของการก่อสร้าง สถานที่ประชุม ร้อยละ 28 ในปี 1992/1993 ลดลงเป็นร้อยละ 18 ในปี 1998/1999 แต่เพิ่มขึ้นในส่วนของโครงการทางศิลปะและวัฒนธรรม (จากร้อยละ 13 ในปี 1992/1993 เป็นร้อยละ 17 ในปี 1998/1999)

- โครงการศิลปะและวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ในสัดส่วนของงบประมาณ แต่ยังคงน้อยกว่าร้อยละ 20 ของค่าใช้จ่ายรวมทั้งหมด
- องค์กรท้องถิ่นได้รับเงินทุนสำหรับการใช้จ่ายในด้านศิลปะและวัฒนธรรม ตั้งแต่ปี 1992/1993 จากการเก็บค่าเข้าใช้ เงินจากรัฐบาลและเงินช่วยเหลือจากส่วนอื่นๆ ภาษีอากร และส่วนแบ่งจากภาษีอื่นๆ
- ค่าบริการการใช้ (ส่วนใหญ่จากห้องสมุด) เป็นส่วนน้อยของแหล่งเงินทุนทั้งหมดของ (ประมาณร้อยละ 10 ของค่าใช้จ่ายรวมของส่วนท้องถิ่นในเรื่องศิลปะและวัฒนธรรมในปี 1998/1999) แต่ก็เป็นการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากการที่ประมาณ ร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายรวมของส่วนท้องถิ่นในเรื่องศิลปะและวัฒนธรรมในปี 1992/1993 เป็นร้อยละ 10 ในปี 1998/1999
 - กิจกรรมทางวัฒนธรรมของส่วนท้องถิ่น ได้รับเงินเสริมจากงบประมาณจากรัฐบาลและการช่วยเหลือจากองค์กรต่างๆ
 - การสนับสนุนจากบริษัทหรือสมาคมต่างๆ เป็นส่วนสำคัญของส่วนนี้ และเงินสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมของส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น

(3) การใช้จ่ายของภาคเอกชน

ภาคเอกชนทั้งปัจเจกชนและบริษัทเป็นองค์ประกอบของเศรษฐกิจที่มีส่วน

สำคัญอย่างมากในกิจการวัฒนธรรม และอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ และในปัจจุบันมีการซื้อประมาณ ร้อยละ 70 ของผลผลิตทั้งหมด การใช้จ่ายนี้ปรากฏในรูปของการซื้อของปัจเจกชนและบริษัท (รวมถึงบัตรชม งานศิลปะ ซีดี วิดีโอและภาพยนตร์ หนังสือ เสื้อผ้า การออกแบบและอื่นๆ) ปัจเจกชนซื้อนานและมากที่สุด ในขณะที่การซื้อของบริษัทเพิ่มขึ้น

ถึงแม้ว่าการใช้จ่ายของรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่นและของภาคเอกชนจะมีความสำคัญต่อการพัฒนาก็ตาม แต่องค์ประกอบที่น่าพิจารณาว่าเป็นพลังในการผลักดันเศรษฐกิจของภาควัฒนธรรม ซึ่งเกิดจากการขายสินค้าและบริการ โอเปร่า ดนตรีร็อค งานศิลปะ หนังสือ หรือการชมพิพิธภัณฑ์ การเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจและการก่อให้เกิดงานอยู่ที่การขาย ซึ่งส่วนใหญ่จะขายให้กับภาคเอกชน (ทั้งในประเทศและต่างประเทศ) ถึงแม้ว่าการลงทุนจากรัฐบาลและภาคเอกชนเป็นเรื่องสำคัญ แต่อย่างไรก็ตามจะไม่สามารถที่จะแทนที่ตลาดวัฒนธรรมได้

(4) การลงทุนจากภาคเอกชน

ภาคเอกชนลงทุนในด้านศิลปะและวัฒนธรรม โดยการสนับสนุนจากบริษัท การบริจาคของปัจเจกชน (ไม่รวมค่าบัตรเข้าชม ซึ่งถือเป็นการซื้อสินค้าและบริการ) การบริจาคเพื่อการกุศลและอาสาสมัครต่างๆ รวมทั้งการที่บริษัทต่างชาติต่างๆ ได้ซื้อผลผลิตทางศิลปะและวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ด้วย

การใช้จ่ายภาคเอกชนเพิ่มขึ้นในขณะที่การใช้จ่ายของรัฐบาลกลางไม่เพิ่มขึ้น

จน

ถึงการประกาศ 18 พฤษภาคม 2000 ที่เพิ่มกองทุนทางศิลปะ การใช้จ่ายของรัฐบาลกลางยังคงน้อยกว่าที่เคยสูงสุดในปี 1996/1997 และจะถูกแซงโดยการใช้จ่ายของรัฐบาลกลางท้องถิ่นในอนาคต

(5) การสนับสนุนจากองค์กร

การสนับสนุนจากองค์กรได้กลายเป็นส่วนสำคัญของเงินทุนในภาควัฒนธรรม ซึ่งเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 10 ต่อปี และมีแนวโน้มว่า

- 10 ปี ที่ผ่านมา การใช้จ่ายในการสนับสนุนศิลปะยังเล็กน้อยเมื่อเทียบ

กับ

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการใช้จ่าย ปัจจุบันตลาดได้กลายเป็นแหล่งใหญ่ของการสนับสนุนจากองค์กรและมีผลย้อนกลับไปยังการมีส่วนร่วม

ร่วม

ของของชุมชนด้วย

- การสนับสนุนขององค์กรในผลผลิตทางวัฒนธรรม ได้เปลี่ยนแนวจาก

การ

ลงทุน โดยการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกไปเป็นการลงทุนในศิลปะและกิจกรรมทางวัฒนธรรม

(6) การลงทุนเพื่อการผลิตจากต่างประเทศ

แนวโน้มที่สำคัญในช่วง 3 ปี ที่ผ่านมา คือการเพิ่มขึ้นของการลงทุนของนักลงทุนจากต่างประเทศในการผลิตภาพยนตร์ ซึ่งเป็นปัจจัยนำเข้าขนาดใหญ่ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ผลตอบแทนหลักของการลงทุนนี้ไม่ใช่เพียงรายได้ที่เกิดจากการส่งออก แต่เป็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ทักษะ ความรู้สึกที่ดี และโอกาสใหม่ๆ ในทางธุรกิจ

(7) ความพยายามของอาสาสมัคร

มีกิจกรรมทางวัฒนธรรมหลายกิจกรรมที่อยู่ได้ด้วยความพยายามของอาสาสมัคร ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถวัดเป็นปริมาณของคุณค่าของการสนับสนุนได้ แต่ก็สามารถจะคาดได้ว่า คุณค่าของการสนับสนุนนี้ จะยังอยู่และมองเห็นได้ในอนาคต ทั้งในบริบทของเมารีและไม่ใช่เมารี

(8) การบริจาคเพื่อการกุศลของภาคเอกชน

ในปี 1998/99 มีการสนับสนุนองค์กรวัฒนธรรมโดยการบริจาคของปัจเจกชน หรือการเข้าเป็นสมาชิก ประมาณ 37 ล้านเหรียญ ซึ่งรวมถึงมูลค่าการซื้อบัตรเข้าชมด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาในภาพรวมแล้ว ยังคงมีจำนวนน้อย และจากตัวเลขของกรมสรรพากร แสดงว่ายอดรวมของการบริจาคของปัจเจกชนที่เสียภาษีและนำมาขอคืนภาษี จำนวน 272.6 ล้านเหรียญ นั้น แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนการสนับสนุนภาควัฒนธรรมยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

จากการสำรวจในปี 1995/96 ภาพรวมของการบริจาคเพื่อการกุศลของกองทุนเพื่อการกุศลต่างๆ ในภาควัฒนธรรมแล้วพบว่ามีจำนวนน้อยมาก หลายองค์กรการกุศลมีวัตถุประสงค์เพื่อการกีฬาและการสงเคราะห์ผู้อ่อนแอ แต่ยังมีกองทุนที่จัดตั้งในทศวรรษ 1990 ซึ่งเป็นทุนจากพลังงานที่จะเป็นแหล่งทรัพยากรในการสนับสนุนภาควัฒนธรรมในอนาคต ซึ่งจะเป็นศักยภาพในการเสริมพลังกันระหว่างความเข้าใจของ "พลังงาน" กับพลังผลักดันในการคิดสร้างสรรค์ในภาควัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นโอกาสของภาควัฒนธรรม

(9) โอกาสสำหรับการเริ่มต้น

ในส่วนที่ผ่านมาได้แสดงถึงการเพิ่มขึ้นของภาควัฒนธรรมในความหมายของเศรษฐกิจ โอกาสของตลาดในประเทศและต่างประเทศ และระดับและการเพิ่มขึ้นของการลงทุนในการพัฒนาวัฒนธรรมภาควัฒนธรรมของทั้งรัฐบาลกลางและท้องถิ่น และภาคเอกชน เป็นการแสดงถึงศักยภาพของผลผลิตทางวัฒนธรรมในตลาดในประเทศและจะเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าอัตราการเพิ่มขึ้นทางเศรษฐกิจในภาพรวม โดยคาดหมายว่าภาควัฒนธรรมจะมีส่วนแบ่งในการใช้จ่ายในประเทศ (GDE) จากประมาณร้อยละ 5 ในปี 1999/2000 เป็นประมาณร้อยละ 6 ในปี 2010

ถ้าคาดว่า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของนิวซีแลนด์จะคงที่ไปถึงปี 2010 ที่ประมาณ ร้อยละ 3 ต่อปี ซึ่งจะทำให้การเติบโตของภาควัฒนธรรมจะเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 60 (เมื่อคิดเป็นจำนวนเงิน) ของปัจจุบัน ในปี 2010 ซึ่งถ้าการลงทุนในตลอดระยะเวลา 10 ปีข้างหน้ายังเป็นไปเช่นเดิม แสดงว่าเป็นการลงทุนที่น้อยกว่าการเจริญเติบโตในภาคเศรษฐกิจ

รัฐบาลนิวซีแลนด์เชื่อว่า ผลตอบแทนจะเพิ่มขึ้นจากการลงทุน โดยจะ
 เพิ่มเงินกองทุนให้มากขึ้นตามประกาศวันที่ 18 พฤษภาคม 2000 ในขณะที่การวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ทั้ง
 รัฐบาลท้องถิ่น และภาคเอกชนก็ลงทุนในอัตราที่เพิ่มขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตามสิ่งที่สามารถทำได้จากการสนับสนุนการลงทุนทางวัฒนธรรม
 คือ

- ส่งเสริมศิลปินและองค์กรศิลปะ ในการเข้าถึงและมีส่วนแบ่งจากการ
 สนับสนุนของบริษัท/องค์กรต่างๆ และองค์กรการกุศลต่างๆ
- ขยายการลงทุนโดยให้กองทุนพลังงานจัดสรรเงินให้ศิลปินและองค์กร
 ศิลปะของชุมชน
- ให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อความเข้าใจ และรวมพลังกันของภาคเอกชน

และ

องค์กรการกุศลในส่วนของวัตถุประสงค์ กำลังในการสนับสนุน และ

สถานะ

ทางการเงิน

- ปรับเปลี่ยนลำดับความสำคัญของการใช้จ่ายของรัฐบาลกลาง และรัฐ

บาล

ท้องถิ่นจากการที่เคยอยู่ที่สร้างโครงสร้างพื้นฐาน ไปเป็นการสร้างมูลค่าของ
 ผลผลิต

5. อุตสาหกรรมวัฒนธรรม

ความหลากหลายของกิจกรรมซึ่งมีจุดเริ่มจากการคิดสร้างสรรค์ ทักษะและความชาญ

ฉลาด

ของแต่ละบุคคล สิ่งเหล่านี้รวมถึงการออกแบบ สื่อต่างๆ ภาพยนตร์ การกระจายเสียง สื่อผสม อุตสาหกรรม
 การบันทึกเสียง ศิลปะการแสดง มรดก ทัศนศิลป์และวรรณกรรม

นิวซีแลนด์ได้นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการขับเคลื่อน ทั้งกิจกรรมวัฒนธรรมและอุตสาหกรรม

กรรม

ที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์เพื่อเป็นพลังในการสร้างผลผลิตและสร้างความคล่องตัวในการตลาด การ
 พัฒนาและการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเหล่านี้เป็นแกนหลักทางธุรกิจของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการ
 สร้างสรรค์

ในปัจจุบันประชาชนจำนวนมากเกี่ยวข้องกับงานด้านวัฒนธรรมทั้งที่ทำเต็มเวลาและทำเป็นบางเวลา ปี 1999 มีการจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์เต็มเวลาราว ร้อยละ 3.8 ของการจ้างงานเต็มเวลาในเศรษฐกิจของนิวซีแลนด์ เพิ่มขึ้นจาก 43,840 งาน ในปี 1994 เป็น 50,980 งาน ในปี 1999 ซึ่งเพิ่มขึ้น ร้อยละ 16.3 และจากการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ในปี 1994-1999 ทำให้สามารถคาดการณ์ได้ว่า ในปี 2010 นั้น การสร้างสรรคงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์จะเจริญเติบโตได้เร็วกว่าในเศรษฐกิจในภาพรวม โดยจะเพิ่มอย่างรวดเร็วในเมืองใหญ่ แต่ในภูมิภาคต่างๆ ศิลปินในสาขาศิลปะการแสดง และนักออกแบบ (ภาพยนตร์ อุตสาหกรรมการออกแบบ) จะเพิ่มเร็วที่สุด เมื่อถึงปี 2010 การจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์จะมีราว 68,000 งาน โดยจะมีมากกว่า อุตสาหกรรมด้านอาหารและใกล้เคียงกับด้านการท่องเที่ยว โดยจะก่อให้เกิดผลผลิตอยู่ในช่วงร้อยละ 3-8 ของ GDP

ตารางแสดงการเพิ่มขึ้นของการจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์

	1994	1999	การเพิ่มขึ้น	
			จำนวน	ร้อยละ
การบริการห้องสมุด	2510	3390	880	35.0
วรรณกรรม	14740	15010	270	1.8
ศิลปะการแสดง	1410	1970	560	40.0
ดนตรี	1090	1190	100	8.9
ภาพยนตร์และวิดีโอ	3520	5000	1480	42.2
การกระจายเสียง	4450	3960	-490	-11.0
กิจกรรมของชุมชนและของรัฐ	310	230	-80	-25.8
อื่น ๆ	970	1880	910	94.2
รวม	43840	50980	7140	16.3

การจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ในปี 1999 สามารถรองรับการจ้างงาน

ในเมืองได้ราวร้อยละ 4 และเมื่อเปรียบเทียบกับการทำงานในส่วนเศรษฐกิจอื่นๆ พบว่า สูงกว่าอุตสาหกรรมการทำป่าไม้และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษ ซึ่งรองรับการจ้างงานในเมืองได้ร้อยละ 3

ต่ำกว่าอุตสาหกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร ซึ่งรองรับการทำงานในเมืองได้ร้อยละ 4.7 และต่ำกว่าการจ้างงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งรองรับการจ้างงานในเมืองได้ร้อยละ 4.6 โดยคนที่ทำงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ส่วนใหญ่เป็นหญิง (ร้อยละ 56 -ปี 1996) มีความแตกต่างในเรื่องอายุเพียงเล็กน้อยกับการจ้างงานในส่วนเศรษฐกิจอื่นๆ โดยที่ประมาณร้อยละ 44 อายุต่ำกว่า 35 ปี (ปี 1996) และศิลปินที่เป็นนักแสดง (นักแสดง นักร้อง และนาฏศิลป์) นักออกแบบ (พาณิชย์ศิลป์และสื่อต่างๆ) และคนที่ทำงานเกี่ยวกับภาพยนตร์และวิดีโอจะมีอายุโดยเฉลี่ยน้อยกว่าคนที่ทำงานในห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ ห้องแสดงศิลปะ จิตรกรและประติมากร และ ประมาณร้อยละ 84 ของคนทำงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์เป็นชาวยุโรป ร้อยละ 11 เป็นชาวเมารี ร้อยละ 3 เป็นชาวเกาะในแปซิฟิก และร้อยละ 3 เป็นชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ

ชาวเมารีทำงานในด้านต่างๆ ในสัดส่วนดังนี้ ในปี 1996 ร้อยละ 32 ของนักร้อง ร้อยละ

23

ของผู้ประกาศในวิทยุและโทรทัศน์ ร้อยละ 18 ของนาฏศิลป์ และร้อยละ 17 ของนักแสดง ในขณะที่มีสัดส่วนน้อยมากในงานด้านบรรณารักษ์ วรรณกรรมและอุตสาหกรรมการออกแบบ

งานด้านวรรณกรรมซึ่งเป็นงานที่คาบเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยวไม่สามารถจะประมาณผลผลิตมวลรวมได้ แต่ได้มีการประมาณการว่าในเดือนพฤษภาคม ปี 2000 จะก่อให้เกิดผลผลิตอยู่ในช่วงร้อยละ 2-6 ของ GDP ซึ่งแสดงว่างานด้านวัฒนธรรมนี้มีความสำคัญทางเศรษฐกิจของนิวซีแลนด์

จากการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ในปี 1994-1999 ทำให้สามารถคาดการณ์ได้ว่า ในปี 2010 นั้น การสร้างสรรคงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์จะเจริญเติบโตได้เร็วกว่าในเศรษฐกิจในภาพรวม โดยจะเพิ่มอย่างรวดเร็วในเมืองใหญ่ แต่ในภูมิภาคต่างๆ จะสูงกว่าค่าเฉลี่ยศิลปินในสาขาศิลปะการแสดง และนักออกแบบ (ภาพยนตร์ อุตสาหกรรมการออกแบบ) จะเพิ่มเร็วที่สุด เมื่อถึงปี 2010 การจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์จะมีราว 68,000 งาน โดยจะมีมากกว่าอุตสาหกรรมด้านอาหารและใกล้เคียงกับด้านการท่องเที่ยว โดยจะก่อให้เกิดผลผลิตอยู่ในช่วงร้อยละ 3-8 ของ GDP

วิสัยทัศน์ของรัฐบาล นโยบายด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่ประกาศโดยรัฐบาลได้แสดงให้เห็นว่าได้ใส่ใจต่อการพัฒนาทั้งในส่วนของกิจการวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ :-

“เพื่อธำรงรักษาและก่อให้เกิดความยั่งยืนในกิจกรรมทางศิลปะและวัฒนธรรม ที่ชาวนิวซีแลนด์ทั้งหมดจะสามารถมีความสุขและก่อให้เกิดความเข้มแข็งและความมั่นใจในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม”

พร้อมไปกับ

“เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้มแข็งและยั่งยืนของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะสามารถสนับสนุนความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความมั่งคั่งของนิวซีแลนด์”

การขับเคลื่อนภาควัฒนธรรมนี้ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของปัจจัยเงื่อนไขแวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี

ปัจจัยทางการเมือง :

จากประสบการณ์ความสำเร็จในระยะ 3-5 ปี ที่ผ่านมา รัฐบาลนิวซีแลนด์ได้แสดงถึงความสนใจที่เพิ่มขึ้นในลำดับความสำคัญและเป้าหมายของนโยบายวัฒนธรรม โดยรัฐบาลลงทุนในส่วนนี้ประมาณเกือบ 600 ล้านดอลลาร์ในแต่ละปี แต่ก็ยังเป็นประเด็นในการถกเถียงกันถึงบทบาทของรัฐบาลในภาควัฒนธรรมจะต้องกำหนดให้ชัดเจน ซึ่งรัฐบาลปัจจุบันได้กำหนดไว้ใน 3 ลักษณะ คือ

1. รัฐบาลจะเข้าไปเกี่ยวข้องในการพิทักษ์และอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ และทำให้ยั่งยืนถึงปัจจุบันและต่อไปในอนาคต
2. รัฐบาลจะอุปถัมภ์และจัดสรรเงินทุนเพื่อสนับสนุนการคิดสร้างสรรค์และนำเสนอผลงานที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์นี้
3. ในด้านระบบการศึกษา รัฐบาลจะสนับสนุนการศึกษาทั่วไปที่เป็นพื้นฐานในด้านศิลปะและมานุษยศาสตร์ และเน้นการฝึกอบรมเป็นพิเศษสำหรับอาชีพทางวัฒนธรรม

เศรษฐกิจวัฒนธรรมของภูมิภาคและเมืองใหญ่ใช้เป็นพลังในการขับเคลื่อนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสร้างความมั่นคงเข้มแข็งในอัตตลักษณ์ของตน รัฐบาลท้องถิ่นในนิวซีแลนด์เป็นผู้นำในการสนับสนุนการใช้เวลาว่างและการกำหนดและจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทางศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรม ห้องสมุด ห้องแสดงงานศิลปะ พิพิธภัณฑ์ และแหล่งสะสมต่างๆ ซึ่งในแต่ละปีรัฐบาลท้องถิ่นได้ใช้จ่ายเพื่อกิจการวัฒนธรรมรวม 221 ล้านดอลลาร์ (ปี 1995) และจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต

บริบทของทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น ปัจจัยทางการเมืองใน 10 ปีข้างหน้า นโยบายวัฒนธรรมของรัฐบาลจะเป็นไปเพื่อการสร้างอัตตลักษณ์การพัฒนาความยั่งยืนของอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์และการเปิดกว้างของเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญของภาควัฒนธรรม

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

ในระหว่างปี 1992 ถึงปี 1996 สินค้าและบริการทางวัฒนธรรม ได้ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 2.44 เป็น 2.83 ของ GDP และในช่วงปี 1990-1996 การสร้างงานใหม่ๆ ในภาควัฒนธรรม สูงขึ้นในอัตราส่วนที่มากกว่าอาชีพดั้งเดิมอื่นๆ ดังนี้

การสร้างงาน (ที่ทำเต็มเวลา) ในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ

	ปี 1991	ปี 1996	ร้อยละที่เพิ่มขึ้น
การบริการการสื่อสารคมนาคม	29,600	23,300	-21.2
การก่อสร้าง	87,100	95,500	9.6
การเกษตร ป่าไม้ และการประมง	23,800	27,700	16.5
การจ้างงานในภาควัฒนธรรม	67,500	88,700	31.4

การพยากรณ์ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในปี 2000-2010 อยู่บนพื้นฐานความสำคัญของการคาดการณ์ของนโยบาย ซึ่งเป็นปัจจัยที่จะผลักดันการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วย

- การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นแหล่งทุนที่ใหญ่ที่สุดของทุกอุตสาหกรรมในนิวซีแลนด์ ซึ่งยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตลาดของการท่องเที่ยวมีจุดขายอยู่ที่ “ความสะอาด เขียวสด และภาพลักษณ์” (clean green image) โดยมีการบริการและผลิตผลทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งสนับสนุนสำคัญใน 3 เรื่อง (จาก 4 เรื่องที่ดึงดูดชาวต่างชาติมาที่นิวซีแลนด์ กล่าวคือ พิพิธภัณฑสถาน (ร้อยละ 47) โบราณสถาน (รวมทั้งมรดกทางธรรมชาติ) (ร้อยละ 42) และกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเมารี (ร้อยละ 35) อันดับที่ 4 คือ กิจกรรมกลางแจ้งต่างๆ โดยในปี 1995-1996 ประมาณ 1 ใน 3 ของนักท่องเที่ยว ที่เดินทางเข้ามาในนิวซีแลนด์ (ประมาณ 589,000 คน) ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถานและห้องแสดงงานศิลปะ

- การเปลี่ยนความรู้ทางเศรษฐกิจ จากความรู้พื้นฐานที่ว่าปัจจัยพื้นฐานภาคเศรษฐกิจประกอบด้วยแรงงานและทุน รวมทั้งพัฒนาเพิ่มเป็นเทคโนโลยีนั้น นิวซีแลนด์เตรียมการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือและช่องทางสำคัญในการเข้าสู่ตลาดโลกในศตวรรษที่ 21

- ความสำเร็จในเรื่องสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นเครื่องหมายของนิวซีแลนด์ ซึ่งนิวซีแลนด์ทำให้บริสุทธิ์ได้ 100% (100% pure)

- อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับความเป็นนิวซีแลนด์ แต่ในส่วนของภาควัฒนธรรมเป็นตัวอย่งที่ดีของความ

ทางเศรษฐกิจที่จะใช้ในการแข่งขันในตลาดนานาชาติ ในการแสวงหาสินค้าและบริการที่อยู่บนฐานของผลผลิตทางวัฒนธรรมบนนวัตกรรมใหม่และผลผลิตจากพื้นฐานเทคโนโลยีดั้งเดิม

นโยบายรัฐบาลปัจจุบันได้กำหนดนโยบายทางเศรษฐกิจที่จะทำให้นิวซีแลนด์เป็นประเทศที่สมบูรณ์ในระบบเศรษฐกิจโลกในศตวรรษใหม่ ดังนั้นนโยบายการพัฒนาวัฒนธรรมจึงเป็นการสร้างความเจริญเติบโตทางความรู้ และลดการเติบโตในส่วนของสินค้า

การพัฒนาาร่วมกันของภูมิภาคและท้องถิ่น : ยุทธศาสตร์การพัฒนาาร่วมกันเป็นวิธีการพื้นฐานที่ได้รับการยอมรับในการพัฒนาภูมิภาค และเป็นวัตถุประสงค์ในการพัฒนาวัฒนธรรมซึ่งกำหนดไว้ในนโยบายศิลปะและวัฒนธรรมว่าการคิดสร้างสรรค์และงานศิลปะจะบูรณาการเข้ากับแผนการพัฒนาในภูมิภาคเพื่อให้เกิดการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมอันหลากหลาย

การพัฒนาาร่วมกันเมารี : ส่วนที่สำคัญของกองทุนเพื่อเศรษฐกิจท้องถิ่น (Local Economic Assistance Fund -LEAF) คือ ความมุ่งมั่นที่จะทำให้ชาวเมารีมีส่วนร่วมสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น โดยทำให้เกิดกิจกรรมเชิงพาณิชย์ และมาตรฐานความเป็นเมารีอย่างแท้จริง โดยการปกป้องและส่งเสริมศิลปินชาวเมารีในระดับชาติและนานาชาติ

ในมุมมองทางเศรษฐกิจ อนาคตของวัฒนธรรมนิวซีแลนด์จะเป็นทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่จะเป็นหนึ่งในพลังขับเคลื่อนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่สุด คือ การเข้ามาท่องเที่ยวในนิวซีแลนด์ รัฐบาลได้ประกาศถึงนโยบายเศรษฐกิจจะอยู่ที่การสร้างเสริมความเข้มแข็งและปัจจัยในทางบวกในภาควัฒนธรรมโดยรวม ซึ่งได้แก่ การพัฒนาาร่วมกันในภูมิภาค การเปลี่ยนความรู้ทางเศรษฐกิจ การพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของเมารี

ปัจจัยทางสังคม

ปัจจัยทางสังคมเป็นปัจจัยที่มีผลมากที่สุดต่อการพัฒนาในภาควัฒนธรรมและนโยบายวัฒนธรรมในทศวรรษหน้า

การเปลี่ยนโครงสร้างประชากร : นิวซีแลนด์อยู่ในระหว่างการเปลี่ยนจากประเทศที่มีประชากรเพิ่มขึ้นสูงเป็นประเทศที่มีการเพิ่มของประชากรต่ำ ความมีสมดุลของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ การลดขนาดลงของครอบครัว แต่เพิ่มความหลากหลายของครอบครัว การเปลี่ยนแปลงความสมดุลของกลุ่มชาติพันธุ์ จากการคาดการณ์ประชากรในช่วงเวลา 1996-2011 จำนวน 1 ใน 3 ของประชากรของนิวซีแลนด์จะประกอบด้วยชาวเมารีร้อยละ 17 ชาวหมู่เกาะแปซิฟิกร้อยละ 7.5 และชาวเอเชียร้อยละ 9 และคาดหมายว่าในปี 2051 ชาวเมารีจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 21 ของประชากรทั้งหมด ชาวหมู่เกาะแปซิฟิกร้อยละ 12 ชาวเอเชียร้อยละ 11 ซึ่งจะรวมเป็นร้อยละ 44 ของประชากรทั้งหมด การลดขนาดของครอบครัวและการเพิ่มความหลากหลายของครอบครัว ขนาดของครอบครัวโดยเฉลี่ยลดจาก 3 คนในปี 1986 เป็น 2.8 คน

ในปี 1996 จำนวนครอบครัวที่ไม่มีเด็กอยู่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จำนวนผู้สูงอายุที่อยู่ตามลำพังมีมากขึ้น จำนวนครอบครัวที่เป็นคู่สามี-ภรรยาได้แยกออกไปมีมากขึ้น

การเพิ่มขึ้นของความแตกต่างในแต่ละภูมิภาค : การเปลี่ยนแปลงนี้ผูกพันกับ

ความ

แตกต่างทางความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ขึ้นอยู่กับรูปแบบของที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ซึ่งทำให้การเจริญเติบโตในแต่ละภูมิภาคแตกต่างกันไปตามลักษณะภูมิประเทศแนวใหม่ในอนาคต คือ การอพยพยังคงอยู่ในระดับสูงอย่างต่อเนื่องแนวใหม่ในปี 1991-1996 เป็นการอพยพจากเมืองใหญ่ไปยังพื้นที่ชนบท แต่ในขณะเดียวกันการอพยพจากเมืองใหญ่ระดับรองไปยังเมืองใหญ่ก็ยังมีต่อไป ซึ่งอพยพทั้ง 2 กระแสที่แตกต่างกันนี้ เนื่องจากที่พักอาศัยในเมืองใหญ่คับคั่งและมีราคาแพง คนจำนวนหนึ่งจึงอพยพไปอยู่ในบ้านราคาถูกในชนบท ซึ่งเป็นผลให้ยังมีความต้องการในเรื่องของศิลปะวัฒนธรรมในเมืองใหญ่ ในขณะที่ก็มีความต้องการที่จะต้องดำเนินการในเรื่องการพัฒนา/สังคม/วัฒนธรรมและเศรษฐกิจในพื้นที่ชนบทด้วย

ในส่วนของนโยบายที่จะดำเนินการกับการเปลี่ยนแปลงนี้คือต้องเปลี่ยนจากความเป็นสากลที่ว่า “หนึ่งขนาดเหมาะกับทุกคน” (one size fits all) มาเป็นการยอมรับความแตกต่างของแต่ละภูมิภาค และดำเนินการกับความต้องการที่แตกต่างกันด้วยวิธีการที่แตกต่างกันนั้น

การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างตลาดแรงงาน : ในประวัติศาสตร์การทำงาน

เป็น

ไปตามความสนใจของคน อัตตลักษณ์ของตนและตามความต้องการในสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิต ในอดีตคนนิวซีแลนด์ทำงานเพื่อการอยู่ร่วมกัน แต่การที่โครงสร้างเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดการกระจายงานในนิวซีแลนด์ออกไปมาก แนวโน้มคือ การลดเวลาของความเป็นส่วนตัวลงจากการที่ต้องใช้เวลาทำงานและสิ่งสมประสงค์ให้มากขึ้น การจำกัดว่าต้องทำงานที่จะตอบสนองความต้องการการทำงานเต็มเวลา การเพิ่มขึ้นของงานจรและการทำงานบางเวลาในกลุ่มเยาวชนและเปลี่ยนไปเป็นการทำงานเต็มเวลา การเพิ่มขึ้นของความแตกต่างในระหว่างเพศในการทำงาน แม้ที่มีลูกต้องดูแลเพิ่มเข้ามาในตลาดแรงงานจากร้อยละ 20 ในปี 1977 เป็นมากกว่าร้อยละ 50 ในปัจจุบัน โดยที่โอกาสในการทำงานยังไม่กระจายไปในทุกชุมชน (ชาวเมารีและหมู่เกาะแปซิฟิกจะหางานทำได้ยากกว่า)

นักวิชาการได้กล่าวว่า “ยุคของการจ้างงานอย่างเต็มที่ได้กลายเป็นประวัติศาสตร์ของนิวซีแลนด์ไปแล้ว ต่อไปผลผลิตของการจัดการทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมจะเข้ามาแทนที่” อย่างน้อย ที่สุดการดำเนินงานใหม่สำหรับการจัดการเศรษฐกิจเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจใน 10 ปี ข้างหน้า ซึ่งจะทำให้สามารถลดการใช้เวลาอย่างรอบคอบระมัดระวัง และใช้เวลาเพื่อวัตถุประสงค์

ประสงค์ทางวัฒนธรรมที่จะให้เป็นงานหลักของกำลังแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่อายุมากกว่า 45 ปี

แนวโน้มของตลาด ในสถานการณ์ที่ความต้องการในเรื่องของผลผลิตและการบริการทางวัฒนธรรมใน 10 ปี ข้างหน้า ซึ่งมีแนวโน้มที่สำคัญ คือความมั่นคงเข้มแข็งขึ้นของตลาดวัฒนธรรมเคลื่อนที่ในเมืองใหญ่ : นักวิจัยด้านการท่องเที่ยวชี้ชัดว่าส่วนที่สำคัญของนักท่องเที่ยวชาวนิวซีแลนด์จะเป็นผู้ที่ต้องการศึกษาโดยสนใจเกี่ยวกับคุณค่าของประวัติศาสตร์ ความต่างทางวัฒนธรรม และประสบการณ์ที่แท้จริง โดยจะมีประมาณร้อยละ 17 ของนักท่องเที่ยวชาวนิวซีแลนด์ ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งที่อายุตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป เกือบทั้งหมดแต่งงานแล้ว เป็นผู้มีอาชีพที่มั่นคง โดยคนเหล่านี้จะสนใจในวัฒนธรรมและมรดก และเป็นลูกค้าสำคัญของสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรม เพื่อที่จะขยายความสนใจทางวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในประเทศที่เพิ่มขึ้น จะเป็นการสร้างความเข้มแข็งที่ทำให้ชาวนิวซีแลนด์สนใจอัตลักษณ์ของตน ซึ่งเป็นผลย้อนกลับในทางบวกต่อการสร้างความเป็นปึกแผ่นของสังคม

องค์ประกอบด้านเทคโนโลยี

การเข้ามาของเทคโนโลยีจะก่อให้เกิดการแตกต่างของผลผลิตทางวัฒนธรรมในศตวรรษที่ 21 เพราะจนถึงกลางศตวรรษที่ 20 การผลิตผลงานศิลปะเป็นไปในลักษณะของงานหัตถกรรม หรือใช้ทักษะทางเทคนิคในยุคก่อนยุคอุตสาหกรรม แต่ในปัจจุบันได้เกิดการพัฒนาอย่างรวดเร็วในด้านเทคโนโลยีเพื่อการบันเทิง (ภาพยนตร์ โทรทัศน์ การส่งกระจายเสียง และอุตสาหกรรมการบันทึกเสียง) เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่เป็นประโยชน์ต่อวัฒนธรรม (เช่น การปรับเสียงดนตรี การออกแบบในคอมพิวเตอร์) และการผลิตรูปแบบทางวัฒนธรรมใหม่ๆ โดยการสังเคราะห์จากเทคโนโลยี (มิวสิควีดีโอ เป็นต้น)

วัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ : ในขณะที่เศรษฐกิจได้เปลี่ยนไปโดยการบริการ

และ

ผลผลิตของเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) และการผลิตที่เปลี่ยนไปเป็นตลาดขนาดใหญ่ ในยุคของหลังอุตสาหกรรม การเปลี่ยนแปลงนี้ได้ส่งผลและเป็นพลังผลักดันกระแสโลกาภิวัตน์ทั้งทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ความเป็นไปได้ของผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ต่อวัฒนธรรมของชาติ ยังคงเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันอยู่ ถ้ามองในแง่ร้ายก็เชื่อว่าโลกจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมอเมริกันและลัทธิบริโภคนิยมตะวันตก การที่จะทำให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาจะต้องคำนึงถึง

- กระแสโลกาภิวัตน์ เป็นการเปลี่ยนรูปของบริบทและเป็นเครื่องมือในการผลิต

และ

ผลิตใหม่ของวัฒนธรรมของชาติ

- กระแสโลกาภิวัตน์เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการบริโภคผลผลิตทางวัฒนธรรมของโลก โดยเฉพาะในหมู่เยาวชน
- อย่างไรก็ตามกระแสโลกาภิวัตน์ก็ได้เบียดทางเลือกของวัฒนธรรมภายในประเทศให้
ออกไปจากตลาด (ซึ่งจริง ๆ แล้ว อาจช่วยในการสร้างโอกาสในการตลาดให้ก็ได้)
- เป็นการประกาศความเข้มแข็งของวัฒนธรรมท้องถิ่น วัฒนธรรมภูมิภาคและวัฒนธรรม
ของชาติ

บทบาทการก่อรูปของการกระจายเสียง : องค์ประกอบหนึ่งที่จะมีส่วนช่วยใน

การทำ

ให้เกิดความสมดุลระหว่างกระแสโลกาภิวัตน์และความมั่นคงของวัฒนธรรมท้องถิ่นได้เท่าการนำเสนอของระบบการกระจายเสียงของชาติที่ต้องมีความรับผิดชอบ สะท้อนและเพิ่มพลังของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งในนโยบายวัฒนธรรมของประเทศตะวันตกได้สนับสนุนให้ใช้สื่อกระจายเสียงของรัฐเพื่อทำหน้าที่หลักดังนี้

- ปกป้องสิทธิของความเป็นพลเมือง : โดยเชื่อว่าพลเมืองทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับข่าวสาร ความบันเทิง และบริการการศึกษา ที่ผ่านโดยการกระจายเสียง
- เพิ่มความร่าเริงทางวัฒนธรรม : พยายามทำให้การกระจายเสียงเป็นการนำเสนอ “ความเป็นเลิศของความสำเร็จต่างๆ ที่ไม่ใช่เป็นเพียงแค่อันดับท้องถิ่นเท่านั้น”
- สนับสนุนอัตลักษณ์ของชาติ : เป็นข้อผูกพันที่เป็นไปเพื่อปกป้องวัฒนธรรมของกลุ่มชนต่างๆ และสนับสนุนช่วยเหลืออุตสาหกรรมสื่อของกลุ่มชนนั้นๆ
- หลากหลายทัศนะ : เป็นสื่อที่ช่วยสนับสนุนความเป็นพหุสังคมและหลากหลายทัศนะในสังคมประชาธิปไตย
- เทียบตรงในเนื้อหา : เป็นไปเพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งเพื่อสาธารณะและเพื่อธุรกิจ ความสำเร็จอยู่ที่ความถูกต้องของสิ่งที่ออกอากาศเป็นสิ่งที่สาธารณะวางใจ ว่าเป็นทั้งคุณค่าทางการเมืองและคุณค่าทางสังคม

รัฐบาลได้ส่งสัญญาณให้โทรทัศน์นิวซีแลนด์ มุ่งมั่นดำเนินการเพื่อดำเนินการตาม

หน้าที่หลักข้างต้น โดยมีข้อผูกพันอย่างเข้มข้นว่าการกระจายเสียงอยู่บนสาระสำคัญของสาระทางวัฒนธรรม ยุทธศาสตร์การดำเนินงานภาควัฒนธรรมต้องการที่จะเป็นไปเพื่อปฏิรูปการบริการโทรทัศน์สาธารณะเพื่อให้ไปสู่เป้าหมายและวัตถุประสงค์และยังต้องการที่จะเข้าไปถึงกระจายเสียงของวิทยุสาธารณะ ได้มีการเสนอให้มีเครือข่ายวิทยุสำหรับเยาวชน ซึ่งปรากฏในเอกสารนโยบายและกำหนดให้มีสัดส่วนการนำเสนอเนื้อหาของท้องถิ่นในวิทยุและโทรทัศน์ด้วย

สิ่งที่สำคัญในความแตกต่างที่เกิดจากองค์ประกอบทางเทคโนโลยี คือ

- กระแสโลกาภิวัตน์เป็นการสื่อสาร 2 ทาง และสนับสนุนโอกาสในการขยายตลาดของบริการและผลผลิตทางวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์และ
- ในส่วนของธุรกิจเล็ก ๆ -และกิจการทางวัฒนธรรม e-commerce เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะเข้าถึงตลาดต่างประเทศที่จะช่วยสนับสนุนและเป็นเครื่องมือในการสร้างโอกาสให้เกิดความเข้มแข็งและความเจริญเติบโตด้วยการเชื่อมต่อกัน

6. เครือข่ายทางวัฒนธรรม

การดำเนินงานวัฒนธรรม เป็นไปในลักษณะเครือข่ายโดยตลอดทั้งในระดับนานาชาติ ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น กล่าวคือ

ระดับนานาชาติ : นอกจากนิวซีแลนด์จะเป็นสมาชิกที่แข็งขันขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) และองค์กรภายใต้ UNESCO อื่นๆ ซึ่งถือว่าเป็นเครือข่ายทางวัฒนธรรมในระดับนานาชาติที่ก่อให้เกิดการประสานและร่วมมือกันของประเทศสมาชิกต่างๆ แล้ว นิวซีแลนด์ยังเป็นเครือข่ายทางวัฒนธรรมกับประเทศต่างๆ ทั้งในลักษณะทวิภาคีและพหุภาคีในการดำเนินงานวัฒนธรรมด้วย

ระดับชาติ : ถึงแม้ว่าการดำเนินงานวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์อยู่ในความรับผิดชอบหลักของกระทรวงวัฒนธรรมและมรดกก็ตาม แต่ยังคงดำเนินการเกี่ยวข้องกับหลายกระทรวง (เช่น กระทรวงการต่างประเทศและค้า กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น) กรม (เช่น กรมกิจการภายใน เป็นต้น) หน่วยงานทั้งภาครัฐอื่นๆ หน่วยงานอิสระ องค์กรภาคเอกชน องค์กรสาธารณะกุศล อาสาสมัคร และอื่นๆ อีกมาก รัฐบาลได้ร่วมมือกับหน่วยงานเครือข่ายต่างๆ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ

- พัฒนาความร่วมมือความเป็นหุ้นส่วนกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนในการสนับสนุนและช่วยเหลือโครงการ
- อำนาจความสะดวกในการเพิ่มพลังของกิจการเพื่อการคิดสร้างสรรค์และอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมมากกว่าหน้าที่ในนามหน่วยงานตน

- สนับสนุนการบริการโดยตรงเมื่อเห็นว่ายังมีช่องว่างอยู่จนกว่าจะมีหน่วยงานอื่นเข้ามา
รับผิดชอบ

ระดับท้องถิ่น : รัฐบาลถือว่าองค์กรท้องถิ่นเป็นแหล่งทรัพยากรทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น เป็นเครื่องมือของตลาดอุตสาหกรรมที่แตกต่างออกไป เป็นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจและยุทธวิธีการพัฒนาเศรษฐกิจ เป็นฐานของยุทธวิธีในการพัฒนาชุมชนและสังคม จึงพัฒนาอยู่บนฐานของความร่วมมือกันเป็นเครือข่าย โดยการพัฒนาเป็นกลุ่มต่างๆ ที่เชื่อมโยงกัน

การร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลกลาง เมารี และรัฐบาลท้องถิ่น เป็นความต้องการ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาความมากมายทางยุทธศาสตร์ใน 10 ปี เป็นการสร้างความสมดุลระหว่างยุทธศาสตร์ของชาติ และของภูมิภาครวมทั้งนโยบายกับโครงการลงทุนเพื่อผลตอบแทนทางวัฒนธรรมและสังคม มีความสำคัญ องค์ประกอบที่เป็นพื้นฐานของความสำเร็จของยุทธศาสตร์ คือ ความเป็นเจ้าของ ที่ภาควัฒนธรรมนี้จะต้องจัดทำและดำเนินยุทธศาสตร์ด้วยตัวเอง สนับสนุนให้เมารีมีส่วนในการบริหารจัดการ และการตัดสินใจในวัฒนธรรมและมรดกของตน

การดำเนินงานวัฒนธรรมได้ยึดยุทธศาสตร์หลักสำคัญของความเป็นเครือข่ายและหุ้นส่วนโดยในส่วนของภาควัฒนธรรมนี้ประกอบด้วยปัจเจกชน องค์กรสาธารณะ และองค์กรเอกชน ซึ่งต้องการช่องทางที่จะไปยังเป้าหมายร่วมกัน ด้วยเหตุผลนี้ ยุทธศาสตร์จึงอยู่บนฐานของการเป็นหุ้นส่วนกันเพื่อความสำเร็จโดยการเห็นพ้องกันของรัฐบาลกลางและท้องถิ่น ภาคเอกชน ศิลปิน และอุตสาหกรรมที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ การเป็นหุ้นส่วนกันอยู่บนพื้นฐานของหลักการสำคัญคือ

- ยอมรับว่าภาควัฒนธรรมในปัจจุบันยังยืนอยู่ได้โดยการผสมผสานกันระหว่างปัจเจกชน องค์กรการกุศล การสนับสนุนจากองค์กร เงินบำรุงจากรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น รายได้ จากทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดนานาชาติ และแรงงานอาสาสมัคร
- ยอมรับว่าการคิดสร้างสรรค์โดยปัจเจกชนเป็นหัวใจของกระบวนการทั้งหมด
- ยอมรับศักยภาพของภาคเอกชนที่จะช่วยเหลือการพัฒนาในภาควัฒนธรรม
- ยอมรับทักษะและศักยภาพขององค์กรสาธารณะและองค์กรภาคเอกชน

7. คุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรม

รัฐบาลนิวซีแลนด์ให้ความสำคัญกับสิทธิของชาวนิวซีแลนด์ทุกคนที่จะได้บริโภคงานวัฒนธรรมที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน โดยได้มีการดำเนินการเพื่อควบคุมคุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรมใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ

1. หน่วยงาน หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบในการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานในผลผลิตทางวัฒนธรรมของสมาชิก เช่น

(1) สมาคมผู้พิมพ์หนังสือของนิวซีแลนด์ (The Book Publishers Association of New Zealand -BPANZ) นอกจากจะเป็นตัวแทนในการดูแลผลประโยชน์ของสมาชิกในเรื่องการส่งออก ลิขสิทธิ์ การฝึกอบรมแล้ว ยังควบคุมดูแลมาตรฐานในวิชาชีพด้วย

(2) สมาคมนักเขียนนิวซีแลนด์ (New Zealand Society of Authors -PEN NZ Inc) มีจุดมุ่งหมายในการตรวจสอบคุณภาพงานของนักเขียนนิวซีแลนด์ เพื่อยกระดับความเป็นมืออาชีพ และส่งเสริมการปฏิบัติที่ยุติธรรมแก่คนอื่นๆ

2. รัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบดูแลควบคุมคุณภาพและมาตรฐานทางวัฒนธรรมที่ประชาชนจะได้บริโภควัฒนธรรมที่ดีงาม โดยใช้มาตรการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการทางกฎหมายเช่น กฎหมายภาพยนตร์ วิดีทัศน์ และสิ่งพิมพ์ ปี 1993 (The Film, Videos, and Publication Classification Act, 1993) ได้กำหนดมาตรการทางกฎหมาย เพื่อตรวจสอบสิ่งที่จะเป็นอันตรายต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน การตรวจสอบนี้เป็นการสอบสวนเพื่อพิจารณาความเหมาะสม โดยทั่วไปจะเกี่ยวกับเรื่องเพศ การต่อสู้ อาชญากรรม ความทารุณ โหดร้าย และความรุนแรงโดยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ (1) ไม่ห้าม (2) จำกัดคนดูในวงแคบๆ และ (3) สิ่งต้องห้าม โดยกรมกิจการภายในเป็นผู้รับผิดชอบโดยใช้นักสืบ เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เผยแพร่สู่สาธารณะนั้นเหมาะสม และเป็นไปตามกฎหมาย สิ่งที่ต้องจำกัดคนดู เผยแพร่ได้ในวงจำกัด ส่วนสิ่งต้องห้าม ห้ามเผยแพร่และห้ามครอบครอง โดยศุลกากรักษ์และตำรวจเป็นผู้เกี่ยวข้องในการบังคับใช้ด้วย เป็นต้น

8. การสร้างสรรค์วัฒนธรรม และการวัฒนธรรมศึกษา

8.1 การสร้างสรรค์วัฒนธรรม

นิวซีแลนด์มองว่าสิ่งที่แสดงถึงชาวปัญญาในการคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ คือ ภาษา ดนตรี ความเป็นเหตุเป็นผล-คณิตศาสตร์ เกี่ยวกับอวกาศ และการเคลื่อนไหวของร่างกาย ความคิดสร้างสรรค์มักจะแสดงให้เห็นในลักษณะการตั้งคำถาม การค้นพบปัญหา การแก้ปัญหา การสร้างสรรค์ ผลผลิต เช่น ทฤษฎี งานศิลปะ และการสร้างสถาบัน ทั้งนี้ มิได้จำกัดอยู่เฉพาะในงานภาควัฒนธรรมเท่านั้น

ศิลปะมิใช่เพียงแค่การสื่อความคิดเท่านั้น แต่เป็นหนทางที่จะเกิดความคิดและ

การ

สร้างสรรค์ความคิด การสร้างสรรค์ของปัจเจกชนเป็นหัวใจของกระบวนการทั้งหมด การฝึกอบรมและ
ความสามารถพิเศษเป็นองค์ประกอบร่วมกัน

องค์ประกอบด้านการศึกษา ที่มีอิทธิพลในการที่จะทำให้ชาวนิวซีแลนด์มีความ
สามารถในการพัฒนากิจกรรมวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ คือ

-1. หลักสูตรศิลปะ (the Arts Curriculum) ในโรงเรียน

-2. การฝึกอย่างเข้มข้น (ในปี 1999 มีนักเรียนกว่า 45,000 คน ที่สนใจ)

การนำศิลปะเข้าไปในร่างหลักสูตรได้รับการต้อนรับจากบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ
ภาคศิลปะ และได้รับการรับรองจาก New Zealand Association of Art Educators (ซึ่งเป็นตัวแทน
ที่ใหญ่ที่สุดของครูสอนทัศนศิลป์ในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย) ด้วยความคิดว่า

- การจัดการศึกษาศิลปะในโครงสร้างปกติของวิชาศิลปะการแสดง เช่น
นาฏศิลป์ การละคร และดนตรี นักการศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นการทำ
ให้ตกต่ำลง
- แนวโน้มของหลักสูตรศิลปะใหม่จะต้องสร้างความสามารถที่แตกต่างกัน
- การนำเข้าสู่ศิลปะเป็นการเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าถึงความ
รู้และความเข้าใจในศิลปะศึกษา สำนึกความสนใจ เพื่อการเข้าถึงศิลปะ
ขั้นสูงขึ้นไปในระดับมัธยมศึกษา และสร้างชื่อเสียงในระดับนานาชาติด้วย
ความสำเร็จที่มีคุณภาพสูง

ดังนั้นผู้ออกแบบหลักสูตรจึงให้ความสนใจที่จะเน้นนาฏศิลป์ การละคร ดนตรี และ
ทัศนศิลป์ เพื่อวัตถุประสงค์แห่งความสำเร็จอย่างพึงพอใจของแต่ละบุคคล

วัตถุประสงค์ทางการฝึกอบรม คือ การส่งเสริมและการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวก

ในการตลาด ซึ่งจะทำให้เกิดผลตอบแทนทางด้านเศรษฐกิจแก่ศิลปินชาวเมารี ครอบครัวและชุมชน

การตลาดและการส่งเสริมเรื่องสำคัญที่ควรจะต้องครอบคลุมในยุคศาสตร์ แต่

ควร

จะเน้นการพัฒนาความเป็นมืออาชีพและสนับสนุนในส่วนของการคิดสร้างสรรค์ของปัจเจกชนจากงาน
อาชีพของเขา โดยพยายามทำให้เปลี่ยนจากการอาชีพ เป็นกิจการและเป็นอุตสาหกรรมในที่สุด

การจัดตั้งบริการกระจายเสียง (Broadcasting Service) จัดตั้ง New Zealand

Symphony Orchestra ซึ่งเป็นองค์กรสำหรับศิลปะการแสดงมีอาชีพแห่งแรก จัดตั้งบริษัทโรงละครแห่งชาติ จัดตั้งโรงเรียนการแสดงละคร เป็นต้น

จัดตั้งสถานที่ปรึกษาด้านศิลปะ (Arts Advising Council 1960) และ Queen Elizabeth Art council ในปี 1963 เพื่อให้การสนับสนุน

- นักแสดงอาชีพด้านบัลเลต์และโอเปร่า
- นักแสดงดนตรีวงออร์เคสตร้ามีอาชีพ

รัฐบาลนิวซีแลนด์ได้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ทางวัฒนธรรม เพื่อเสริมในการคิดสร้างสรรค์ ทางวัฒนธรรม กล่าวคือ

หน่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ (The Creative Industries Development Agency - CIDA) เพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ คณะกรรมการนี้จะทำหน้าที่เดิมในเรื่องสำคัญ คือ จัดหาผู้มีความสามารถพิเศษใหม่ๆ ให้เข้าสู่ อุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ เช่น นักเขียน ศิลปิน นักออกแบบ ผู้เชี่ยวชาญ ในสื่อดิจิตอล และอื่นๆ และ สนับสนุนการพัฒนาผลผลิตสำหรับผู้บริโภคในประเทศและต่างประเทศ ร่วมกับรัฐบาลท้องถิ่นและการศึกษา โดยมีขอบเขตการทำงานครอบคลุมถึงอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ คือ มรดก ดนตรี วรรณกรรม การออกแบบเมืองและสถาปัตยกรรม การออกแบบ ทัศนศิลป์ ศิลปะการแสดง สื่อดิจิตอลภาพยนตร์ การกระจายเสียง

โดยความร่วมมือของคณะกรรมการพิเศษที่มีจุดเน้นคล้ายกัน คือ คณะกรรมการ ภาพยนตร์ คณะกรรมการกระจายเสียง คณะกรรมการดนตรี และคณะกรรมการมรดก นอกจากนี้ยังให้การสนับสนุนกิจการอื่นๆ เพื่อช่วยในการลงทุนและให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการตลาดและการส่งเสริมด้วย

กองทุนแหล่งทรัพยากรเพื่อการคิดสร้างสรรค์ (The Creative Resource Foundation) มีวัตถุประสงค์เพื่อคิดค้นและดำเนินการในการสนับสนุนนโยบายที่เน้น การต้องการทาง ศิลปินและบุคคลในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ในทุกสาขาอาชีพ กรณี เงินทุนและสมาชิกบางคน สำหรับศิลปินในอาวุโส และคนทำงานสร้างสรรค์เพื่อ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สนับสนุนข่าว และ แนะนำอาชีพ และพัฒนาทักษะรวมทั้ง การช่วยศิลปินในการสร้างงานด้วยตนเอง และธุรกิจขนาดเล็ก

การประสบผลสำเร็จของการคิดสร้างสรรค์ ที่ดำเนินการทั้งกิจการโดยที่ไม่หวัง ผลกำไร และอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ได้ก่อให้เกิดการยืดหยุ่นและการเคลื่อนไหวของ ตลาดแรงงาน ในปัจจุบันร้อยละ 11 ของกำลังแรงงานในนิวซีแลนด์ เป็นการสร้างงานด้วยตนเอง ซึ่งการพัฒนาการคิดสร้างสรรค์ของเอกชน เป็นสิ่งสำคัญของแรงงานในภาควัฒนธรรม

คณะกรรมการมรดก (The Heritage Commission) ความต้องการที่ไม่ได้รับ

การ

ตอบสนองอย่างน่าพึงพอใจในคุณภาพของมรดกของนักท่องเที่ยวในประเทศ และนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ทำให้ต้องจัดตั้งคณะกรรมการมรดกขึ้น เพื่อทำหน้าที่เติมใน 3 เรื่องที่สำคัญคือ การรวมผู้มีความสามารถพิเศษเข้าสู่ภาคมรดก เช่น นักเขียน ศิลปิน นักออกแบบ ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องกิจกรรม และอื่นๆ สนับสนุนการพัฒนาของหน่วยราชการระดับชาติ ที่เกี่ยวกับมรดกทั้งในส่วนที่เป็นที่ตั้งมรดกและสิ่งก่อสร้าง จัดกิจกรรมร่วมกันระหว่างที่ตั้งทางมรดกต่างๆ และจัดกิจกรรมท่องเที่ยว จัดนิทรรศการร่วมสมัย ในที่ตั้งมรดก พิพิธภัณฑ์ และห้องแสดงศิลปะ

8.2 บทบาทของรัฐบาลนิวซีแลนด์ในการจัดการศึกษาวัฒนธรรม

นิวซีแลนด์ได้กำหนดบทบาทของรัฐบาลในเรื่องวัฒนธรรมไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. **ในฐานะผู้ปกป้องมรดกวัฒนธรรม** : เป็นบทบาทในการคุ้มครอง และอนุรักษ์

มรดกวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ และทำให้มรดกนี้เป็นที่เข้าถึงและเข้าใจได้สำหรับคนในยุคปัจจุบันและอนาคต ต้องดูแลการรวบรวมมรดกที่สำคัญ -ประวัติศาสตร์และแหล่งที่ตั้งของมรดกทางวัฒนธรรม ซึ่งจะต้องมีกฎหมายรับรอง เช่น กฎหมายว่าด้วยการจัดการแหล่งทรัพยากร กฎหมายแหล่งประวัติศาสตร์ และกฎหมายโบราณวัตถุ เพื่อปกป้องแผ่นดิน ที่ตั้ง และมรดกที่เคลื่อนที่ได้

2. **ในฐานะผู้อุปถัมภ์** : ในบทบาทของผู้ปกป้องมรดกวัฒนธรรมรัฐบาลดำเนินการ

ในฐานะผู้อุปถัมภ์ หรือผู้สนับสนุนด้านการเงินสำหรับการคิดสร้างสรรค์ และนำเสนอผลงานที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ การสนับสนุนนี้กว้างขวาง และมีคุณภาพสำหรับงานที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ ที่จะได้รับผลผลิตและนำเสนอ เพื่อให้แน่ใจว่าชาวนิวซีแลนด์สามารถที่จะสืบต่อประสบการณ์ในการทำงานที่สะท้อนถึงประวัติศาสตร์และสังคมที่เขาเป็นเจ้าของ การสนับสนุนเงินทุนโดยรัฐบาล รวมทั้งเงินทุนที่ตรงไปยังองค์กรศิลปะ และเงินทุนที่สนับสนุนไปทางหน่วยงานต่างๆ เป็นต้น

3. **ในการศึกษาวัฒนธรรม** : รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนหลักในทุกกรณีของการศึกษา

วัฒนธรรม และการฝึกอบรมในนิวซีแลนด์ การศึกษาสามารถแบ่งออกเป็นการศึกษาทั่วไปในศิลปะ และมนุษยศาสตร์ ซึ่งจัดโดยโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และในระดับต่ำกว่าบัณฑิตศึกษาในสถาบันต่างๆ และการฝึกอบรมเป็นพิเศษสำหรับอาชีพทางวัฒนธรรม เช่น ละคร ดนตรี นาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ หรือการออกแบบ

การศึกษาวัฒนธรรมทั่วไป

ปรากฏอย่างชัดเจนว่ารูปแบบการใช้เวลาช่วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมเป็นไปตามโอกาสของประชาชน ตามกิจกรรมตั้งแต่เด็ก ถ้าชาวนิวซีแลนด์หวังจะได้ประโยชน์จากความแข็งแกร่ง และผลผลิตของวิถีชีวิตวัฒนธรรม ก็มีความจำเป็นที่ชาวนิวซีแลนด์จะต้องได้รับการศึกษาวัฒนธรรมที่ดี โดยเป็นส่วนบังคับในระบบการศึกษา ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจในตัวเองและคนอื่น ๆ เข้าใจมรดกวัฒนธรรมและมีทักษะและความมั่นใจในการมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตวัฒนธรรม

การศึกษาในเด็กก่อนวัยเรียนสามารถจัดในลักษณะของวัฒนธรรมกว้างๆ ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาของเด็กก่อนวัยเรียน แต่ก็ต้องสนใจในคุณภาพของการศึกษาที่จัดให้แก่เด็กก่อนวัยเรียนนี้

รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนหลักในการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ดังนั้น หลักสูตรของนิวซีแลนด์ ได้กำหนดรูปแบบในการสอน การเรียนและการวัดผลในทุกโรงเรียน หลักสูตรได้กำหนดสาระหลักในการเรียนไว้ 7 ประการ สำหรับการศึกษากว้างขวางและสมดุล 3 ใน 7 ประการนี้เกี่ยวข้องกับภาควัฒนธรรม คือ ศิลปะ ภาษา และสังคมศาสตร์ นอกจากนี้ยังมีเงินทุนสำหรับสถาบันต่างๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ เพื่อจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในห้องเรียน ด้วย

ในทศวรรษที่ 1980 และ 1990 เห็นได้ชัดว่ามีการเพิ่มขึ้นของการศึกษาในระดับกลางของเมารี จำนวนของนักเรียนเมารีที่เพิ่มขึ้น ทำให้เกิดการสอนในระบบสองภาษาขึ้นในห้องเรียนปกติ

การเรียนต่ำกว่าบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในเรื่องศิลปะ และมนุษยศาสตร์ เป็นการสืบเนื่องการศึกษาวัฒนธรรมที่จัดมาแล้วโดยโรงเรียน คล้ายกับการสอนใน wananga (สถาบันการสอนและวิจัยเอาใจใส่เกี่ยวกับ ahuatanga เมารี และกลมกลืนกับ tikanga เมารี แต่เชื่อมต่อกับกรอบการควบคุมคุณภาพ) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวัฒนธรรมทั่วไป

การศึกษาวัฒนธรรมเป็นพิเศษ

ความเข้มแข็งของภาควัฒนธรรมขึ้นอยู่กับทักษะด้านอาชีพของบุคคลที่ทำงานในภาควัฒนธรรม ดังนั้น เพื่อให้เกิดการเจริญเติบโตในภาควัฒนธรรมเช่นเดียวกับภาคอื่นๆ ในส่วนของเศรษฐกิจ จึงต้องการระบบการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาทักษะด้านอาชีพ มหาวิทยาลัยวิทยาลัยโพลีเทคนิค วิทยาลัยการศึกษา และสถาบันการฝึกอบรมของเอกชนที่มีอยู่ที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนอุตสาหกรรมในการรับผิดชอบการพัฒนา และจัดระบบการฝึกอบรม

การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมบางอย่าง เปิดช่องให้อยู่นอกกรอบของการรับใบประกาศนียบัตร และโดยการสนับสนุนเพียงเล็กน้อยของรัฐบาล หรือไม่สนับสนุนเลยในรายละเอียด เช่น

marae ซึ่งเป็นจุดเน้นสำคัญในเรื่องการฝึกอบรมเกี่ยวกับศิลปะดั้งเดิมของเมารี อยู่นอกการศึกษาในระบบโรงเรียน หลายคนเผ่าที่จัดองค์กรการจัดการของตนเอง เพื่อทำหน้าที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้และทักษะทางวัฒนธรรม

การศึกษาเบื้องต้นในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมที่จัดดำเนินการโดยกระทรวงวัฒนธรรมและมรดก ในปี 1995 แสดงว่ามีการฝึกอบรมด้านวิชาชีพเมื่ออาชีพเพียงเล็กน้อยในนิวซีแลนด์ ในทุกอาชีพทางวัฒนธรรมและองค์กรต่างๆ ในภาควัฒนธรรมรายงานว่า ได้พบความยากลำบากในการจ้างคนที่มีความรู้เฉพาะเพียงพอ เป็นที่น่าสังเกตว่านาฏศิลป์ ละคร ทัศนศิลป์ และการออกแบบจะรองรับได้ดีกว่าอาชีพวัฒนธรรมอื่นๆ ในขณะที่ไม่มีการฝึกอบรมระดับมืออาชีพในนิวซีแลนด์สำหรับบางสาขาอาชีพในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ (คนเขียนบท ผู้กำกับ และผู้ผลิต) และมีการฝึกอบรมอย่างจำกัดสำหรับห้องแสดงศิลปะพิพิธภัณฑสถาน มีองค์ประกอบจำนวนหนึ่งที่ขัดขวางภาควัฒนธรรมจากการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพในกรอบขององค์กรฝึกอบรมใน อุตสาหกรรม เพื่อให้แน่ใจว่าการฝึกอบรมเป็นความต้องการในส่วนรายละเอียดองค์กรในภาควัฒนธรรมขนาดเล็ก ความหลากหลาย เงินทุนที่มีสำหรับการดำเนินงาน และจำนวนที่สูงของผู้ปฏิบัติงานทางวัฒนธรรมผู้ซึ่งสร้างงานด้วยตนเอง

ในประเด็นของการศึกษาและฝึกอบรมวัฒนธรรมของเมารี ได้รับการยอมรับเพื่อการ ปกป้องมรดกวัฒนธรรม และสนับสนุนศิลปะ คำถามเรื่องความยุติธรรมเกิดขึ้นในทุกๆระดับ มีการเพิ่มขึ้นตลอด 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ในจำนวนขององค์กรที่จัดการศึกษาและการฝึกอบรม และจำนวนประชากรที่เข้ามามีส่วนร่วม แต่มีแหล่งเงินทุนที่สนับสนุนวัฒนธรรมเมารีน้อยมาก ประเด็นหลักสำคัญสำหรับอนาคต คือ การตัดสินใจว่าบทบาทขององค์กรบริหาร iwi ควรจะวางนโยบายในการศึกษาและอบรมทางวัฒนธรรมอย่างไร และจะทำให้สำเร็จได้อย่างไร

นอกจากนั้นการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมรัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ ยังถือเป็นหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ที่จะต้องดำเนินงานในส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น

วงออเคสตราเยาวชน (National Youth Orchestra) : บริหารและสนับสนุนเงินทุนโดย NZSO ประกอบด้วยนักดนตรีเยาวชน 100 คน ในแต่ละปี มีสัปดาห์แห่งการฝึกซ้อมอย่างเข้มข้น และการแสดงคอนเสิร์ตต่อสาธารณะ

โรงเรียนนาฏศิลป์ (New Zealand School of Dance) : ได้ฝึกฝนนักเรียนประมาณ 55 คน ในแต่ละปี จัดหลักสูตร 2 และ 3 ปีในด้านการแสดง และ 3 ปี ในด้านการสอนนาฏศิลป์ ทำงานโดยความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ Royal New Zealand Ballet ได้รับเงินทุนจากงบประมาณของกระทรวงศึกษาธิการ ค่าบริการการสอนพิเศษ และการสนับสนุน

โรงเรียนการละคร (New Zealand Drama School) : จัดตั้งขึ้นในปี 1970 โดย

สภาศิลปะ Queen Elizabeth 2 ทำให้มีนักแสดงมากกว่า 300 คน ที่จบจากโรงเรียนนี้ ในปี 1996-97 ได้รับเงินทุน 681,000 เหรียญ จัดหลักสูตรปริญญา (3 ปี เต็มเวลา) ในสาขาการแสดงหลักสูตรประกาศนียบัตรระดับชาติ (National Diploma) (2 ปี เต็มเวลา) ในสาขาเทคนิคการผลิตและหลักสูตรประกาศนียบัตรขั้นสูง (Advanced Diploma) (1 ปี เต็มเวลา) ในสาขาเทคนิคการผลิต

จากการสำรวจในปี 1997 พบว่า นักศึกษาที่ต้องการเรียนทัศนศิลป์มีโอกาสมากกว่าคนรุ่นก่อนในเรื่อง เมืองที่จะเลือกเรียน มีปริญญาบัตรและประกาศนียบัตรให้เลือกมาก มีความเฉพาะทางด้านวิจิตรศิลป์ การออกแบบ และหัตถกรรม มีส่วนสนับสนุนการทำงานในด้านเฉพาะอื่นๆ ขยายวัตถุประสงค์ ในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและเครื่องมือ และเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ สามารถเข้าสู่ระดับสิ่งที่ต้องการได้กว้างกว่า โปรแกรมที่ออกแบบไว้สามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งผู้ที่ออกจากโรงเรียน คนที่มีอายุมาก และนักศึกษานานาชาติ

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ : ได้เปิดโปรแกรมสำหรับโรงเรียน โดยทำงานอย่างใกล้ชิดกับนักการศึกษาในการพัฒนาโปรแกรมพิเศษสำหรับโรงเรียน โดยเชื่อมโยงกับหลักสูตร เป็นการเสริมประสบการณ์ ในห้องเรียน โดยพยายามทำให้พิพิธภัณฑสถานเป็นแหล่งทรัพยากรในการสอนและจัดโอกาสสำหรับการเรียนรู้ที่ตื่นเต้น สนุกสนาน โดยได้เตรียมไว้สำหรับการเรียนในโรงเรียน การเรียนนอกห้องเรียน รวมทั้งการพัฒนาโปรแกรมเฉพาะสำหรับโรงเรียนและผู้มาเยี่ยมชม นอกจากนี้ยังได้จัดโรงเรียนในวันหยุด โดยสอนงานศิลปะ และหัตถกรรม เช่น การทำหน้ากาก การวาด การเขียน การทำซิลด์สกรีน เป็นต้น โดยรับเด็กอายุ 8 - 12 ปี เข้าเรียน โดยคิดค่าใช้จ่าย 100 เหรียญ และ 90 เหรียญ (สำหรับสมาชิก)

ในส่วนของหอสมุดแห่งชาติ ได้กำหนดเป้าหมายไว้อย่างชัดเจนว่า จะทำให้เกิดความแน่ใจได้ว่าทุกโรงเรียนมีเครื่องมือที่ใช้และจัดการในเรื่องข้อมูลข่าวสารอย่างมีประสิทธิภาพในการสนับสนุนการเรียนการสอนตามหลักสูตร ในปี 2003 ในส่วนการบริการของหอสมุดแห่งชาติได้พยายามทำให้โรงเรียนยอมรับในความสำคัญของห้องสมุดโรงเรียน และหอสมุดแห่งชาติในการเป็นแหล่งในการเรียนรู้ โดยทำงานกับโรงเรียนเพื่อช่วยในการพัฒนาห้องสมุดและการบริการข้อมูลข่าวสาร โดยได้จากโครงการพัฒนาห้องสมุดโรงเรียน และการจัดทำจดหมายข่าวที่เน้นการบริการแก่โรงเรียน

จากการสำรวจค่าใช้จ่ายของครัวเรือนที่เป็นค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษาและการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมในลักษณะต่างๆ พบว่า เมื่อสิ้นปีงบประมาณ 1996 (มีนาคม 1996) ประมาณว่าครัวเรือนต่างๆ ได้จ่ายเงินเพื่อการศึกษาวัฒนธรรมในลักษณะต่างๆ ของผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ประมาณ 100,000 เหรียญ ในทุกๆ สัปดาห์ ประมาณ 5 ล้านเหรียญต่อปี ส่วนการฝึกอบรมนั้น ครัวเรือนจ่ายอยู่ระหว่าง 3 ถึง 5 ล้านเหรียญ

ในส่วนของการศึกษาวัฒนธรรมและการฝึกอบรมในลักษณะอื่นๆ พบว่าในปี

1995/96 คร่าวเรือนในนิวซีแลนด์จ่ายมากกว่า 760,000 เหรียญในทุกๆ สัปดาห์ ในบทเรียนเกี่ยวกับดนตรี การขับร้องและการรำ คิดโดยเฉลี่ย 67 เซนต์ต่อครัวเรือนต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นเงินอยู่ในระหว่าง 30 ถึง 50 ล้านเหรียญต่อปี

เป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการในการจัดทำนโยบายการศึกษาในทุกๆ ระดับ รวมทั้งการพัฒนาหลักสูตรในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาให้สัมพันธ์กับภาควัฒนธรรม การฝึกอบรมเป็นพิเศษในวัฒนธรรมบางเรื่องจัดโดยมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยโพลีเทคนิคและโดยสถาบันเอกชนต่างๆ กระทรวงศึกษาธิการให้ทุนอุดหนุนโรงเรียนนาฏศิลป์และการละคร (the New Zealand School of Dance and Drama)

สื่อการเรียนรู้ : ทำหน้าที่ผลิตสิ่งพิมพ์และวัสดุเพื่อการศึกษา มีเป้าหมายที่จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ตลอดชีวิตโดยอิสระ ทำงานประสานกับกระทรวงศึกษาธิการเพื่อจัดพิมพ์วัสดุที่จะช่วยให้ครูดำเนินการสอนได้ตามหลักสูตร สื่อการเรียนรู้ที่จัดพิมพ์เป็นภาษาต่างๆ คือ ภาษาของชาวเกาะแปซิฟิก 6 ภาษา และเมารี และพิมพ์เผยแพร่เป็นโปรแกรมการศึกษา สำหรับโรงเรียนในประเทศต่างๆ ด้วย และได้จัดตั้งเป็นบริษัทของรัฐบาลขึ้นในปี 1993 ถูกรื้อโดยกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงการคลัง

9. ความร่วมมือทางวัฒนธรรมกับต่างประเทศ

นิวซีแลนด์มีข้อตกลงทางวัฒนธรรมอย่างไม่เป็นทางการกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมในงานเทศกาลศิลปะแห่งแปซิฟิก (the Pacific Arts Festival) ซึ่งดำเนินการโดยคณะกรรมการของรัฐภายใต้การดำเนินงานของกระทรวงวัฒนธรรม

โครงการแลกเปลี่ยนระหว่างนิวซีแลนด์กับญี่ปุ่นเพื่อการศึกษาที่มีเรื่องวัฒนธรรมรวมอยู่ด้วย

รัฐมนตรีวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์เป็นสมาชิกของสภารัฐมนตรีวัฒนธรรมแห่ง ออสเตรเลีย (Australia Cultural Ministers Council) ซึ่งเป็นเวที (forum) ที่รัฐมนตรีวัฒนธรรมของสมาพันธรัฐออสเตรเลียและรัฐต่างๆ จะมาประชุมเพื่อพิจารณาประเด็นนโยบายร่วมกันทุกปี

นิวซีแลนด์มีข้อตกลงทางวัฒนธรรมอย่างเป็นทางการในระดับรัฐบาลต่อรัฐบาล กับฝรั่งเศสและอิตาลี ข้อตกลงกับรัฐบาลฝรั่งเศสเพื่อจัดตั้ง France/New Zealand Mixed Cultural, Scientific, Technical and Educational Commission.

นิวซีแลนด์เป็นสมาชิกที่แข็งขันของ UNESCO ซึ่งมีสำนักงานอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ และเป็นสมาชิกของ UNESCO - ศูนย์นานาชาติเพื่อศึกษาการอนุรักษ์และการปฏิสังขรณ์สมบัติทางวัฒนธรรม (ICCROM)

นิวซีแลนด์มีข้อตกลงในการร่วมกันผลิตภาพยนตร์กับ 5 ประเทศ สหราชอาณาจักร แคนาดา และอิตาลี เป็นในระดับรัฐบาลต่อรัฐบาล และคณะกรรมการภาพยนตร์นิวซีแลนด์ได้ตกลงกับฝรั่งเศสและออสเตรเลีย โดยข้อตกลงกับทั้ง 5 ประเทศนี้เป็นข้อตกลงร่วมกันในการลงทุนในภาพยนตร์

บทที่ 3

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย

จากการศึกษาการดำเนินงานวัฒนธรรมของประเทศนิวซีแลนด์แล้วพบจุดเด่นและข้อดีของการดำเนินงานที่น่าจะนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทยดังนี้

2. ระบบบริหารงานวัฒนธรรม

2.1 นิวซีแลนด์บริหารงานวัฒนธรรมโดยกระทรวงวัฒนธรรมและมรดก โดยปัจจุบันนายกรัฐมนตรี

ทำหน้าที่เป็นรัฐมนตรีด้านศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกด้วย ซึ่งเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่ารัฐบาลนิวซีแลนด์ให้ความสำคัญกับงานวัฒนธรรมในระดับสูง และถึงแม้ว่างานวัฒนธรรมจะอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยงานก็ตาม เช่น กรมกิจการภายใน กระทรวงเพื่อการอนุรักษ์ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการต่างประเทศและการค้า เป็นต้น ก็ได้มีการจัดตั้งคณะรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาวัฒนธรรมขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อเป็นการประสานงานในระดับนโยบาย ในส่วนนี้ประเทศไทย ซึ่งมีงานด้านวัฒนธรรมกระจายความรับผิดชอบอยู่ในหลายหน่วยงาน ทั้ง สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นต้น รวมทั้งอยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย อาจพิจารณาให้ความสำคัญกับงานด้านวัฒนธรรมในระดับสูงเช่นเดียวกับนิวซีแลนด์ โดยอาจจะจัดให้มีคณะรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาวัฒนธรรม (ทำนองเดียวกับคณะรัฐมนตรีเศรษฐกิจ หรือคณะรัฐมนตรีสังคม) เพื่อให้กระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับเรื่องวัฒนธรรมได้มาประสานงานกันในระดับนโยบาย

1.2 ในขณะที่รัฐบาลนิวซีแลนด์พัฒนาองค์กรจากกระทรวงวัฒนธรรม เป็นกระทรวงวัฒนธรรมและมรดก มีหน้าที่ครอบคลุมถึงศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกนั้น ประเทศไทยก็อยู่ในระหว่างการเปลี่ยน

จากกระทรวงศึกษาธิการเป็นกระทรวงการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญกับงานด้านศิลปะและวัฒนธรรมมากขึ้นนั้น แต่ถ้าพิจารณาในประเด็นของการบริหารงานด้านศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรมแล้ว น่าจะยังไม่มีความเป็นอิสระและความคล่องตัวเท่าที่ควร อาจจะมีข้อดีในส่วนของ การเชื่อมต่อหรือบูรณาการ ในระหว่างการศึกษาศาสนาศิลปะ และวัฒนธรรม แต่ในส่วนของ การดำเนินงานด้านศิลปะและวัฒนธรรม โดยความที่จะต้องพัฒนาให้ก้าวหน้าไปนั้นอาจจะยังไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานให้ประสบผลสำเร็จได้ รัฐบาลอาจพิจารณาจัดตั้งกระทรวงที่รับผิดชอบในการดำเนินงานด้านศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรมขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อรองรับการลงทุนในเรื่องของศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกวัฒนธรรมที่มีใช้จะได้ผลตอบแทนทางสังคมที่เป็นไปเพื่อความสุขและความเจริญอกงามทางจิตใจของคนในชาติ ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกัน ความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทยและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่จากบทเรียนของนิวซีแลนด์ทำให้ทราบว่า การดำเนินงานวัฒนธรรมนั้นจะก่อให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการจ้างงานในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะและวัฒนธรรม การบริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม รวมทั้งการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อศึกษาและเยี่ยมชมแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมต่างๆ ที่มีอยู่มากในเมืองไทย

1.3 ในส่วนรัฐบาลท้องถิ่นที่นิวซีแลนด์ให้มีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินงานด้านศิลปะ วัฒนธรรม และมรดกของตน เช่น การจัดตั้งและดำเนินการพิพิธภัณฑสถาน หอสมุด เป็นต้น นั้น ในส่วนของประเทศไทย ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะกำหนดหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องวัฒนธรรมไว้ในมาตรา 289 และในพระราชบัญญัติองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จะได้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องงานด้านวัฒนธรรมไว้ในมาตรา 66 และ 67 แล้วก็ตาม แต่ที่ผ่านมากการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมยังไม่ปรากฏให้เห็นชัดเจนมากนัก จึงมีความจำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องทำความเข้าใจและเสริมบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องนี้อย่างจริงจัง

2. การดำเนินงานวัฒนธรรม

2.1 ในการให้ความหมายของ “วัฒนธรรม” นั้น ประเทศนิวซีแลนด์ได้แสดงถึงความเข้าใจในความหมายของวัฒนธรรมในความหมายที่กว้างที่สุดที่หมายถึงวิถีชีวิตของคนในสังคม แต่ในการดำเนินงานวัฒนธรรมนั้น นิวซีแลนด์ได้เลือกที่จะกำหนดความหมายและขอบเขตของการดำเนินงานวัฒนธรรมไว้ที่ศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกทางวัฒนธรรมเท่านั้น และได้กำหนดขอบข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรมไว้ที่กิจการวัฒนธรรม (Cultural Enterprise) และอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ (Creativity Industries) จึงทำให้มีความชัดเจนในการทำงานทั้งในส่วนที่จะก่อให้เกิดผลตอบแทนทางสังคมที่จะทำให้อุตสาหกรรมมีความสุขและความภาคภูมิใจในอัตลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของนิวซีแลนด์ ซึ่งเป็นการลงทุน

ที่ไม่ได้หวังผลกำไรเป็นตัวเงิน ในขณะที่เดียวกันก็ให้ความเอาใจใส่อย่างยิ่งในการทำงานวัฒนธรรมที่จะก่อให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ที่ได้จากการลงทุนในอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของนิวซีแลนด์ เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี หนังสือ รวมทั้งผลผลิตและการบริการทางวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น การท่องเที่ยว การกระจายเสียง เป็นต้น ซึ่งถือเป็นการลงทุนขนาดใหญ่ โดยคาดหวังว่าจะก่อให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เป็นรายได้หลักของประเทศด้วย

ในส่วนของประเทศไทย ถึงแม้ว่าจะมีความพยายามโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในการให้ความหมายของวัฒนธรรมทั้งในความหมายทั่วไปและความหมายเชิงปฏิบัติการ และได้กำหนดขอบข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรมไว้ 8 ประการ มาตั้งแต่ พ.ศ. 2535 แล้วก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับนิวซีแลนด์แล้วจะเห็นว่ายังไม่เป็นรูปธรรมชัดเจนเท่ากับที่นิวซีแลนด์ได้กำหนด ประเด็นนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้การดำเนินงานวัฒนธรรมของไทยไม่ชัดเจนมาโดยตลอด ทั้งในส่วนของความหมายและขอบเขตการดำเนินงาน ดังนั้นสมควรที่ประเทศไทยจะต้องตัดสินใจกำหนดความหมายและขอบเขตการดำเนินงานวัฒนธรรมของชาติให้ชัดเจน และมีขอบเขตที่ครอบคลุมเรื่องที่จะดำเนินการ เช่น อาจกำหนดในลักษณะเดียวกับประเทศนิวซีแลนด์ก็ได้

1.2 ในส่วนของเป้าหมายผลตอบแทนที่เกิดจากการดำเนินงานวัฒนธรรมนั้น สมควรที่ประเทศไทยจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะต้องการกำหนดเป้าหมายผลตอบแทนทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจควบคู่กันให้ชัดเจน และมีลำดับความสำคัญอย่างไร ซึ่งจะเกี่ยวข้องไปถึงการตัดสินใจในการดำเนินงาน และการลงทุนในเรื่องต่างๆ ทั้งในส่วนของอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี หนังสือ และอื่นๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดการจ้างงาน และการสร้างงานด้วยตนเอง ซึ่งจะก่อให้เกิดรายได้จากการขายสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมจำนวนมาก ในประเด็นนี้ถึงแม้ว่าในแผนแม่บทวาระแห่งชาติว่าด้วยศตวรรษสืบสานวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา (พ.ศ. 2541-2550) จะกำหนดเรื่องการลงทุนทางวัฒนธรรมให้เป็นยุทธศาสตร์และแผนหลักในการดำเนินการแล้วก็ตามแต่การดำเนินการดำเนินการก็ยังไม่ชัดเจนเช่นเดียวกัน

3. ระบบการสนับสนุนวัฒนธรรม

3.1 ประเทศนิวซีแลนด์จัดระบบการสนับสนุนวัฒนธรรม โดยเฉพาะในส่วนของงบประมาณเห็นชัดเจนว่าในส่วนของส่วนกลางนั้นได้จากงบประมาณประจำปี และเงินส่วนแบ่งจากกำไรในการขายสลากกินแบ่งรัฐบาลในสัดส่วนที่คงที่ โดยที่ถึงแม้ว่าในช่วงที่เศรษฐกิจมีปัญหา แต่รัฐบาลนิวซีแลนด์ก็ไม่ได้ตัดงบประมาณในส่วนของวัฒนธรรมลงเลย มีแต่จะเพิ่มให้และเพิ่มในอัตราที่สูงด้วย นอกจากนั้นในปีงบประมาณ 2000/01 นี้กลับเพิ่มเงินให้หน่วยงานต่างๆ อีกเป็นจำนวนมาก ถึง 80 ล้านเหรียญ (จากที่ได้จัดสรรให้แล้วเป็นรายปี จำนวน 598 ล้านเหรียญ แล้วก็ตาม) โดยคาดหวังผลจากการลงทุนที่ชัด

เจนว่าจะก่อให้เกิดผลตอบแทนทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจที่คุ้มค่า ซึ่งในส่วนนี้ประเทศไทยน่าจะจะต้องนำมาใช้กับการสนับสนุนงานวัฒนธรรมของชาติ ทั้งในส่วนของงบประมาณแผ่นดินที่ควรจะได้รับเพิ่มขึ้น งบประมาณสนับสนุนในลักษณะกองทุนต่างๆ ทั้งกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม และกองทุนอื่นๆ ที่ควรจะต้องเพิ่มขึ้น ที่ควรจะมีมากพอที่จะนำมาใช้ในการดำเนินงานวัฒนธรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องได้อย่างจริงจัง รวมทั้งการนำกำไรที่ได้จากการขายสลากกินแบ่งรัฐบาลซึ่งเป็นเงินที่จะนำมาใช้ในกิจการสาธารณะต่างๆ ควรจะนำมาใช้ในกิจการด้านศิลปะ วัฒนธรรมและมรดกทางวัฒนธรรมในสัดส่วนที่มากพอสมควร

3.2 ในส่วนของการสนับสนุนจากรัฐบาลท้องถิ่น ในประเทศนิวซีแลนด์รัฐบาลท้องถิ่นจะเป็นเจ้าของหรือให้การสนับสนุนกิจการทางวัฒนธรรม เช่น พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ห้องแสดงงานศิลปะในท้องถิ่น เป็นต้น โดยจัดสรรงบประมาณให้ประมาณ ร้อยละ 8 ของงบประมาณของท้องถิ่น โดยเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 11 ตลอดระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา แต่ในประเทศไทยอาจจะพูดได้ว่าองค์กรปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยเกือบทั้งหมดยังมิได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นมากอย่างที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะในกิจการทางพิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ห้องแสดงงานศิลปะ นาฏศิลป์ เป็นต้น สมควรที่ประเทศไทยอาจจะต้องหันมาสนใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง โดยการกำหนดสัดส่วนของงบประมาณขององค์กรปกครองท้องถิ่นที่จะต้องใช้ในการสนับสนุนกิจการทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นอย่างเหมาะสม

3.3 ในส่วนของการสนับสนุนกิจการวัฒนธรรมจากภาคเอกชน อาสาสมัครและองค์กรการกุศลต่างๆ นั้น ควรที่ประเทศไทยจะต้องหาทางสร้างความเข้าใจในคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมที่ทุกฝ่ายทุกคนจะต้องเข้ามาช่วยกันสนับสนุนการดำเนินงาน ซึ่งอาจจะใช้มาตรการทางภาษี (โดยการลดหย่อนภาษีจากยอดเงินที่บริจาคในกิจการทางวัฒนธรรม เป็นต้น) ประกอบด้วย

3.4 นิวซีแลนด์สนใจเรื่องการลงทุนจากต่างประเทศในกิจการอุตสาหกรรมวัฒนธรรมในนิวซีแลนด์มาก โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เพราะนอกจากจะได้ผลตอบแทนต่างๆ แล้วยังก่อให้เกิดการเพิ่มพูนความรู้และทักษะในอุตสาหกรรมนั้นๆ ด้วย ซึ่งประเทศไทยควรจะนำความคิดและวิธีการนี้มาใช้บ้างตามความเหมาะสม

4. อุตสาหกรรมวัฒนธรรม

4.1 ประเทศนิวซีแลนด์เป็นตัวอย่างหนึ่งของประเทศที่มียุทธศาสตร์ในการลงทุนในอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมที่เป็นอุตสาหกรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์อย่างชัดเจนมาก ในการวางแผนมีการสำรวจทัศนคติของคนนิวซีแลนด์ในด้านวัฒนธรรม มีการสำรวจการใช้จ่ายของครัวเรือนในการบริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม มีการพัฒนายุทธศาสตร์สำหรับการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และอื่นๆ อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการ “Heart of the Nation” ซึ่งเป็นการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานวัฒนธรรมใน 10 ปีข้างหน้า รวมทั้ง “New Vision” ซึ่งเป็นการเสนอแนวทางในการพัฒนาด้าน

ทัศนศิลป์ที่เกิดจากการทำงานของ Creative New Zealand จนทำให้มีข้อมูลที่จะนำมากำหนดนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ในการลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน โดยเน้นในส่วนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ อุตสาหกรรมทางดนตรี และอุตสาหกรรมด้านการพิมพ์หนังสือ เป็นหลัก

ในส่วนของประเทศไทยนอกจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่นำรายได้หลักเข้าประเทศจนเป็นอันดับหนึ่งติดต่อกันมาหลายปี โดยส่วนหนึ่งใช้ทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรมที่เรามีอยู่อย่างมากมาย (ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม) เป็นพื้นฐานแล้ว ในส่วนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งแม้จะมีคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์แล้วก็ตาม แต่น่าจะได้รับการพิจารณาส่งเสริมให้มากกว่านี้ ส่วนในอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของคนไทยยังไม่มีความชัดเจนมากนักกว่าได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐมากนักน้อยเพียงใด ภาครัฐควรมีจุดยืนให้ชัดเจน ทั้งนี้รวมทั้งอุตสาหกรรมวัฒนธรรมด้านอื่นๆ ด้วย

4.2 ถ้าพิจารณาในส่วนของการทำงานจากอุตสาหกรรมวัฒนธรรมแล้ว นิวซีแลนด์ถือเป็นตลาดแรงงานใหม่ที่มีอัตราการเพิ่มสูงสุด ซึ่งในประเทศไทยตลาดการจ้างงานขนาดใหญ่คือ ทั้งภาคราชการและการจ้างงานภาคเอกชนขยับตัวลงมาก สมควรที่จะต้องหยิบยกเรื่องการจ้างงาน หรือการสร้างงานด้วยตนเองในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมต่างๆ มาพิจารณาและให้การส่งเสริม สนับสนุนให้มากยิ่งขึ้น เพื่อรองรับการจ้างงานและการสร้างงานด้วยตนเองในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมที่คนไทยมีพื้นความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษ เช่น หัตถกรรม การออกแบบ ดนตรี ศิลปะการแสดง และอื่นๆ

5. การสร้างสรรค์วัฒนธรรมและการวัฒนธรรมศึกษา

ประเทศนิวซีแลนด์ให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมอย่างยิ่ง โดยการตั้งหน่วยงานที่เรียกว่า Creative New Zealand ขึ้น ทำหน้าที่ในการคิดและสร้างสรรค์วัฒนธรรมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของทัศนศิลป์ และได้รับงบประมาณเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งประเทศไทยควรจะต้องจัดให้มีหน่วยงานในลักษณะนี้เพื่อทำหน้าที่ในการพัฒนาและสร้างสรรค์วัฒนธรรมของไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของศิลปะ

บรรณานุกรม

- <http://www.Creative.nz.Govt.NZ/news/> **Creative New Zealand makes long-term investment in the arts.**
- <http://www.Creative.nz.Govt.NZ/news/> **Government committed to cultural diplomacy.**
- <http://www.Cultureandheritate.govt.nz> **What We do?**
- <http://www.culturelink.or.kr/database/> **CULTURAL POLICES DATABASE; NEW ZEALAND.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Building Cultural Identity.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Creative New Zealand.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Film Production Fund.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Government announces major investment in arts culture and heritage.**
- <http://www.stat.govt.nz/domino/external/PASFu> **Government's Cultural Spending Through the 1990s.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Heart of the Nation Project.**
- <http://www.executive.govt.nz/> **Ministry for Culture and Heritage.**
- <http://www.executive.govt.nz/> **Minister of the Crown.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Minister Welcomes investment in arts.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Music Industry Commission.**
- <http://www.executive.govt.nz/> **Opening Address NZ Broadcasting School Conference.**
- <http://www.executive.govt.nz/speech.efm> **Prime Minister at First meeting of Music Industry**

Commission.

<http://www.moca.govt.nz/publicatins/> **Cultural Policy Database: New Zealand.**

<http://www.moca.govt.nz/publicatins/> **Government's Role in the Cultural Sector: a survey of the issue.**

<http://www.moca.govt.nz/publicatins/> **How Important is Culture?**

<http://www.natlib.govt.nz/dochor/> **documentary heritage.**

<http://www.natlib.govt.nz/maori/> **maori community access.**

<http://www.natlib.govt.nz/scl 2000/> **access for schools.**

<http://www.natlib.govt.nz/about/> **Towards the 21st Century: Strategic Plan of the National**

Library of New Zealand.

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **CHILDREN'S PROGRAMMING STRATEGY.**

Reference Report.

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **Literature Review: WOMEN'S TELEVISION VIEWING PREFERENCES.**

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **Local Content 1999.**

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **OUR PURPOSE.**

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **OUR PEOPLE OUR MISSION.**

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **STATUTORY FUNCTIONS**

<http://www.nz.onair.govt.nz/> **STATEMENT OF INTENT 2000/2001.**

<http://www.Nz.onair.Govt.nz/> **NZ On Air's Rautaki Maori.**

<http://www.Nz.onair.Govt.nz/> **1998/1999 Annual Report.**

<http://www.stat.govt.nz/domino/external/> **Employment in the Cultural Sector (1996) -**

<http://www.tepapa.govt.nz/> **STATEMENT OF INTENT 2000/2001; 2001/2002; 2002/2003.**

<http://www.tepapa.govt.nz/> **TE PAPA SCHOOL PROGRAMMES.**

<http://www.tepapa.govt.nz/> **Te Papa - Our Resources - Research/ Scholarship.**

<http://www.tepapa.govt.nz/> **Te Papa - Who We are - Our mission/Our Principles.**

<http://www.tepapa.govt.nz/> **Te Papa - What's on - Daily Events.**

<http://www.nzf.org.nz/> **Education/New Zealand Archive - Education.**

<http://www.nzf.org.nz/> **THE FILM ARCHIVE.**

ฉลวยลักษณ์ ลีนประเสริฐ. รายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง โครงสร้างการบริหารการศึกษาประเทศนิวซีแลนด์

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กรุงเทพฯ, 2542.

ชนิดา ศักดิ์ศิริสัมพันธ์, บรรณาธิการ. **หน้าต่างสู่โลกกว้างนิวซีแลนด์** สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง กรุงเทพฯ, 2540.

Cultural Tourism Working Group. **Developing a Strategy for Cultural Tourism.**

Draft Discussion Paper. June 2000.

Heart of the Nation project team. **Heart of the Nation.** June 2000.

Mc Dermott Miller Limited. **New Vision: A Critical View of New Zealand's Visual Arts Infrastructure.** Creative New Zealand. Wellington. 1998.

Statistics New Zealand. **Household Spending on Culture.** Wellington.1996.
